

Hadí hrozba
aneb
Potomci pána zla

(3)

Obsah

Obsah.....	2
Kapitola 01 – Aura moci.	3
Kapitola 02 – Voldemortovy děti.....	19
Kapitola 03 – Protiúder.....	28
Kapitola 04 – U ministerského předsedy.....	43
Kapitola 05 - Plán útoku.	48
Kapitola 06 – Velký lov.	63
Kapitola 07 – Ošetřovna pro mudly.....	79
Kapitola 08 - Zásnubní prsten.....	94
Kapitola 09 – Konečné řešení.	99
Kapitola 10 - Upíří původ.....	115
Kapitola 11 – Likvidace hadí hrozby.	119
Kapitola 12 – Zkoušky.....	131
Kapitola 13 – Konkurz.....	154
Kapitola 14 – Sbohem Bradavice.....	169
Kapitola 15 – Loučení.	181

Kapitola 01 – Aura moci.

Ráno vstávali sice unavení a nevyspalí, ale šťastní. Cestou na snídani všichni uklidňovali Hermionu, která se už nemohla dočkat, jaké dostane zprávy od Svatého Munga. Když se blížili k mramorovému schodišti, tak Harry zaslechl rozčilené hlasy. Znělo to, jako by se hádal Goyle s Harperem a Robinem ze Zmijozelu. Přidali do kroku a už viděli jen, jak ti dva padají ze schodů, odhození Goylovým kouzlem. Pak se Goyle otočil k někomu, koho neviděli a začal na něj řvát:

„Je to tvoje vina, že mě vyloučili, ty smrade, teď za to zaplatíš! *Crucio!*“

Harry vyběhl a hbitě vytáhl hůlku:

„*Protego!*“ zařval a sledoval, jak síla jeho kouzla Goyla odhodila několik metrů zpět. Na odpočívadle uviděl vyděšené prváčky – Sáru, Marka, Roberta a na zemi ležícího, malého Lucase. K tomu se okamžitě vrhly Ginny a Hermiona, Ron se mu postavil po boku a sledoval Goyla, který už se začal zvedat na nohy. Harry odvrátil pohled od ztýraného Lucase a zaměřil se na něj také. V tu chvíli ho přepadla taková vlna zloby a spravedlivého rozhořčení, že úplně hmatatelně cítil, jak mu prostupuje do celého těla. Udělal pár kroků ke Goylovi a s hůlkou napřaženou zahřměl:

„To už je příliš, Goyle, už si překročil hranici, kterou jsem byl ochoten ti tolerovat. Teď zaplatíš... Je nejvyšší čas, aby sis na vlastní kůži vyzkoušel, co způsobuje kletba, kterou tak rád používáš na druhé – CRUC...“

V tu chvíli mu na ruce s hůlkou visela Hermiona.

„To nesmíš Harry, prosím! Nedělej to!“

Z druhé strany ho chytila Ginny a tvářila se vyděšeně:

„Lucas je v pořádku, Harry, nech ho být, prosím!“

V tom do schodů vyběhl Sturgis.

„Nedělej to Harry, mají pravdu, Goyle půjde před soud, není na tobě, abys ho trestal.“

Harry se pomalu začal probírat a udiveně sledoval vyděšené výrazy ve tvářích Rona, Hermiony, Ginny i ostatních studentů, kteří byli okolo, i naprosto ohromeného Sturgise, který na něj zíral, jako na ducha.

Harry zatřepal hlavou:

„Co to bylo?“ zeptal se Sturgise.

Ten se uvolnil, usmál se na něj a odpověděl:

„Aura moci Harry. Neuvěřitelně silná aura moci....“

Harry si povzdechl:

„Zase jsem se neovládl, nechal jsem se ovládnout zlostí.“

Podíval se na Ginny a Hermionu, které na něm ještě pořád visely.

„Omlouvám se....“

Děvčata ho pustila a z tváří jim začaly pomalu mizet vyděšené výrazy. Harry pokračoval: „Nechci, aby ses mě bála Ginny, nikdy bych ti neublížil, to snad víš. Ani tobě ne...“ a podíval se na Hermionu. Ta se na něj usmála:

„My to víme Harry, proto jsme tě šly zastavit. Nebály jsme se tebe, ale toho, že tě nedokážeme uklidnit a ty vyvedeš nějakou hloupost.“ Harry se podíval zase na Sturgise. „Mrzí mě, že jsem se přestal ovládat...“

Ten se na něj usmál:

„Díky tomu jsi ale v sobě objevil úžasnou zbraň, Harry. Podívej se na Goyla...“

Harry přeskočil pohledem na toho, kdo to všechno způsobil. Jako stráž u něj stáli s napřaženými hůlkami Harper s Robinem, jeho spolužáci ze Zmijozelu. Moc práce s ním ale neměli. Gregory Goyle stál zády opřený o stěnu, hůlka se mu válela u nohou. Byl až mrtvolně bledý, oči vytřeštěné hrůzou a klepal se jako osika. Loužička, která se mu rozlévala u nohou, Harrymu napověděla, že se strachy pomočil. Sturgis pokračoval:

„S takhle silnou aurou moci, můžeš zvládnout i rozběsněný dav Harry, není divu, že to s panem Golem tak zamávalo.“

Harry si povzdechl a otočil se k Lucasovi. U toho už stály Hestie s profesorkou McGonagallovou. Lucas byl vyděšený, ale jinak vypadal v pořádku. Harry k němu přistoupil a objal ho kolem ramen.

„Jsi v pořádku Lucasi? Nebolí tě nic?“ zeptal se ho starostlivě.

Lucas k němu zvedl oči plné obdivu a vděčnosti a zakroutil hlavou:

„Nic mi není, opravdu. Zachránil si mě....“

Paní ředitelka mezitím přešla ke Goylovi a zeptala se Harpera:

„Vy jste tu byl od začátku, pane Harpere? Víte co se tady stalo?“

Harper přikývl:

„Já a Robin jsme ho chtěli zastavit, paní ředitelko, ale on nás odpuzovacím kouzlem shodil ze schodů a pak napadl kletbou Crucio toho malého vlkodlaka. To už se sem ale přiřítíl Potter...“

McGonagallová přikývla a zeptala se:

„Budete proti němu svědčit?“ a ukázala na Goyla.

Harper i Robin odhodlaně přikývli a tak si je všechny, s profesorem Křiklanem, odvedli do ředitelny.

Sturgis se podíval na prváky.

„Za chvílku vám začíná vyučování, mám vás doprovodit?“

„To je v pořádku pane kolego,“ přistoupil k nim maličký Kratiknot.

„Začínáme první hodinu spolu, postarám se o ně...“ a pobídl prváčky, aby ho následovali. Harry se díval na Sturgise a měl pocit, že by s ním chtěl ještě mluvit. Ozvala se ale Hestie: „No a my můžeme pokračovat na snídani, že?“ a odvedla Sturgise do Velké síně. Harry, Ron, Hermiona a Ginny šli mlčky za nimi. Beze slova se pustili do jídla, jako by se báli promluvit.

V tom se přiřítili Justin s Terry a v závěsu za nimi i Dean s Lenkou.

„Co se stalo? Něco jsem zaslechl... Je Sára v pořádku? Goyle prý napadl nějakého prváka a ty jsi mu dal co proto....“

Harry rozpačitě přikývl.

„Napadl Lucase, Sáře se nic nestalo...“

Pak se zapojila Lenka:

„Je to pravda, že je Lucas vyléčený, nebo je to jen další fáma?“

A tak se Hermiona nadechla, že začne vyprávět.

„Počkej chvílku Hermiono, my bychom si to také rádi poslechli...“ zarazila ji Hestie a podávali si se Sturgisem od vedlejšího stolu židle.

Tak Hermiona počkala, až se posadí a pak začala vyprávět. O lektvaru, který na třetí pokus začal likvidovat vlkodlačí viry v laboratoři. Ale fungoval jen za světla úplňku, kdy byly viry nejaktivnější. O tom, jak se dohodla se Smetwyckem a s Lucasovými rodiči. Pak pokračovala tím, jak přiběhl Sirius se zprávou o Lucasovi, jak chytili Goyla a vyléčili Lucase.

„Jeho krev je úplně čistá, v celém vzorku jsem nenašla jediný virus. Nemůžu se dočkat, co mi napíšou od Svatého Munga....“

A jako by její netrpělivost působila jako magnet, na stole před ní přistál velký výr s rozměrným balíčkem připoutaným k noze. Hermiona ho okamžitě rozbalila a výrovi přistrčila svou porci smažených vajíček. Vytáhla dopis a zajíkala se:

„U všech pěti to zabralo jako u Lucase, posílají mi jejich vzorky krve, musím do laboratoře...“ Pak vzhlédla k Ronovi:

„Omluvíš mě na formulích? Řekni, že přijdu jen o chvílku později...“

Popadla balíček s krevními vzorky a utíkala pryč.

Tak se vypravování ujal Harry. Popsal, jak po cestě na snídani slyšeli Zmijozelskou hádku i to co následovalo. Sturgis ho doplnil a vysvětlil ostatním co je aura moci a jak to zafungovalo na Goyla.

„Příšerně si ho vyděsil Harry....“

„A ne jen Goyle...“ dodal Ron.

Harry se na něj překvapeně podíval:

„Bál ses? Tobě bych přece neublížil... Už jsem na tebe byl párkrát pěkně našťvaný, ale nikdy jsem ti nedal ani pár facek... Ne, že bych na to několikrát neměl chuť....“ dodal s úsměvem. Ron zrudnul, vzpomněl si na to, jak mu kdysi natloukla Hermiona a rozpačitě se na něj podíval. Harry se rozesmál:

„To tys mě už jednou praštil....“

Ron se zarazil:

„To není pravda. Kdy?“

Harry mu se smíchem připomněl:

„Tenkrát, když si vypil ten Romildin nápoj lásky...“

Ron si vzpomněl:

„Ale to se nepočítá, to jsem byl úplně mimo...“ bránil se.

A tak v dobré náladě dosnídali a šli se připravit na dvouhodinovku formulí. Byli před učebnou brzy a tak viděli, jak prváci odchází. Lucas byl obklopen davem spolužáků, kteří s vykulenýma očima poslouchali, jak jim vypráví, co se v noci a ráno stalo. Když k Harrymu zvedl oči, tak se na něj usmál a rozpustile zamrkal. Lucasova tvář se roztáhla do šťastného úsměvu a užíval si svou chvilku slávy. Ron hned na začátku hodiny omluvil Hermionu, že přijde o něco později a tak, když asi po dvaceti minutách dorazila, tak se jí Kratiknot zvědavě zeptal, jaké má výsledky. Hermiona jen vydechla:

„Všechny, všech pět... jsou úplně čisté... všichni jsou vyléčeni...“ a rozbřečela se.

Ron vstal, podal jí kapesník, objal ji kolem ramen a odvedl ji na místo. Kratiknot jí gratuloval a k němu se připojili všichni ostatní.

„Nebul,“ řekla jí Ginny, „radši začni přemýšlet, jak to oslavíme...“

Tento jejich problém vyřešila profesorka McGonagallová během oběda. Když se ve Velké síni sešli všichni, tak oznámila celé škole, že Goyle byl vyloučen a čeká ho soud za použití kletby, která se nepromíjí. A pak všem slavnostně oznámila, že jejich spolužačka Hermiona Grangerová, v rámci své ročníkové práce, vytvořila lektvar, který dokáže definitivně vyléčit vlkodlaky a Lucas je první, kterého vyléčila. Pak všem doporučila, aby přišli na večeři včas, protože skřítkové už začali připravovat slavnostní hostinu na počest Hermiony a Lucase.

Oslava byla fantastická. Domácí skřítkové se překonali a upekli velikánský šestipatrový dort s šesti figurkami z marcipánu, které se v pravidelných intervalech proměňovali z člověka na vlka a zpět. Postavili ho přímo před Hermionu, ta zavolala Lucase a zeptala se:

„Máš rád marcipán Lucasi?“

Ten s rozzářenýma očima přikývl a tak sundala figurku ze samého vrcholu a počkala, až se promění ve vlka. Pak mu ji podala:

„Tak mu teď ukousni hlavu...”

Lucas ji se šťastným smíchem poslechl a za okamžik v něm zmizela figurka vlka celá. Pak spolu nakrojili dort a zavolali Dagbyho, aby se ujal krájení a rozdělování kousků dortu. Skvěle se bavili až do devíti, kdy profesorka McGonagallová vyhlásila večerku a poslala je spát.

V sobotu se pustili společně do domácích úkolů, a když se dostali až k přípravě předpisu dalšího, velmi obtížného, čtyřhodinového lektvaru, na léčbu dračích spalniček, tak jim Hermiona vyprávěla, jak za ní včera před oslavou přišel Křiklan.

„Chtěl po mně, abych udělala rozhovor pro Denního věštce. Požádala jsem ho, jestli by si nemohl novináře vzít na starost on, že ho stejně budu všude uvádět jako spoluautora. To ho sice velmi potěšilo, ale rozhodně mi odmítl ‚brát mou slávu‘. Tak jsem mu vysvětlila, že se obávám, aby u novinářů náhodou nepřevážila touha po tvém příběhu a nepokusili se ze mě, nějakou lstí, dostat podrobnosti o tvém pátrání po viteálech. Řekla jsem mu, že on má větší zkušenosti, že mu naprosto důvěřuji, že ten rozhovor zvládne mnohem líp než já. Tak nakonec souhlasil. Jen jsem ho požádala, aby nezapomněl zmínit i Nevillovy zásluhy....“ Harry se na ni díval nevěřičně:

„Co když ze sebe udělá hlavního tvůrce? Já bych mu tedy tolik nevěřil...”

Hermiona se zasmála:

„Harry, mě přeci nezleží na slávě.... Nedělala jsem to proto, abych byla slavná... a on mi s tím lektvarem opravdu moc pomohl. Ty první dva jsem vařila sama a nefungovaly mi. On se na to podíval a hned poznal, kde jsem udělala chyby. Ten třetí vařil se mnou, proto fungoval. Bez něj by mi to určitě trvalo mnohem déle....“

Harry stejně kroutil hlavou a společně s ostatními čekal s napětím, co v Denním věštci vlastně vyjde.

V neděli dali se Sturgisem konečnou formu kapitole o mozkomorech i kapitole: Kde se v nás berou podoby našich Patronů. Pak s ním probral, jestli opravit první kapitolu s ohledem na poznatky, ke kterým dospěl o Velikonočních prázdninách.

„Možná bych tam vtěsnil to, že nemusíš mít na dotyčného konkrétní vzpomínku, na to, jak byl v tvé přítomnosti šťastný, že stačí, když si jen představíš, jak by v takové situaci vypadal. Rozhodně bych tam nepsal, že ho nemusíš mít rád...” a ukázal na pergamen s poznámkami, které si tehdy udělal.

Harry se zasmál:

„Proč? Protože je to málo poetické, jak říkal Kingsley?”

Sturgis zakroutil hlavou.

„Ne, protože to není pravda, Harry. Ty máš ty lidi rád, všechny členy BA, máš rád. Některé víc a některé míň, ale rád je máš všechny. Viděl jsem to na tobě, když přísahali. Měl jsi hroznou radost a byl jsi na ně tak pyšný, že to všichni dokázali.... Ke svým spolužákům z ročníku sis už také vytvořil vztah, i když třeba ani nevíš, jak se jmenují.... I k těm Zmijozelským.... Proto chci, aby ses pokusil pomoci jim s Patrony.”

Harry se nad tím zamyslel a pochopil, jak to Sturgis myslel. Přikývl a řekl potichu: „Překvapili mě, že se postavili Goylovi a snažili se chránit Lucase. Nějak jsem si pořád nemohl dát dohromady čestné a statečné chování se Zmijozelskou kolejí.“

Sturgis se rozesmál.

„Ale ty jsi je začal mít rád už dřív Harry a oni to poznali. Také změnili své chování k tobě. Vychováváš lidi svou láskou a přátelstvím a oni ti oplácejí stejně. Tak to na světě chodí... Nefunguje to pokaždé, ale ve většině případů to zabere. Paní profesorka McGonagallová mi vyprávěla, jak sis to vyříkával se Severusem Snapem. Když někomu dáš jasně najevo, že ho máš rád, tak tě nedokáže nenávidět.“ Harry se usmál nad tou vzpomínkou.

„A ještě něco,“ pokračoval Sturgis, „až dokončíš svou ročníkovou práci, tak požádáme profesora Brumbála, aby se nám trochu věnoval, a budeme pracovat na tvé auře moci. Měl by ses ji naučit ovládat... vyvolat ji na požádání a kontrolovaně, když to bude potřeba....“

Harry se na něj zamyšleně podíval, pak se usmál a přikývl.

V pondělí si přečetli článek o Hermioně v Denním věštci. Když ho Harry dočetl, tak poznamenal:

„Všechna čest, je to napsané skvěle. I to, jak vysvětluje, proč dělá rozhovor místo tebe....“ „Jo,“ skočil mu do řeči Ron, „každý, kdo tě zná, snadno uvěří tomu, že nemáš čas na novináře, když se připravuješ na zkoušky...“ a zaculil se na ni. Harry dodal:

„Ani na Nevilla nezapomněl.... Asi bych se mu měl omluvit, že jsem o něm pochyboval....“ Hermiona se usmála:

„Hele, tady na konci... řekl jim, že se budu ucházet o každoroční cenu Nejpozoruhodnější lektvarnické společnosti... o té už někdy mluvil.... Budu se ho muset zeptat, co je to za cenu....“

To se dozvěděli už před obědem, po bylinkářství. Křiklan se zastavil u jejich stolu, aby se zeptal, jak je Hermiona s článkem v novinách spokojená. Ta mu dala jednoznačně najevo, jak moc se jí ten článek líbil a tak se připojil i Harry.

„Je to napsané skvěle, pane profesore, je prostě jasné, že to s novináři umíte....“

Křiklan se samolibě usmál:

„Děkuji, Harry, těší mě, že se vám to líbilo.“

Pak se ho Hermiona zeptala na tu cenu Nejpozoruhodnější lektvarnické společnosti a on jí to vysvětlil:

„Tahle společnost je jednou z mála, která má povolení na výrobu certifikovaných lektvarů a díky tomu velmi slušně vydělává. Proto si může dovolit každoročně vyhlašovat soutěž o nejužitečnější počin v oboru. Ceny mají odstupňované. Třetí stupeň je U – užitečné. To této kategorie by myslím mohli zařadit tu vaši mast na pokousání vlkodlakem. Cena je bronzový kotlík a tisíc Galeonů. Takových cen většinou rozdělí za rok několik. Druhý stupeň je VU – velmi užitečné. Tu už tři roky nikdo nezískal. Cena je stříbrný kotlík a tři tisíce Galeonů. O tu by se mohl myslím ucházet pan Harper, jestli svůj lektvar úspěšně dokončí. A první stupeň je O – obdivuhodné. Tu už nikdo nezískal osm let, naposledy

byla udělena za vlkodlačí lektvar.... Cena je zlatý kotlík a deset tisíc Galeonů. Jestli existuje nějaká spravedlnost, pak je tato cena letos vaše...”

Hermiona zalapala po dechu a vytřeštila na něj oči. Ostatní u stolu zareagovali stejně. „Deset tisíc....“ vydechl Ron a zíral na Křiklana jako na přízrak. Křiklan se na něj usmál a pak se otočil zpět na Hermionu.

„Až budete mít ročníkovou práci kompletní, tak si lektvar i mast zaregistrujete na ministerstvu a pak je pošleme, s přihláškou do soutěže, na sekretariát NLS v Londýně. Měla byste si s tím pospíšet....“

Pak s pohledem na jejich užaslé výrazy, s úsměvem odešel ke svému stolu.

První se probírala Ginny.

„Páni, to budeš mít ale věno... Ještě, že jste se zasnoubili už o Vánocích, jinak by bráchu podezírali, že si tě bere pro peníze.“

„Ty si pitomá, Ginny!“ rozčílil se Ron.

„To bylo hloupé, Ginny,“ souhlasila s ním Hermiona.

„I kdybych to vyhrála, tak se budu muset rozdělit s Nevillem a Křiklanem. Jsou to spoluautoři a oba mají na mé práci důležitý podíl....“

Harry se na ni usmál.

„No každopádně pár Galeonů do začátku mít budete, nebudete muset začínat od nuly.... Na založení rodiny to vystačí....“

Hermiona se lehce zapýřila a Ronovi zrudly i uši.

„Nech si to, jo... Nevím, proč když slyšíte o penězích, tak hned musíte myslet na...“ zrudnul ještě víc a rozpačitě hodil pohledem po Hermioně. Tak už je nechali na pokoji a mlčky se najedli.

Hermiona hned po obědě vystartovala do laboratoře a přišla až těsně před začátkem přeměňování.

„Uvědomila jsem si, jak jsou teď, ty moje poznámky k ročníkové práci cenné a rozhodla jsem se, že už je radši nebudu nechávat jen tak povalovat po laboratoři. Taky se na ně budu muset vrhnout, abych to měla sepsané co nejrychleji a mohla si ten lektvar zaregistrovat, než mi ho někdo ukradne a předběhne mě....“

Harry se zatvářil zamyšleně:

„A co ty, co jsi poslala Smetwyckovi, nemůže tě s nimi u registrace předběhnout? Kolik jsi mu o tom lektvaru pověděla, když tu byl?“

Hermiona se zamyslela.

„Neřekla jsem mu nic důležitého... O těch Nevillových bylinkách jsem vůbec nemluvila. Jen jsem mu vysvětlila, jak jsem získala krev od léčeného i neléčeného vlkodlaka a hlavně jsem mu popisovala ty mudlovské metody izolace a pěstování virů...“

Od té chvíle nebyla s Hermionou řeč. Ron zase trpěl jejím nezájmem. Byl rád, když se mu podařilo, od ní dostat alespoň pusy na dobrou noc. Když nepsala úkoly a nepřipravovala se na vyučování, tak byla naprosto ponořená do své ročníkové práce. Harry ve středu po večeři pomohl několika lidem z ročníku k jejich Patronovi. Harperovi ukázal jeho srnce a Robin, ten dlouhán ze Zmijozelu, měl pštrosa. Paula z Mrzimoru zvláštního exotického ptáka s obrovským zobákem, John Barrett z Havraspáru měl čápa Marabu a David z Havraspáru vránu, která v bílém vydání vypadala také docela exoticky. Ještě pomohl Katrin, Ginnině spolubydlící z Nebelvíru k jejímu chundelatému voříškovi, u několika dalších se mu povedl už jen štít a k ostatním zřejmě neměl dost blízký vztah, aby to dokázal. Zase se ukázalo, že zvládnout fyzického Patrona je mnohem snazší, když víte, jak vlastně vypadá.

Ron a Ginny se zájmem poslouchali, jak Harry zabodoval a Hermiona ponořená do záplavy pergamenů s poznámkami ke své ročníkové práci ho vůbec nevnímala. Ron se ji pokoušel zapojit do hovoru, ale ona ho dost nervózně odbyla a Ron se zatvářil uraženě. Harry ho chytil za ruku a připomněl mu, jak si Hermiona na třetí rok školy nabrala tolik předmětů, že k tomu, aby je zvládla, musela dostat obraceč času.

„Radši ji nech v klidu, nebo se zhroutí, jako tehdy... připadá mi, že k tomu už zase nemá daleko....“

Ron si povzdechl:

„Tobě se to mluví, když se Ginny chová celkem normálně. Kdo to s ní má vydržet?“

A tak se Harry a Ginny Ronovi dost věnovali, aby to s Hermionou vydržel.

Trvalo jí to skoro čtrnáct dní. Dokonce s nimi nešla ani na famfrpálový zápas Mrzimor versus Havraspár. Harry, Ron a Ginny fandili Justinovi, Dean zase, solidárně s Lenkou, povzbuzoval Havraspár. A díky tomu, že seděli vedle sebe, tak si ten zápas docela užili. Nakonec se ukázalo, že Havraspár má letos opravdu silný tým. Havraspárský brankář se velmi zlepšil a pochytil většinu Mrzimorských střel na obruče, takže komentátor zápasu Owen Cauldwell z Mrzimoru řičel zklamáním, když Havraspár sázel jeho týmu jeden gól za druhým. Brankář byl totiž jediným slabým článkem Mrzimorských. Po čtyřiceti minutách hry, tak vedl Havraspár nad Mrzimorem 120:40.

Jenže pak Justin předvedl, že je zkušenější chytač. Přesto, že za zlatonkou vyrazili oba současně, oba na Kometě Dva šedesát, tak se ukázalo, že Havraspárský páťák Stewart Ackerley, má míň zkušeností než Justin. Ten ho skvěle odstavil a chytrým manévrem ho málem shodil z koštěte. Chytil zlatonku se skoro třímetrovým náskokem, ale Harry se po jejich výkonu naklonil k Markovi, který seděl s Lucasem, Robertem a Sárou v řadě pod nimi a snažil se překřičet vítězný řev Mrzimorských fanoušků:

„Na toho Havraspárského chytače si příští rok budeš muset dávat velký pozor, Marku, je dost dobrý a jestli si sežene lepší koště, tak bude i pro tebe nebezpečný!“

Mark se k němu otočil se zářivým úsměvem:

„Táta, když se dozvěděl, že sis mě vybral jako náhradníka, slíbil, že mi o prázdninách koupí Kulový Blesk!!!“

Harry se rozesmál a poplácal ho po rameni.

„Na příštím tréninku ti půjčím ten svůj, aby sis už na něj začal zvykat....“

Od té doby nechal Marka na trénincích létat na svém Kulovém blesku a sám se honil za zlatonkou na jeho školním Meteoru.

V neděli si přinesl Harry ke Sturgisovi desky z dračí kůže s ročníkovou prací, přepsanou na čisto, na sněhobílých, hedvábným leskem zářících pergamenech, které od něj dostal k Vánocům.

„Už zbývá jen doplnit do první kapitoly to, že stačí, když si představím, jak by dotyčný vypadal opravdu šťastný a opravit případné chyby....“

„Tak si posuň text a dopiš si to tam,“ vybídnul ho Sturgis.

„No... já tyhle úpravy textu moc neumím, nechtěl bych to zkazit... a Hermione má teď dost své práce, tak jsem ji s tím nechtěl otravovat...“ vysvětloval trochu zaraženě Harry.

Sturgis se rozesmál:

„Tak pojď, já tě to naučím. Projdeme to spolu celé....“

Když došli na konec první kapitoly, tak mu řekl:

„Ještě bys sem měl dopsat, kolik jsi už těhle Patronů dokázal vytvořit.“

„To bych musel spočítat...“ zamyslel se Harry. Chvilí počítal na prstech, pak se šibalsky usmál, vytáhl hůlku, zavřel oči a najednou se objevil velký mohutný stříbřitý kůň a v zápětí za ním, z jeho hůlky vyletěl rozčepýřený puščík. V okamžiku, kdy přistál koni na hřbetě, se oba rozplynuli....

„Tak s těmito, už jich je pětatřicet.“ Sdělil s úsměvem svému učiteli. Ten se rozesmál.

„Už jsi přišel na to, proč se rozplynou, když se dotknou?“

Harry zavrtěl hlavou.

„Zkoušel jsem to se svým a Ginniným Patronem, když jsme byli spolu...“ trochu se začervenal, „ale také se po dotyku rozplynuli. Asi to tak prostě má být....“

Sturgis se rozesmál a k němu se přidali i James se Siriusem z portrétu.

„No, to je hezké, že nezapomínáš na svou ročníkovou práci, ani během randění...“

Harry zrudnul ještě víc.

„To nebyl můj nápad, Ginny chtěla, abych to vyzkoušel....“

Sturgis ho uklidnil přátelským poplácáním po zádech a pokračovali v opravách.

Když došli na konec, tak mu řekl:

„Nech mi to tady, Harry, ještě jednou si to projdu, jestli jsme nějakou chybu nepřehlédli. Můžu dát tvou práci přečíst Hestii?“

Harry s úsměvem přikývl, sbalil si hromadu pergamenů s poznámkami a šli spolu na večeři. Ginny, už také dnes odevzdala profesorce McGonagallové svou ročníkovou práci a Hermiona už dělala také poslední úpravy a ve středu po obědě, měla jít s Křiklanem, masti i protivlkodlačí lektvar, zaregistrovat na ministerstvu. Dohodla se s Nevillem, že tam bude také a zaregistruje si svoje nové druhy bylinek.

Pak jim ve středu u večeře pobaveně vyprávěla, jak probíhala registrace.

„Je to jedna velká místnost plná regálů s krabicemi, na kterých jsou napsány naprosto nesrozumitelné zkratky. Jsou tam dva knihovníci a hlavní Registrátor. Nikdo jiný nemá šanci, se v tom zmatku, co tam panuje, vyznat. Ten mladý knihovník je tam už dva roky a ještě pořád se zaučuje. Starý knihovník chce za dva roky odejít do důchodu a pořád tomu mladému nadával, že jestli se bude učit takovým tempem jako dosud, tak se systém do dvou let rozhodně nenaučí a on nebude moci odejít na odpočinek...“ smála se.

Pak jim vyprávěla, jak museli vymýšlet názvy pro Nevillovy nové bylinky.

„Trochu jsme mu s tím s Křiklanem pomohli. A tak ve svém lektvaru používám Augustin šalvějovitý bedrník a Longbottomův dobromyslthimus. Další bylinky pojmenoval po tátovi, po mámě, po prastrýci, ale i po profesorce Prýtové. Užili jsme si u toho docela legraci.“

Pak jim ještě pobaveně vysvětlovala, že Registrační úřad v podstatě funguje podobně jako mudlovský Patentový úřad. Za registraci každého objevu, ať už je to nové kouzlo, kouzelná bytost, lektvar, nebo bylina, se platí jeden Galeon a tak registrují i naprosté nesmysly. Mají je uložené ve dvou obrovských regálech a na krabicích jsou zkratky ÚN (úplné nesmysly), NN (nebezpečné nesmysly) a ŠN (šílené nesmysly). Všichni se smáli, jen Harry se trochu zamyslel:

„To se vám ta registrace docela prodražila, ne? Hlavně Nevillovi...“ Hermiona se usmála: „Ale rozhodně se nám to vyplatilo. Od teď jsme oba výhradní vlastníci svých výtvorů, a pokud někdo bude chtít některé z nich vyrábět nebo pěstovat pro prodej, tak nám bude muset platit deset procent ze všeho, co za ně utrhá. Když to neudělá, tak může být souzen za černý obchod.“ Pak zamyšleně dodala:

„I když si nějak neumím představit, že bychom dokázali nějak vydělávat zrovna na léčení vlkodlaků... ale možná, že některé z těch Nevillových bylinek, by se daly použít třeba v kosmetice, nebo v podobném oboru, na tom by možná něco vydělat mohl...“

Harry jejich debatu o registraci uzavřel úlevným povzdechem.

„Ještě, že já si svoje kouzla s Patrony nemusím registrovat....“

Hermiona se rozesmála:

„To máš pravdu, protože je nepravděpodobné, že by ještě někdo jiný, něco podobného dokázal.“

Pak se Harry také dozvěděl, jakou ročníkovou práci dělá Harper. V pátek po obědě se u jejich stolu zastavil Křiklan a požádal Harryho „na slovíčko“. Odvedl ho k profesorce McGonagallové a Robinovi Durmanovi ze Zmijozelu.

„Nás čtyři, si pan Bartoloměj Harper vybral jako svědky, pro vyzkoušení účinků lektvaru, který vytvořil v rámci své ročníkové práce...“

„Bartoloměj?!“ s úsměvem se podivil Harry.

Robin rozpačitě podotknul:

„On to jméno nemá moc rád, radši si nechává říkat příjmením. Já mu říkám Barte....“

Harry s úsměvem přikývl:

„Jo, to zní líp. Tonksová taky nesnášela, když jí někdo říkal Nymfadora, ale s Dorou se byla ochotná smířit... Co to vlastně Bart vytvořil?“

Křiklan se usmál:

„To se dozvíte, když přijdete dnes po večeři do učebny lektvarů Harry.“

Harry přikývl:

„Dobře, přijdu...“

Po večeři se připojil k ředitelce a spolu se vydali do učebny lektvarů. Harper, Robin i profesor Křiklan už tam byli. Bart Harper byl velmi nervózní a tak se na něj Harry usmál a pobídnul ho:

„Tak už nedělej tajnosti, Barte a konečně mi prozrad', co jsi vyzkoumal?“

Harper se zadíval na stůl před sebou, na kterém měl několik lahviček s jedovatě, brčálově zeleným lektvarem.

„Tento lektvar jsem nazval **Contraimperius** a podle mých předpokladů by měl fungovat takto: Ovlivněné kletbou Imperius by měl probrat a měl by také poskytnout čtyřicetihodinovou imunitu proti této kletbě....“

„No páni... Jestli ti to bude opravdu fungovat, tak to bude senzace, Harpere...“ Vydechl Harry a Harper se potěšeně zapýřil.

„No... my už jsme to s Robinem trochu zkoušeli, ale Robin ještě nikdy před tím Imperius nedělal a tak si nemůžeme být jistí, že ji opravdu umí... Říkal, že jsem ho vzorně poslouchal, než jsem ten lektvar vypil a pak už to nefungovalo, ale stejně to potřebuji vyzkoušet před svědky.“

Harry se zasmál:

„Já tu kletbu umím, svěříš se do mých rukou?“

Harper na něj vytřeštil oči:

„Ty už jsi ji někdy použil?“

Harry přikývl:

„Jak myslíš, že se nám podařilo vykrást Gringottovy...“

Zmijozelští chlapci zírali s otevřenými ústy a Křiklan se s úsměvem zeptal:

„Už vám to skřeti odpustili?“

Harry s úsměvem pokrčil rameny:

„To nevím, ještě jsem tam od té doby nebyl... Musím jim dát trochu víc času, zatím jsem si netroufl se tam objevit...“

Křiklan se zasmál a pak se otočil k Harperovi:

„Opravdu se chcete svěřit do rukou Harryho Pottera?“

Harper přikývl:

„Kromě Robina je jediný, komu stoprocentně věřím...“

Harry se usmál a přikývl. Pak se otočil k profesorce McGonagallové.

„Můžeme, paní ředitelko? Abych nakonec neskončil před soudem jako Goyle...“

Ta přikývla.

„Ze studijních důvodů a pod dohledem profesorů se můžou používat...“ pak zamračeně dodala:

„Tím také sourozenci Carrowovi zdůvodňovali mučení studentů....“

Zatvářila se rozpačitě a nerozhodně.

Harry se na ni usmál:

„Ale my přece Bartovi nebudeme ubližovat. Vždyť i vy jste tu kletbu použila, abyste ochránila mě a ostatní studenty...“

Ona se zamyšleně usmála a přikývla:

„Dobře, dejte se do toho.“

Harry se podíval na Harpera a ten odhodlaně přikývnul. Tak na něj namířil svou hůlku: „*Imperio*“.

Harperovi se objevil v očích podivně prázdný výraz, šťastně se uculoval a tupě zíral před sebe. Harry ho nahlas pobídnul:

„Udělej dřep... otoč se kolem dokola... oběhni stůl...“

Bart vzorně poslouchal a bez váhání udělal všechno, co mu Harry poručil. Ten se najednou potutelně usmál a přikázal mu:

„Teď vyplázni jazyk na profesora Křiklana.“

Harper bez zaváhání udělal „Blééé...“

Křiklan se usmál, zakroutil hlavou a vyčítavě ho pokáral:

„Ale no tak, Harry...“

Harry s vážnou tváří, ale s uličnickými ohníčky v očích vysvětloval:

„Musel jsem vyzkoušet něco, co by normálně neudělal, abychom si byli jistí, že je opravdu pod vlivem kletby.“ Pak se otočil zase k Harperovi a přikázal mu:

„Vezmi si ze stolu jeden ze svých lektvarů a vypij ho.“

Pak s napětím všichni sledovali, jak se Harper probírá. Z tváře mu zmizel nepřítomný výraz i přihlouplý úsměv a jeho oči se rozjasnily.

Harry to s úsměvem zkusil znova:

„Harpere, vyplázni jazyk na profesora Křiklana!“

Ten se na něj překvapeně podíval.

„To ne, to bych neudělal. Mám pana profesora moc rád a moc si ho vážím. Bez jeho pomoci, bych to nedokázal...“

Harry se rozesmál:

„Tak to se ti omlouvám. Berte to tak, že to byl můj jazyk, co na vás Bart vypláznul, pane profesore...“

Ten se také rozesmál:

„Však já to také tak беру a vy počítejte s tím, že vám to hned tak nezapomenu...“ pohrozil se smíchem Harrymu.

Všichni přítomní se usmívali a paní profesorka udělala dva kroky k Harperovi a řekla: „Tak teď vyzkoušíme, jak ten lektvar funguje...“ namířila na něj svou hůlku a zřetelně pronesla:

„Imperio“

Chvilku počkala a pozorně při tom Harpera sledovala.

„Pojďte ke mně, pane Harpere...“

Ten poslušně přistoupil a řekl:

„Ale já vás přece musím poslouchat, paní ředitelko...“

Ona se usmála:

„Tak teď vám povoluji neposlechnout...“ a on se otočil a odešel zpět ke svému stolu. „Výborně pane Harpere, zdá se, že váš lektvar skutečně funguje tak, jak má...“

On se šťastně zasmál:

„Ještě bych potřeboval, abyste se mě vy, nebo Harry pokusili během následujících čtyřiaadvaceti hodin párkrát ovládnout, abych se přesvědčil, že skutečně drží imunitu celou tu dobu...“

Harry přikývl:

„Dobře, tak ráno, po snídani se sejdem v ředitelně, po obědě také a po večeři to vyzkoušíme znova.“

Harper zaváhal:

„Do kabinetu profesora Křiklana je to blíž...”

Harry se podíval tázavě po ředitelce. Ta přikývla:

„Dobře. Zítra, vždy po jídle, v kabinetu profesora Křiklana...” a tím jejich schůzku ukončila.

A tak se v sobotu dvakrát pokusili marně Harpera ovládnout kletbou Imperius a po večeři se jim to zase podařilo, protože již uplynulo těch dvacet čtyři hodin po vypití lektvaru. Ale Harrymu se zdálo, že tentokrát už Harper neposlouchá tak ochotně jako poprvé a navrhnul mu:

„Možná bys měl vyzkoušet, jestli by pravidelné užívání toho lektvaru, po nějaké době, nedokázalo vybudovat trvalou imunitu, proti té kletbě. Tedy, jestli ten lektvar neobsahuje něco, co by pravidelné užívání nedovolilo...”

Křiklan se zamyslel:

„To není špatný nápad Harry.... Budeme se na to muset podívat a nejdřív to promyslet... No, do konce roku, budeme mít dost času, tuhle možnost prověřit, že Barte?”

A usmál se na svého, velmi šťastného studenta. Harry se k němu také otočil:

„Můžu říct přátelům, co jsi vymyslel? Všichni jsou hrozně zvědaví, ale já jsem nevěděl, jestli jim to můžu prozradit a tak se mnou nemluví a nadávají mi do tajněstkářů...”

Harper se rozesmál.

„Teď už nemá cenu s tím dělat tajnosti. V pondělí si ho půjdu zaregistrovat, tak jim to už klidně můžeš říct.”

„Dobře... a díky za důvěru Barte...” rozloučil se s ním Harry.

Večer, při psaní úkolů, ve společenské místnosti tedy vysvětlil Ginny, Ronovi, Hermioně a Deanovi, co Harper vytvořil a jak ten jeho lektvar fungoval. Hermiona se podívala:

„Věděla jsem, že dělá ročníkovou práci z lektvarů, ale ani ve snu by mě nenapadlo, že se pustil do něčeho takového....” Pak se rozesmála:

„Letos to bude mít zkušební komise hodně těžké při hodnocení ročníkových prací...” V neděli psali zase celý den úkoly. Měli toho čím dál tím víc a Harry s hrůzou očekával, co na ně ještě profesori budou chtít před zkouškami navalit. Odpoledne se od úkolů odtrhnul a šel ke Sturgisovi, aby se naučil ovládat svou, nově objevenou Auru moci.

Když přišel k němu do kabinetu, tak se Sturgis podíval k portrétu u dveří, ale viděl tam jen Harryho rodinu.

„Dáme si čaj a počkáme na profesora Brumbála. Bez něj ti moc platný nebudu. On měl také Auru moci, sice ne tak silnou jako ty, ale když se na mě tenkrát rozzlobil, tak se mi naježili všechny chlupy... opravdu z něj šel strach....” vyprávěl s úsměvem a připravoval při tom čaj. Harry se usmál.

„Taky jsem to u něj viděl... dvakrát...”

„Opravdu? Kdy?” zeptal se z portrétu profesor Brumbál.

„Tenkrát, když jste vpadli do Moodyho kabinetu a zabránili Skrkovi, aby mě zabil a pak, když jste na ošetřovně mluvil s Poplatalem. Ale tehdy to moc nezabralo, spíš naopak....”

„Ano,” přikývl Brumbál, „dosáhl jsem jenom toho, že mě začal považovat za ještě větší ohrožení svého úřadu, než před tím.... Doufal jsem, že se mi podaří přivést ho k rozumu...” a pokrčil rameny.

„Každopádně je to pro tebe dobré poučení, Harry. Musíš si vždy velmi dobře rozvážit kdy a na koho Auru moci použít. Může se stát dvousečnou zbraní...”

Harry s úsměvem přikývl.

„Ty máš velmi silnou Auru moci Harry, nikdy jsem nic podobného u nikoho neviděl,” řekl Sturgis a nalil Harrymu do šálku čaj. Harry se zamyslel:

„Možná to souvisí s tou mojí schopností vyzařovat emoce...” a s otázkou v očích se otočil k Brumbálovi. Ten přikývl.

„To jistě Harry, ale také tvá kouzelná síla je velmi mocná. Určitě s tím má co dělat i tvá duše a tvé morální hodnoty. Tvé rozhořčení nad tím, že Goyle použil tu krutou kletbu proti bezbrannému dítěti, muselo být zničující, nedivím se, že z tebe vytrysklo v takové síle. Teď pro tebe nebude těžké Auru moci vyvolat, stačí jen, když si na ten okamžik vzpomeneš. Mnohem těžší pro tebe bude se naučit, jak své rozhořčení ovládnout a nedat ho najevo v okamžiku, kdy to bude nevhodné... Ale to se naučíš časem také. Ovládání emocí a niterní disciplína přijdou s věkem postupně samy.”

Sturgis se přidal.

„Musíš se snažit a trénovat si ovládání svých emocí. Ať už jde o touhu, radost, nebo zlost. Musíš si uvědomit, že jako bystrozor budeš přicházet do styku s různými darebáky a nemůžeš na každého vyletět tak, jako na Goyle. Svou auru moci bys měl používat jen v krajních případech. Když bude potřeba zvládnout rozvášněný dav, nebo napravit hlavu někomu, kdo za to stojí a u koho máš naději, že se to podaří, jako tenkrát u mě...” a podíval se s provinilým výrazem na Brumbála. Ten jen s laskavým úsměvem přikývl.

„Tak co, chceš si to zkusit? Budu ti popisovat, jaké pocity u mě vyvoláváš, abys poznal, jak kontrolovat intenzitu své Aury,” pokračoval Sturgis směrem k Harrymu.

Ten odložil šálek s čajem, podíval se na Sturgise, pak zavřel oči a soustředil se na ten okamžik, kdy Goyle použil kletbu *Crucio* na malého Lucase a za chvíli se v něm zase začala zvedat vlna zloby a rozhořčení.

„Už to cítím, začíná mi běhat mráz po zádech...” potichu konstatoval Sturgis.

Pak pokračoval:

„Už to nabírá na síle Harry, zježily se mi všechny chlupy, už z tebe jde strach... přestaň, je to síla, už přestaň prosím...”

Harry se probral a podíval se na něj. Sturgis dýchal, jako by právě přiběhl bez dechu z přízemí. V očích měl užaslý výraz, jako tehdy na mramorovém schodišti. Harry zavrtěl hlavou:

„To je to opravdu taková síla? Ani jsem se tentokrát tolik nerozčílil...“

Sturgis se uvolněně rozesmál:

„Opravdu bych byl nerad, kdyby ses na mě rozzlobil tak, jako tenkrát profesor Brumbál. To bych se nejspíš strachy počural, jako Goyle. I teď jsem cítil, že se nezlobíš na mě a přesto to se mnou dost zamávalo. Musíš si opravdu velmi dobře rozmyslet, než tohle na někoho použiješ Harry....“

Harry si povzdechl:

„Budu se snažit. Mám trochu strach, teď když vím, jakou to má sílu. Ještě mi někdy dělá problémy se ovládat, a když mě někdo opravdu rozzlobí...“

Brumbál se na něj usmál:

„Neznám nikoho, u koho bych Auru moci viděl raději. Ty to zvládneš a vím, že tuto svou schopnost nikdy nezneužiješ.“

Kapitola 02 – Voldemortovy děti.

A přišel květen, krásné počasí a opakování ze všech předmětů. Profesori si libovali v překvapivých otázkách, které na ně vyštěkávali nenadále během vyučování.

„Nesmí vás nic překvapit, na všechny tyto otázky musíte odpovědět o půlnoci, když vás probudím,“ nabádala je profesorka McGonagallová. Harry si s povzdechem pomyslel:

„To byste nám nesměli nakládat tolik úkolů....“

Málokdy se jim totiž podařilo jít spát už před půlnocí. Nešťastně pokukovali po stropě Velké síně, na kterém se rozprostíralo modré, sluncem prozářené nebe a se smutkem v očích si uvědomovali, že se na čerstvý vzduch dostanou jen během bylinkářství a ve čtvrtek na tréninku.

A tak, když Ron přišel s tabulkou výsledků dosavadních zápasů a spočítal, že o pohár můžou přijít pouze v případě, že s Havraspárem prohrají o více než 200 bodů, znova rozšířil tréninky i na sobotu. Všichni tuto příležitost, jak vypadnout z knihovny a společenské místnosti, na sluníčko a čerstvý vzduch s nadšením přivítali. Harry si vzal Ronovu tabulku a dobře si ji prohlédl.

1999-2000	Nebelvír	Mrzimor	Havraspár	Zmijozel	Skóre
Nebelvír	XXXXXXXX	240 : 30		240 : 0	480 : 30
Mrzimor	30 : 240	XXXXXXXX	190 : 120	170 : 80	390 : 440
Havraspár		120 : 190	XXXXXXXX	180 : 60	300 : 250
Zmijozel	0 : 240	80 : 170	60 : 180	XXXXXXXX	140 : 590

Opravdu, kdyby je Havraspár porazil o více než dvě stě bodů, tak by mohli ještě o pohár přijít.

„Nesmíme je podcenit, dali letos dohromady opravdu silný tým....“

A tak první sobotu v květnu, místo návštěvy Prasinek, zase vyrazili na hřiště. Dean, Steve a Donna hráli střelce Havraspárských, Harry si s Markem vyměnil koště a soupeřil s ním na jeho Meteoru o zlatonku. Mark se přesvědčil, že dobré koště není vše. Je ovšem pravda, že na Kulovém blesku seděl teprve podruhé a pořád mu ještě dělalo problémy, stoprocentně koště ovládat. Ginny by svůj Nimbus 2001 nedala z ruky. To koště jí sedělo a ona už se s ním sžila tak dokonale, že z něj dokázala vyždímat maximum. Celý Nebelvírský tým si věřil a poslední utkání sezóny očekávali s příjemným mražením v zádech. Věřili, že vyhrají a zbytek Nebelvírských už dělal přípravy na mohutné oslavy, které propuknou, až jejich zbožňovaný tým získá další pohár. Jenže....

V pátek, když šli z oběda, aby se připravili na hodinu obrany, tak je po cestě z jednoho portrétu oslovil profesor Brumbál.

„Harry, za chvílku přijde do ředitelny Kingsley Pastorek. Potřebuje tvou pomoc v jedné podivné záležitosti...”

Harry se okamžitě zarazil.

„Co se děje, pane profesore?”

„On ti všechno vysvětlí... Já to také nějak zvlášť nechápu, možná ty, se svými zvláštními schopnostmi pochopíš, co se děje...”

Ginny se zeptala:

„Myslíte, že můžeme jít s ním?”

Profesor se na ni zamyšleně podíval, pak přeskočil pohledem na Rona a Hermionu a řekl: „Možná nebude na škodu, když tam budete také – víc hlav víc ví...”

A tak se vydali okamžitě do ředitelny všichni.

Harry oznámil chrliči:

„Já jsem Harry Potter...” a už klepali na dveře.

„Dále,” ozvala se paní ředitelka, a když viděla, jak se hrnou všichni dovnitř, tak se podivila: „Zvala jsem jen pana Pottera...”

Profesor Brumbál ji, už ze svého portrétu, uklidnil:

„Napadlo mě, že možná pomůže, když dají hlavy dohromady...”

To už z krbu vystupoval Kingsley. Ani se nezarazil nad tím, že je jich tam tolik a odháněl je všechny od krbu.

„Ustupte dál. Vy také, paní profesorko – prosím.”

Když ustoupili co nejdál od krbu, tak se z něj vynořil Charlie Weasley. V rukách držel pytel z pevné tkaniny, který se svíjel, kroutil a ozývaly se z něj zvuky trhané látky. S neobyčejnou rychlostí přivolal na ředitelčin pracovní stůl velké skleněné akvárium, vložil do něj pytel, přiklopil ho, pevně uzavřel a zajistil nerozbitným kouzlem. Pak ustoupil také.

Během pár okamžiků se pytel protrhl a vylezl z něj velký silný had. Hned začal vztekle narážet na sklo a velmi nepříjemně syčet. Harry na něj zíral s vytřeštěnými očima a pomalu, váhavě přistoupil blíž. Rozuměl tomu syčení...

„Zabiju vás, všechny vás zabiju...”

„Proč nás chceš zabít?” zeptal se hadím jazykem. Had strnul.

„Ty jsi můj pán?” zasyčel. Harry přemýšlel.

„Řekni mi, kdo jsi, a já ti řeknu, jestli jsem tvůj pán...”

Had naklonil hlavu na stranu a upřel na něj svůj pohled. Harrymu se zdálo, že uviděl rudý záblesk v jeho očích a strnul. Had zasyčel:

„Já jsem já. Nenávist a zlo... musím zabíjet... Jsi můj pán?”

„Proč musíš zabíjet?” zasyčel Harry.

„Zabím... lidi... nenávidím je odjakživa... Už jsem silný, můžu začít plnit své poslání, pane...”

Harry zakroutil hlavou.

„Kdo tě stvořil?” zeptal se.

Had zpozorněl a upřel na něj oči. Tentokrát ten rudý záblesk trval dlouho, byl naprosto zřetelný. Viděli ho i ostatní, protože Hermione tiše vyjekla. Harry se k ní otočil a viděl hrůzu v jejích očích. Zamyšleně si sáhl na jizvu na svém čele – nic necítil. Pak se otočil znova k hadovi. Ten vyrazil proti sklu a vztekle zasyčel:

„Ty nejsi můj pán... musím tě zabít!”

A znova a znova vyrážel hlavou proti sklu.

Harry se otočil k ostatním a nevěřícně se na ně podíval.

„To je šílený, ten had je stvořen k nenávisti, je to koncentrované zlo. Netouží po ničem jiném, než po zabíjení...”

Charlie přikývl:

„Musí to být uměle vytvořené, má to neuvěřitelnou odolnost proti magii. Nelze to zvládnout kouzly, jen brutální fyzickou silou...”

V tom se ozval třeskot skla. Harry se hbitě otočil a uviděl, jak se had plazí k němu. Charlie přiskočil k Harrymu a chystal se, že na hada skočí. Harry ho zarazil. Zatím co se had chystal k útoku, tak se zeptal:

„Zkoušeli jste na něj smrtící kletbu?”

„Ano – nefungovala, sklouzla po něm, jako ostatní kouzla. Pusť mě, Harry!”

Ale ten vytáhl hůlku. Had byl proti němu vztyčen, aby mohl zaútočit co nejvýš. Harry sekl hůlkou a zvolal:

„Sectumsempra!”

Hlava se oddělila od těla, čistě odseknuta, jako by řázným mečem. Harry se na hroutící se tělo díval s odporem a hnusem. Chvilí měl pocit, že se pozvrací. Vtom se pohnul Charlie.

„Tak tohle kouzlo jsme nezkoušeli. Pokousal pár lidí, než jsme ho zvládli...”

Vyčaroval ze vzduchu pytel a hůlkou nasoukal tělo i hlavu do pytle. Pak promluvil Kingsley: „Ten had má v zubech stejný jed, jako Nagini...”

Harry se na něj podíval a náhle ho něco napadlo. Začal chodit nervózně po ředitelně a bylo na něm vidět, že usilovně přemýšlí. Chvillemi kroutil hlavou, jako by nevěřil tomu, na co přišel. Kingsley se na něj díval s napětím v tváři.

„Harry, tak už nás nenapínej a řekni, co tě napadlo...”

Harry se zastavil, podíval se na něj a pak řekl:

„Nejdřív mi řekni, jak jste k tomu... tvorovi přišli.”

Kingsley protestoval:

„Ne nejdřív ty Harry... Ty červené oči... sahal sis na tu jizvu... má to něco společného s Voldemortem?”

Harry se na něj vážně podíval a odpověděl:

„Bezpochyby je to jeho práce, ale podle jizvy jsem to nepoznal. Jen jsem se ujišťoval, že tam pořád je, protože jsem nic necítil.”

Do toho se ozval profesor Brumbál:

„Ta jizva fungovala jen, dokud jsi měl v sobě část jeho duše. Po návratu z lesa už jsi ji cítit nemohl.”

Harry se zamyslel:

„Ano, máte pravdu, při tom souboji už jsem ji necítil...” pak se otočil ke Kingsleymu:

„Jak jste k tomu přišli? Potřebuji to vědět.”

Kingsley řekl:

„To je delší – neposadíme se na to?” Harry zavrtěl hlavou, pak se rozhlédl po ostatních a řekl: „Vy se klidně posadte, já ale nevydržím sedět...” Kingsley pokrčil rameny:

„Dobře, vezmu to stručně... Před třemi dny si mě pozval na kobereček mudlovský ministerský předseda. Za posledních čtrnáct dní se vyskytla čtyři nevysvětlitelná úmrtí mezi mudly. Z malých, na první pohled málo nebezpečných zranění prostě vykrváceli. Dva z nich byli dokonce odborně ošetřeni, ale mudlovským doktorům se prostě nepodařilo zastavit krvácení a ti mudlové jim umřeli pod rukama. Tak ho napadlo, že když je to tak zvláštní a pro ně nevysvětlitelné, že bychom v tom mohli mít prsty my. Slíbil jsem, že to prošetříme, ale neměl jsem nejmenší představu o tom jak. Jenže včera večer ten had napadl Mundunguse Fletchera. Sice ho ošklivě pokousal, ale Dung se zachoval dost duchapřítomně, hada popadl a přemístil se i s ním ke Svatému Mungovi. Tam už stačil jen léčitelům říct, co se stalo a připomenout jim Arturův případ a pak ztratil vědomí. Než tam toho hada zpacifikovali, tak pokousal ještě tři lidi, ale díky tomu, že věděli co hledat, tak si jen ověřili, že jde o stejný jed, jako u Artura a tak dostali všichni včas protijed a dostanou se z toho.”

Pak se odmlčel a podíval se na Charlieho. Ten přikývl a s pohledem upřeným na Harryho pokračoval:

„Pro toho hada šli k Mungovi Hrdonožka a Savage. Vzali mě sebou, jako odborníka na kouzelné tvory. Když jsme otevřeli ten sud, kam ho zavřeli, abychom se na něj podívali, tak vystřelil ven jak rachejtla a okamžitě se zakousl do Hrdonožky. Použili jsme na něj všechna známá zneškodňující kouzla – draka by to zneškodnilo, ale na něj nic nefungovalo. Všechno se od něj prostě odrazilo, jako od magického zrcadla. Zkusil jsem i „*Imperius*“ - bez účinku a Savage na něj poslal ze zoufalství i kletbu „*Avada Kedavra*“, ale i ta se od něj neškodně odrazila. Nefungovala na něj ani nadnášecí a odpuzovací kouzla, když jsme se ho pokoušeli zavřít zase zpátky do toho sudu. Nakonec jsem po něm skočil, chytil ho za hlavou oběma rukama a pak jsme ho se Savagem dostali zpátky prostě silou.“

Harry se mračil, jak usilovně přemýšlel.

„Všechna známá zneškodňující kouzla... Tak jak to, že „*Sectumsempra*“ fungovala...“

Pak se otočil ke krbu, udělal pár kroků ke Snapeovu portrétu a zeptal se:

„Znal Voldemort tu vaši kletbu pane profesore?“

Snape se usmál a zakroutil hlavou:

„Ne, myslím, že ne. Tu kletbu znalo jen velmi málo lidí...“

Harry kývnul a řekl:

„Jasně... Teď ji ovšem budeme muset pár lidí naučit – nevádí?“

Snape se nejdřív kysele zašklebil, ale pak se usmál:

„Víte, že mě docela těší, že i tahle kletba se nakonec ukáže být docela užitečnou?“

Harry s úsměvem přikývl, pak se otočil k ostatním.

„Takže teď k té šílenosti, co se mi zrodila v hlavě.“

Podíval se profesorce McGonagallové přímo do očí a zeptal se:

„Vím, že je to divné, ale potřebuji to vědět... Je možné, aby zvěromág zplodil potomstvo se svým zvířecím druhem?“

Profesorka na něj vytřeštila oči a obličej zkroutila výrazem hnusu a odporu.

„U strašné Agrippy, jak tě něco takového mohlo vůbec napadnout? Vždyť je to nechutné... odporné...“ V tu chvíli vypadala, že bude zvracet.

„Já vím, že je to nechutné paní profesorko, ale mluvíme tu o Voldemortovi, tak se nemůžete řídit žádnými morálními pravidly slušnosti. Jde mi o to, jestli je to teoreticky možné...“ Profesorka však jen znechuceně kroutila hlavou. Ozval se však z portrétu bývalý ředitel Everard:

„Možné to je... Dokonce už se to jednou stalo...“ Na chvíli se odmlčel, jako by se rozhodoval, jestli jim může říct víc, sám pro sebe kývnul a pokračoval:

„V mé době, před více než čtyřmi sty lety, když jsem zasedal ve Starostolci... Nepamatuji se už, jak se ten kouzelník jmenoval, vím jen, že to byl velmi ošklivý a nevzhledný muž. Se svým vzhledem neměl

šanci, že si najde ženu... ale byl to zvěromág, měnil se v kocoura. Když se zjistilo, že s kočkami v okolí zplodil spoustu potomstva, tak z toho byla nechutná aféra. Věděli to jen kouzelníci ve Starostolci a dohodli se, že se taková odpornost nesmí dostat mezi lidi, rozhodli jsme se, že to utajíme. Ale byl to nejvážnější důvod k tomu, aby byl přijat zákon o registraci zvěromágů...”

Harry se zamýšleně držel za nos a pak se nevěřícně zeptal:

„Ošklivý rozježený zrzavý kocour s křivýma nohama a placatým čumákem...”

Everard se na něj překvapeně podíval:

„Jak to víte?”

Harry se otočil k Hermioně, která na něj vytřeštěně zírala.

„Křivonožka... Křivonožka je potomek toho zvěromága.”

Hermiona kroutila hlavou.

„To je přece šílené Harry, jak jsi na takový nesmysl vůbec přišel...”

Harry se tvářil velmi rozhodně.

„Sirius přece řekl, že je na svůj druh neobvykle inteligentní. Okamžitě poznal, že Prašivka není krysa a Sirius není pes. Aktivně se Siriusem spolupracoval, ukradl Nevillovi seznam hesel a přinesl mu ho. Odesl objednávkou na Kulový blesk do sovince a odeslal ji a vzpomeň si, jak se choval v Chroptící chýši... Znehybnil mlátivou vrbu, dovedl nás tam a pak přede mnou chránil Siriuse... Takhle se normální kočka nechová...”

Na Hermioně bylo vidět, jak ty vzpomínky mění její názor a pak se jí v očích objevil úlek. „No nazdar... před pár dny mi napsala sousedka, že její kočka má s Křivonožkou koťata. O velikonočních prázdninách mi k ní utekl... Prosila mě, abych jí je pomohla udat...”

Ginny se zasmála:

„To je fajn, my si jedno vezmeme.”

Harry se trochu zamračil a zabručel:

„A budeme mít doma zvěřinec...”

V tom se ozval Kingsley:

„Na to teď není čas. Pověz nám, na co jsi přišel s tím hadem, Harry.”

Harry si povzdechl a na chvíli se zamyslel, aby si zformuloval myšlenky.

„Tenkrát, když jsem viděl, jak ten had napadl pana Weasleyho... Dost dlouho jsem byl přesvědčen, že to byl Voldemort osobně, že se proměnil v hada. Byla to logická, ale tak hrozivá představa, že když mi profesor Snape dal jiné, přijatelnější vysvětlení, tak jsem mu bez váhání uvěřil. Řekl mi, že jsem viděl očima toho hada proto, že Voldemort byl v tu chvíli také v něm, že ovládal jeho mysl a tělo... Věděl jsem, že má velkého hada a tak se tomu snadno věřilo... Jenže když se na to dívám zpětně, ve světle

nových událostí... Nagini nebyl tak velký... vlastně bych měl začít říkat, nebyla tak velká... Viděl jsem, jak ten had rozevřel tlamu a taťkův hrudník v ní zmizel, cítil jsem, jak mu mezi zuby praskají taťkova žebra...”

Znovu se zhrozil při té vzpomínce a s odporem se otřásl. Pak pokračoval:

„Nagini tak velkou hlavu neměla, aby to dokázala. Taťku určitě napadl Voldemort ve své hadí podobě. Nebyl to tenkrát jen průzkum, pokusil se k té věštbě dostat osobně. A pak jsem ho viděl, jak proklouzl úzkým okénkem do Grindelwaldovy cely. Tam se v lidské podobě dostat nemohl... Nagini byla prostě jen velký had, kterého si kouzly přizpůsobil k obrazu svému...” Otočil se k Brumbálovi:

„Vy jste mi jednou řekl, že vám připadá, že má toho hada rád, pokud je něčeho takového ještě schopen... Tehdy už neměl lidskou duši, už nebyl schopen lásky, ale jako u zvěromága, u něj přetrvávaly zvířecí instinkty... Z Nagini si vytvořil svou družku a zplodil s ní potomstvo. Pak musel dát svým dětem do vínku mocnou kouzelnou ochranu, odolnost proti všem kletbám, které znal... i tu nenávist jim asi vložil uměle, není normální, aby živý tvor byl tak plný nenávisti a zla...”

Charlie zamyšleně poznamenal:

„Takže se postaral o to, aby nám způsoboval problémy i po své smrti...”

Harry zavrtěl hlavou:

„Ne, Charlie, on si nepřipouštěl, že by mohl zemřít, jen si tímto způsobem, vedle armády Smrtijedů, nemrtvých a mozkomorů, vytvořil další armádu, kterou bude ovládat celý svět...”

Kingsley se tvářil velmi zamyšleně.

„Takže nás čeká spousta práce...”

Pak se otočil k profesorce McGonagallové a zeptal se:

„Pustíte ho se mnou na pár dní?” Ona jen přikývla, ale Harry se zeptal:

„Cože?”

Kingsley se na něj podíval:

„Potřebuji tě Harry, pár dní, než to rozjedeme...”

Harry na něj překvapeně vykulil oči:

„Mě? Proč mě? Máš k dispozici všechny bystrozory, celé ministerstvo... Jak bych ti mohl pomoci já? To je přece nesmysl...”

V Kingsleyho očích se mihlo zklamání, zakroutil hlavou, „no jak myslíš,” řekl s povzdechem, otočil se a i s Charliem odcházel ke krbu.

V tom vystartovala Hermiona:

„Počkejte, Kingsley, on to pořád ještě nechápe, nedošlo mu to...”

Postavila se přímo proti Harrymu.

„Už je načase, abys to konečně pochopil! Jsi výjimečný, Harry Pottere, máš výjimečné schopnosti kouzelné, organizační a tvoje logika... To, co jsi tady před chvílí vydedukoval, by nikdy nikoho z nás nenapadlo, ani v nejbujnější fantazii. Dokážeš spojit neslučitelná fakta a vyvodit z nich naprosto logické závěry... Kingsley nemá nikoho, kdo by dokázal myslet tak, jako ty Harry. Potřebuje tě... Je to přece tvůj přítel – kolikrát ti pomohl? A ty mu teď, když tě opravdu potřebuje, pomoc odmítáš?“

Harry se na ni díval překvapeně, pak sklouzl pohledem ke Kingsleymu, který stál u krbu a vyčkávavě na něj hleděl. Tak se podíval na portrét profesora Brumbála. Shlížel na něj přes své brýle s laskavým úsměvem a jen souhlasně pokýval hlavou. V tu chvíli mu to došlo. Otočil se zpátky ke Kingsleymu a řekl:

„Dobře, půjdu s tebou...“

Pak pohlédl na ředitelku a řekl jí:

„Je pátek, myslím, že do neděle stihneme zařídit vše, co bude potřeba.“

Ona jen s úsměvem přikývla. Ale ozval se nešťastně Ron:

„To přece nemůžeš Harry, zítra hrajeme poslední, rozhodující zápas sezóny... Nemůžeš nás v tom nechat...“

Harry se smutně usmál a zavrtěl hlavou:

„Tohle je důležitější Rone, vyhrát dokážete i beze mě... Můžeš si splnit svůj sen. Předávám ti kapitánskou pásku, doved' tým k vítězství a přeber, jako kapitán, z rukou paní ředitelky, pohár. Marka bych být tebou, do tak důležitého zápasu nenasazoval, nemá dost zkušeností. Udělej chytače z Ginny a na její post dej Deana. Zvládnete to... vím, že vyhrajete...“

Pak se podíval na hodinky a řekl směrem k paní ředitelce:

„Obrana už začala...“

Ona se jen usmála:

„Půjdu s nimi a omluvím tě Harry...“

Harry se zamyslel:

„Počkejte ještě chvílku prosím,“ otočil se ke Kingsleymu a zeptal se ho:

„Máš na ministerstvu někoho, kdo zná mudly a mudlovskou vědu tak dobře jako Hermiona?“ Kingsley se na něj s úsměvem překvapeně podíval:

„O tom silně pochybuji. Mám tam pár mudlorozených, ale o vědě toho asi moc nevědí...“ Harry se podíval na ředitelku a řekl:

„Potřebuji s sebou Hermionu,“ přeskočil pohledem na ní: „potřebuji tvoje znalosti, až budeme vymýšlet ochranná opatření pro mudly.“

Paní ředitelka se spokojeně usmála, mrkla na Kingsleyho a řekla:

„Dobře Harry, omluvím vás oba.“

Ginny do té chvíle neřekla ani slovo. Teď ale nešťastně špitla:

„Harry...“

On se na ní podíval a uviděl v jejích očích strach. Přistoupil k ní, vzal ji za ramena a s pohledem do očí ji uklidnil:

„Nemusíš se o mě bát Ginny, nehrozí mi žádné nebezpečí. Budeme s Hermionou a s Kingsleym na ministerstvu, plánovat opatření a účinný protiúder proti těm hadům. Nic mi nehrozí, čeká mě jen spousta nudné práce. Ty se soustřeď na ten zápas, vyhrajte ho a pak to spolu oslavíme – ano? Slib mi, že zítra chytíš zlatonku...“ a vyčkávavě ji hleděl do očí.

Ginny se trochu pousmála a řekla:

„Dobře. Slibuji, že udělám, co je v mých silách, abych ji chytila.“

Harry se široce usmál, pohladil ji po vlasech a pochválil:

„Hodná holka...“

To už je ale vybídla paní ředitelka k odchodu. Tak ji rychle zašeptal do ucha:

„Miluji tě...“ a dal jí pusu.

Pak stál a díval se jak ji a Rona, McGonagallová odvádí pryč. Od krbu se zval Kingsley:

„Tak už pojd' Harry...“ tak se otočil a šel k němu. Hermiona ho beze slova následovala.

Kapitola 03 – Protiúder.

Když Harry vystoupil z krbu v atriu, tak se zvědavě rozhlédl. Fontánu uprostřed už viděl v několika podobách, ale ta současná se mu líbila nejvíc. Tyčila se tam skála, na jejímž vrcholu seděl nádherný pozlacený Fénix a pod jeho nohama ze skály tryskala voda, která padala v kaskádách po skále do jezírka. Skálu z jedné strany podpíral obr, který se nápadně podobal Drápovi a z druhé strany Velšský zelený drak, vzpínající se na zadních nohách. Na stupních, po kterých stékala voda, stály různé kouzelné bytosti. Nejvýš, hned pod Fénixem byl Hipogryf, pod ním stál na skále Testrál a pod ním vznešený hřebec Jednorožce. Úplně dole, na úpatí, stál Kentaur s napjatým lukem v rukách. Na hladině jezírka plavali dva jezerní lidé a na zídce kolem bazénku, do kterého voda padala, seděli: kouzelník a kouzelnice v hábitech, vedle nich mudla v obleku a dívka v mudlovských šatech s volánky, domácí skřítek se skřítkou, dva skřeti, z nichž jeden vypadal trochu jinak. Harry pochopil, že je to asi skřetice. Seděli tam s nimi i dvě víly a dva Leprikóni a všichni vzhlíželi se zájmem a obdivem k Fénixovi a ostatním bytostem na skále.

„Říkala jsem si, že se ti to bude líbit...“ uculovala se Hermiona.

„Všiml sis erbu Bradavic, co je vytesaný na skále pod Fénixem?“

Harry se otočil ke Kingsleymu:

„Kdo to navrhoval?“

Ten mu s úsměvem odpověděl:

„Sešlo se mi na stole snad sto různých návrhů. Dobrá polovina měla jako ústřední postavu tebe osobně...“

„Cože?!“ zhrozil se Harry.

„Nakonec jsem vybral tenhle....“

„Ale kdo to navrhnul?“ ptal se Harry.

„Nepoznáváš v tom nikoho?“ odpověděl mu otázkou, stále víc se usmívající, Kingsley.

„No tak už mě nenapínej, nikdo mě nenapadá...“ Kingsley se rozesmál.

„Pod tímto návrhem byli podepsaní – Dean Thomas a Seamus Finnigan.“

Harry zalapal po dechu.

„Jak to, že se nepochlubili? No, Dean uměl vždycky hezky malovat.... Ale něco mu tedy řeknu...“

Kingsley zvažněl.

„Musíme se pustit do práce, Harry. Čím bys chtěl začít?“

Harry se otočil zády k fontáně a podíval se na Hermionu, Kingsleyho a Charlieho. Nevšímal si ostatních kouzelníků, kteří se hemžili po atriu a zdravili je.

„Nejdřív k Charliemu a k tomu hadovi. Musíme toho o něm zjistit co nejvíc....“

„Dobře, jedeme do čtvrtého patra,“ řekl Kingsley a vydal se k výtahům. U Charlieho v oddělení byla spousta lidí. Byla to jedna velká, dlouhá místnost rozdělená na jednotlivé kóje, uspořádaná podobně jako u bystrozorů, kde už Harry jednou byl. Naproti jim přispěchal Amos Diggory.

„Pane ministře, už jste něco zjistili? Kde máte toho hada?“ zajímal se s pohledem na Charlieho. Ten zvedl pytel a zatřepal s ním.

„Harry ho zabil....“

„Ach... Jak se vám to podařilo, Harry?“ Ten se na něj usmál, ale odpověděl:

„K tomu se dostaneme později, pane Diggory, teď musíme vyřešit něco naléhavějšího...“

Zvýšil hlas:

„Poslouchejte všichni! Kdo z vás viděl na vlastní oči Naginy, toho hada, co měl Voldemort?“ Všiml si, že většina lidí, včetně pana Diggoryho, sebou polekaně cukla, když vyslovil Voldemortovo jméno. Jediný, kdo se ale přihlásil, byl Charlie.

„Viděl jsem ho sice už bez hlavy, ale zase jsem si ho mohl opravdu dobře prohlédnout...“ Harry přikývl:

„Dobře... Takže, potřebujeme zjistit, co to bylo původně za druh. Z toho budeme vycházet při odhadu, kolik asi mohla mít mladých... Najdi nějaké obrázky, které by odpovídaly, pomůžu ti s určením, viděl jsem ji pravděpodobně ještě v době, kdy nebyla upravená kouzly.“

Pak se otočil zase k ostatním.

„Budeme potřebovat důkladně prozkoumat tělo toho hada, provést pitvu a tak....“

„Co je to *PITVU*?“ zeptal se s vyvalenýma očima pan Diggory.

Harry se rozhlédl a viděl podobně překvapené obličeje ostatních kolem sebe, včetně Kingsleyho. Podíval se s povzdechem na Hermionu. Ta začala vysvětlovat:

„To je mudlovská metoda, jak o mrtvém těle zjistit spoustu důležitých věcí. Rozřeže se, prozkoumají se mu důkladně vnitřnosti a všechny tkáně...“

Na obličejích kolem sebe viděl Harry hnus a odpor.

„No tak dobře, jestli znáte jiný způsob, jak zjistit: Jak je ten had starý, co žere, čím je chráněn proti kouzlům, jak mu mohla být uměle vložena nenávist a agresivita – a hlavně – jestli se už může rozmnožovat, případně, jestli už se náhodou nerozmnožil, tak to řekněte,“ řekl už trochu netrpělivě Harry a znova se s výzvou v očích rozhlédl po přítomných. V obličejích kolem sebe viděl úžas, který pomalu přecházel ke zděšení, jak jim začala docházet Harryho slova. Harry se podíval trochu bezradně na Kingsleyho, ten se zatvářil rozpačitě, ale pak zaregistroval zrzavého, pihovatého mladíka

s uhrovitým obličejem. Stál trochu stranou a nesměle se hlásil, jako ve škole. Harry měl nejasný dojem, že ho už někde viděl.

„Ano pane Colby? Máte něco?“ vyzval ho Kingsley.

„Já... víte, můj bratr Jerry je mudla. On studuje na mudlovské univerzitě zoologii a specializuje se na hady. Ten ví o hadech úplně všechno a určitě by dokázal udělat i pitvu...“ Kingsley se zamyslel:

„Jako váš bratr je vyjmutý ze zákona o utajení... Ví o našem světě?“

„Ano pane ministře, dost se o kouzelníky zajímá, hodně jsem mu vyprávěl, zná i moje kamarády ze školy...“ odpověděl zrzek.

Najednou si Harry vzpomněl. Chodil do Mrzimoru, vídal ho ve společnosti Cedrika Diggoryho.

Do Kingsleyho vjela naráz aktivita a začal rázně velet:

„Dobře Johne, vezmete Charlieho a půjdete za vašim bratrem. Zjistíte všechno o Naginy a přizvete bratra ke spolupráci. Přivedete ho s sebou, když bude ochotný nám pomoci. Zaplatíme ho jako externího specialistu.“ Pak se obrátil na pana Diggoryho:

„Vy si, Amosi, zatím vyberete pár zkušených lidí a prozkoumáte toho hada z kouzelnického hlediska. Jaká kouzla ho chrání, jak byl kouzly upraven a podobně. Vezměte si kohokoliv, z kteréhokoliv odboru, ale musíte se o něm dozvědět co nejvíc, než ho přijde pan Colby rozřezat. My budeme u bystrozorů, tam uděláme základnu boje proti Hadí hrozbě, tak až budete mít nějaké výsledky, tak tam za námi přijďte.“ Otočil se na Harryho a Hermionu:

„A my jedeme do druhého patra....“

Cestou k výtahům poslal Kingsley několik Patronů se vzkazy.

„Přizval jsem na poradu několik vedoucích odborů...“ vysvětloval Harrymu a Hermioně. Výtah je vyvezl do druhého patra. Harry cestou přemýšlel a rovnal si v hlavě, co bude potřeba udělat. Když dorazili do ústředí bystrozorů, tak se pozdravil s Dedalem, nechal Kingsleyho organizovat poradou a zamýšleně se rozhlížel. Když dorazili všichni pozvaní, včetně pana Weasleyho, který se udiveně vyptával:

„Co tady děláte vy dva?“

Harry jen mlčky ukázal na Kingsleyho, který už vyzýval ke klidu. Pak silným hlasem všechny stručně seznámil se situací. Začal mudlovským ministerským předsedou, napadením Munduguse, popsal, jaké had způsobil problémy u Svatého Munga, bystrozorům a Charliemu. Pak vysvětlil všem, co o hadovi zjistil Harry a co z toho vydedukoval. Ze všech stran se ozývaly překvapené a vyděšené výkřiky a povzdechy.

„Pozval jsem Harryho, aby nám pomohl vymyslet účinný protiúder, protože nemáme nikoho, kdo by znal Voldemorta, jeho způsob myšlení a jeho metody, tak dobře jako Harry....“

Pak se na něj podíval:

„Tak co jsi vymyslel Harry?“

Ten se na něj podíval trochu utrápeně, rozhlédl se po přítomných kouzelnících a zrudnul rozpaky. Pak zachytil taťkův povzbuzující úsměv, povzdechl si a trochu nervózně začal sumírovat:

„Musíme zorganizovat účinný protiúder.... Systematický lov a likvidaci těch hadů. Musíme přijít na víc způsobů, jak je zabít a informovat důkladně veřejnost. Pro mudly je potřeba vymyslet důvěryhodnou báchorku a zorganizovat jejich ochranu a léčbu pokousaných mudlů. Proto je tady se mnou Hermiona. Takže...” rozhlédl se okolo a pokračoval s pohledem na Kingsleyho.

„Nejdřív budeme potřebovat velkou mapu oblasti, kde se vyskytují, kde došlo, k zatím známým, útokům....“ Kingsley se podíval na Dedaluse, ten přikývl, vytáhl z kapsy hábitu seznam a přivolal si několik velkých rolí pláten s mapami. Pak podle seznamu míst, kde došlo k napadení, vybral jednu z map, roztáhl ji po stole a pomocí hůlky na ni vyznačil pět bodů, malými červenými vlaječkami.

„Kam ji dáme?“ zeptal se. Harry se rozhlédl a ukázal na volnou bílou stěnu po pravé straně místnosti. Dedalus mapu přenesl, zvětšil a připevnil na zeď. Harry k ní přešel a důkladně si tu oblast prohlížel. Najednou překvapeně vydechl:

„Malý Visánek...” a zabořil prst přímo doprostřed mapy.

„Tady se narodili, odtud se rozlézají do okolí!“

Většina přítomných se tvářila ohromeně, jen Kingsley s Arturem souhlasně přikývl. Tak Harry ostatním vysvětloval:

„Malý Visánek je vesnice v údolí. Na jednom svahu nad ní stávala chýše Rojvola Gaunta, Voldemortova kouzelnického dědečka a na druhé straně, nad vsí, panský dům, kde bydlel Tom Riddle, jeho mudlovský otec. V tom domě se s Petrem Pettigrewem ukrýval, po svém návratu z Albánie, před mistrovstvím světa ve Famfrpálu. Na hřbitově v této vesnici, získal před čtyřmi roky, zpět svoje tělo a svou sílu....“

„Na tom hřbitově jsme ho, pod jeho původním jménem – Tom Rojvol Riddle – také pohřbili...” dodal Kingsley.

Harry zavřel oči a zamyšleně si mnul bradu. Všichni přítomní utichli a napjatě čekali, co z něj ještě vypadne. Harry se rozhlédl a ukázal na Hermionu:

„Teď tedy k té báchorce pro mudly. Vymysli si šíleného mudlovského vědce, který pomocí těch genetických manipulací, o kterých jsi nám vyprávěla, vytvořil tahle hadí monstra. Dáme mu konkrétní jméno, aby to znělo důvěryhodně... Jmenoval se Tom Rojvol Riddle a měl svou tajnou laboratoř, v tom zchátralém panském domě. Jeho vlastní výtvary ho nakonec zahubily, ale jeho poznámky se dostaly do rukou mudlovských vědců, z nějakého ústavu, kde se podobnými pokusy, nebo neznámými jedy zabývají a ti vytvořili protijed... Když nás budou mudlové považovat za potrhle vědátory, tak nebudou tolik překvapeni naším zvláštním chováním. Popiš tam důkladně, jak ti hadi vypadají, co způsobují, a s nějakým léčitелеm se porad', jak by se pokousaným měla poskytovat první pomoc. Budeme taky potřebovat nějaký telefon a zřídit tady pro mudly krizovou linku, na kterou budou moct ohlásit, když nějakého hada uvidí, nebo je napadne, a pár mudlorozených, kteří budou umět telefon obsluhovat a s mudly hovořit...” při tom přeskočil pohledem na Kingsleyho.

Ozvala se Hermiona:

„Táta mi koupil k vánocům malý, mobilní telefon, ale zatím jsem ho nepoužívala, protože tyhle věci v Bradavicích nefungují. Můžu vám ho sem půjčit, tedy jestli tady bude fungovat.“ Kingsley přikývl:

„To zařídíme...“

Pak se otočil k přítomným a začal organizovat.

„Alexandr Gibson – komise pro vymýšlení mudlovsky přijatelných výmluv,“ představoval Harrymu a Hermioně malého plešatého muže.

„Alexandře, budete spolupracovat se slečnou Grangerovou na zprávě pro mudly. Nacpěte tam všechno, co je třeba, aby se mudlové dozvěděli a až to budete mít hotové, včetně toho telefonu, tak to odnesu s vysvětlením mudlovskému ministerskému předsedovi. Pak... Melissa Morrisová – personální odbor, Melisso, sežeňte pár mudlorozených, dostatečně technicky zdatných, aby dokázali obsluhovat... Jak jsi to říkala Hermiono?“

„Mobilní telefon,“ zopakovala Hermiona.

Kingsley se zase otočil k blondýně ve středním věku, která si dělala poznámky.

„Měli by to být lidé, kteří mají s mudly dost zkušeností, budou mluvit s vyděšenými a panikařícími lidmi, tak aby tu situaci dokázali na dálku zvládnout. Klidně můžete shánět lidi i mimo ministerstvo. O tom co se děje musíme podrobně informovat celou veřejnost, situace je příliš vážná, než abychom to mohli tajit, takže čím víc spolehlivých kouzelníků se zapojí, tím rychleji tuhle nebezpečnou situaci zvládneme. Informování kouzelnické veřejnosti si vezmu na starost sám ihned, jak vyřídím ministerského předsedu...“

„Ještě moment,“ zarazil ho zamyšleně Harry. „Měli bychom možná, tady v té oblasti, zřídit nějakou ošetrovnu pro mudly. Aby se nemuseli přepravovat ke Svatému Mungovi. Těch hadů je určitě víc a už přišli na to, že jsou dost silní na to, aby mohli na lidi útočit. Nemyslí na nic jiného, než na zabíjení a jsou posedlí nenávistí k lidem. Těch útoků bude čím dál, tím víc....“

Jako kdyby to přivolal... Ke Kingsleymu se protlačil Savage a hlásil:

„Šéfe, dostali jsme zprávu od Ruperta Hnízila z Velkého Visánku. Jeho mudlovského souseda napadl velký had. On ho sice umlátil sekerou, ale je zle pokousaný. Hnízil a jeho žena ho ošetřují, ale volají o pomoc...“

Kingsley přikývl.

„Okamžitě se tam přemístíte. Mudlu dopravte k Mungovi, pak mu upraví paměť, tělo toho hada doneste Diggorymu a Hnízila přiveďte sem, budeme ho potřebovat.“

Savage se otočil na fleku a zmizel.

„Alexandře, Hermiono, usadte se s tím sepisováním někde tady, abyste do té zprávy mohli přidat další informace, které ještě vyplynou z dalšího plánování...“

Harry ji zarazil:

„Počkej ještě Hermiono. Jestli zřídíme nějakou ošetrovnu pro mudly, tak budeme asi potřebovat mudlovského doktora, který je obeznámen s kouzelnickým světem, abychom dodali té ošetrovně na důvěryhodnosti, někoho jako jsou tví rodiče...“

„Jsou to zubaři, Harry,“ připomněla mu Hermiona.

„To je jedno, nebudou léčit, od toho tam budou léčitelé. Budou tam, aby s mudlama jednali, na to stačí, že mají titul...“

Hermiona se zamyslela a zeptala se Kingsleyho:

„Jak moc spěchá ta zpráva?“

„No, dost, proč se ptáš?“

„Že bych se teď přemístila domů, přinesla bych ten telefon, vysvětlila našim, co se děje a zeptala se jich, jestli by byli ochotni spolupracovat...“

Kingsley se usmál.

„Dobře tak běž, stejně ještě musíme počkat na pana Hnízдила, je tam doma a s tou ošetrovnou nám bude umět poradit nejlépe. Ale dlouho se nezdržuj, musíme toho dnes ještě zařídit moc.“ Hermiona přikývla, otočila se na místě a zmizela. Kingsley se otočil k Harrymu:

„A teď ty... Jak chceš přijít na další způsoby, jak ty hady zabít?“

Harry se začervenal.

„No, napadlo mě, že zvířata jsou na lidské emoce mnohem citlivější, než my. Dokáží vycítit emoce i u normálních lidí... Možná, že by je moje emoce, mohli přitahovat jako můry, světlo lampy. Nevím, mám pocit, že by to mohlo fungovat, ale museli bychom to nějak bezpečně vyzkoušet. A ty další způsoby.... Nejdřív mě napadl ten ohnivý šíp, co si na mě vymyslela Stampová, ten Voldemort určitě neznal. Teď mě napadly další způsoby.... Myslíš, že znal kuchyňská kouzla?“

„Cože!?“ zíral na něj Kingsley a pan Weasley k nim přistoupil blíž, aby potichu hovořícího Harryho slyšel. Harry se uculoval:

„No minulý týden, na kroužku vaření, jsem fascinovaně sledoval, jak mamka, s hůlkou v ruce, na dálku, pomocí velkého nože a sekáčku na maso, porcuje vepřovou půlku. Ta by tomu hadovi usekla hlavu raz dva...“

Tatka se usmál.

„To umí většina kouzelníků Harry a sekerou taky. Napadlo mě to, když Savage řekl, že toho hada zabil mudla sekerou...“

Harry přikývl:

„Možná přijdeme i na další způsoby, aby se do boje mohlo zapojit co nejvíc lidí. Až skončíme tady, tak to můžeme vyzkoušet... Třeba zítra. Nechci, aby se to dozvěděla Ginny, takže Hermiona by o tom taky

vědět neměla, ta by jí to vykecala..." dodal rozpačitě a zrudnul. Kingsley se rozesmál a tatka Harryho s chápavým úsměvem poplácal po zádech.

Mezitím dorazil zpět Savage s drobným chlapíkem, oblečeným v montérkách. Vypadal jako mudlovský řemeslník.

„To je pan Rupert Hnízdl. Žije s manželkou ve Velkém Visánku, integrovali se mezi mudly.“ Pan Hnízdl pisklavým hláskem vysvětloval:

„Moje žena je moták a chodila do mudlovských škol, je vystudovaná zdravotnice a dobře se vyzná v bylinkách, tak pomáhá marodným mudlům. Já se živím malováním bytů a lakýrnickými pracemi. Pracuju sám, tak si můžu pomáhat kouzly..."

„To je v pořádku pane Hnízde," uklidnil nervózního kouzelníka Kingsley.

„Jste tady, protože potřebujeme vaši pomoc a radu.“

Pak se otočil k Savagemu:

„Jak dopadl ten pokousaný mudla?"

„Bude v pořádku, paní Hnízdllová mu přiložila obvazy a omezila krvácení na minimum, u Munga ho dají dohromady. Hada jsem dopravil do čtvrtého patra, už tam mají toho mudlu, Charlie říkal, že za chvíli přijdou sem, se zprávami. Taky jsem pozval Mikaeluse Macalusa, vrchního léčitele, aby věděl co se děje..."

Kingsley se usmál:

„Dobrá práce Savage. Tak na něj počkáme, abych to nemusel opakovat dvakrát..." a usmál se na pana Hnízdlu.

Za chvíli dorazil vrchní léčitel Mikaelus Macaluso a Kingsley jemu a panu Hnízdlu stručně vysvětlil, co zatím zjistili. Do toho se přihnuli pan Diggory s Johnem Colbym a Charliem.

„Tak nejdřív vy," ukázal na čerstvě příchozí Kingsley, „co jste zjistili?"

Začal Charlie:

„Tak nejdřív Naginy. Nebylo těžké ji určit, měla výraznou kresbu na těle, byla to krajta mřížkovaná. Divné je to, jak k ní přišel, ať už to bylo v Albánii, nebo tady, protože normálně žije v tropech. Dožívá se věku asi třiceti let, dorůstá do šesti až desíti metrů a váhy až dvě stě kilo. Samice jsou větší, takže ji nemusel ani moc zvětšovat. Snáší třicet až padesát vajec, podle stáří a velikosti, hnízdo hlídá dva měsíce, do vylíhnutí mláďat, pak je opouští..."

Harry se zahleděl na mapu na stěně a zamyšleně řekl:

„Takže se nám tady potlouká možná padesát těch potvor..."

John Colby poznamenal:

„Prý až osmdesát procent mláďat se nedožije jednoho roku života..."

Harry přikývl, ale oponoval:

„Tohle ale nejsou obyčejní hadi. Zdělili po svém otci určitou inteligenci a navíc dostali do vínku kouzelnou ochranu....“

„Ano, k té ochraně...“ přistoupil k nim pan Diggory.

„Přizval jsem ke spolupráci Gilberta Wimplea z výboru pro pokusná kouzla a Krákoru z odboru záhad. Zjistili jsme, že vypili lektvar odolnosti, ale nějak upravený, s trvalým účinkem a s odolností proti ohni... Ohněm tedy zahubit nejdou. Jejich kůže je chráněna štítovým kouzlem, ale to je také neobvyklé, chrání jen proti kouzlům, sice odráží i smrtící kletbu, ale na mechanické poškození nefunguje, takže při troše štěstí, jich opravdu pár mohlo něco sežrat, dokud byli malí....“

Kingsley přikývl.

„Dobře, ale radši budeme počítat s více exempláři. Dobrá práce... Jak to vypadá s tím řezáním?“ podíval se na Harryho

„S pitvou?“

„Jo, to je hrozné slovo...“ a podíval se na Johna Colbyho.

„Jerry už pracuje na tom, co přinesl Charlie, rád bych se k němu vrátil, chtěl bych se to od něj naučit....“

„Dobře, běžte, Johne. Bude skvělé, když od bratra něco pochytíte,“ s úsměvem ho propustil Kingsley, jen mu na odchodu připomněl:

„Nezapomeňte, že čekáme na zprávy, takže... všechny nové poznatky okamžitě sem.“

Pak se otočil k malému mužíku v montérkách:

„Takže, pane Hnízde. Jde o to, že někde v centru této oblasti,“ ukázal na mapu, „musíme zřídit ošetřovnu pro pokousané mudly, abychom je nemuseli nadále přemisťovat k Mungovi a pořád dokola jim upravovat paměť.“ Přenesl pohled na léčitele Macalusa a pokračoval: „Dohodli jsme se, že naše léčitele budeme vydávat za mudlovské vědce, kteří vymysleli protijed a do jejich týmu přidáme nějakého mudlovského doktora, vyjmutého ze zákona o utajení. Vaše žena to s mudly umí také, že pane Hnízde, tak by nám také mohla pomoci....“ Pan Hnízde ochotně a překotně spustil:

„Ano, pane ministře, určitě bude velmi ráda pomáhat. A s tou ošetřovnou by to mělo jít dost snadno.... U nás ve Velkém Visánku je klášter s jeptiškami a při klášteře byl donedávna špitál pro dlouhodobě nemocné a vyšinuté lidi. Je to víc než půl roku, co jim to ministerstvo zdravotnictví zrušilo, protože barák potřeboval rekonstrukci a na tu nebyly peníze. Jenže jeptišky si postavily hlavu a začaly shánět peníze sami a už se pustili do rekonstrukce jednoho křídla. Minulý měsíc jsem jim to tam vymaloval a už to začínají vybavovat lůžky, aby to mohly znova otevřít. Myslím, že budou rády, když budou moct být užitečné, jestli chcete, tak vám pomůžu to s nimi dohodnout. S matkou představenou se známe dost dobře já i moje žena.“

Kingsley se usmál:

„No výborně, tušil jsem, že nám budete užitečný. Takže, až se vrátí Hermiona a napíše tu zprávu, tak se pro vás zastaví naše delegace u vás doma a půjdeme to s nimi domluvit. Souhlasíte?“ Hnízdl se nadšeně ze široka usmíval.

„Jistě, pane ministře, budu čekat...“ a vyrazil splašeně ven z místnosti.

Kingsley se otočil k hlavnímu léčiteli od Svatého Munga, Mikaelusovi Macalusovi.

„Jak to vypadá se zásobami protijedu?“

Ten s úsměvem odpověděl:

„Hippokrates Smetwyck a jeho lidé vařili celé dopoledne, takže máme asi dvě stě dávek a teď ještě pro jistotu připravují další.“

„To je skvělé. Takže na vás ještě bude výběr několika léčitelů, kteří by se dokázali postarat o pokousané mudly. Je potřeba vybrat takové lidi, kteří umí s mudly jednat a nebudou u nich vzbuzovat podezření...“

Od dveří se najednou začalo ozývat velmi rozčilené ženské láteření.

„Trochu nepříjemné?! Tomu ty říkáš trochu nepříjemné? Bylo to příšerné!!! Myslela jsem, že je po mně, jsem opravdu překvapená, že jsem to přežila!!!“

Do dveří vešla Hermiona a podpírala svou vydešenou, otřesenou a velmi rozčilenou maminku.

„Pojď mami, tady se posaď a už se uklidni. Varovala jsem tě, ale ty jsi dobrovolně souhlasila, že si to vyzkoušíš...“

To už k nim ale spěchal pan Weasley.

„Paní Grangerová, no to je úžasné... Neříkejte, že jste se sem s Hermionou asistovaně přemístila! To od vás bylo velmi odvážné, opravdu úžasné....“ a Dedalus se přidal: „Nechcete se něčeho napít madam, abyste se z toho nepříjemného zážitku lépe vzpamatovala?“

Paní Grangerová se zarazila a váhavě připustila:

„Ale... děkuji, sklenice vody, by mi jistě trochu pomohla...“

Dedalus zamával hůlkou a na stole před paní Grangerovou se objevila krásná broušená sklenice, s jiskřivou pramenitou vodou. Ona ji trochu váhavě vzala do ruky a opatrně ochutnala. Pak se usmála a důkladně se napila.

Hermiona vysvětlovala:

„Maminka souhlasila, že s námi bude spolupracovat a pomůže nám, když tu máme takovou krizi. Nabídla mi, že nám pomůže sepsat i to vysvětlení pro mudly, aby to znělo opravdu důvěryhodně, a když viděla, že moc pospíchám, tak se rozhodla, že si vyzkouší, jaké to je při asistovaném přemísťování. Ale asi jsem jí měla lépe připravit, je z toho trochu otřesená...“ Máma se na ni zamračila:

„No to tedy jsem. Domů radši pojedu taxíkem...”

Kingsley spiklenecky mrknul na Harryho a zašeptal:

„Sleduj...”

Pak k ní přistoupil a řekl:

„Jsem velmi potěšen, že vás opět vidím, paní doktorko. Nevím, jestli si pamatujete...”

Paní Grangerová s úsměvem přikývla:

„Ale jistě, pane ministře...”

Kingsley s úsměvem pokračoval:

„Děkuji vám, že jste ochotná nám pomoci. O cestu domů se nestarejte, paní doktorko, přidělím vám ministerské auto. Nedivím se, že vás ten zážitek z prvního přemístění odradil, vždyť i někteří kouzelníci, se slabší povahou, si na ten pocit odmítají zvyknout a raději volí jiné, zdlouhavější způsoby cestování....”

Paní Grangerová se dotčeně ohradila:

„No dovolte? Já přece nemám slabší povahu. Netvrdíte mi, že si dokážete na ten hrozný pocit prostě zvyknout.”

Harry také přistoupil a slušně pozdravil.

„Ale ano, dá se na to zvyknout. Ono to totiž je vždycky nejhorší poprvé. Když to zkusíte znova, tak zjistíte, že už je to o něco lepší a s každým dalším přemístěním, je to snazší a méně nepříjemné. Jde prostě jen o to, po tom prvním, hrozném zážitku, v sobě najít dost odvahy a zkusit to znova. Pak už to jde samo...”

Paní Grangerová se na chvíli zatvářila zamyšleně, dopila vodu a pak se pustila do Hermiony:

„No co tady ještě stojíš zlato, neměla bys vyzkoušet ten telefon a dát vědět tatínkovi, že jsem tu cestu ve zdraví přežila?”

Kingsley se na ni s úsměvem podíval a zdvořile ji požádal:

„Až se trochu vzpamatujete, tak vás já a Harry seznámíme s lidmi, s kterými budete spolupracovat a vysvětlíme vám naše plány, paní doktorko.”

„Jistě, už jsem v pořádku, nebudu vás zdržovat, pane ministře...” a postavila se.

Trochu se jí ještě roztřáslы nohy a tak jí pan Weasley galantně nabídnul rámě. Ona se do něj s vděčným úsměvem zavěsila a nechala se odvést k mapě.

To už se k nim přidala i Hermiona a hlásila:

„Telefon funguje, což je dost podivné, když jsme pod zemí...”

Kingsley ji s úsměvem opravil:

„Ale tohle je první nadzemní patro, Hermiono a kouzla blokující mudlovskou techniku tady použita nejsou, protože je tu i oddělení zneužívání mudlovských výtvorů. Seamus se dokonce dohadoval s Deanem, že by sem chtěli dát zavést elektriku, aby si sem mohli dát nějaký ten počítač. Dean o tom píše ročníkovou práci...”

Harry se rozesmál:

„Takže už mu tu rezervujete místo?”

Kingsley pokrčil rameny.

„Je mi jasné, že bychom měli jít trochu s dobou. Většina kouzelníků žije od mudlovského světa naprosto izolovaně a tak často nemáme ani ponětí o různých technických vymoženostech, které mudlové vymysleli. Už je nejvyšší čas s tím něco dělat...”

Pak se věnoval paní Grangerové a vysvětlil jí, co hodlají v klášterním špitále provizorně vybudovat. Seznámil ji s ostatními a požádal, jestli bude ochotná, až napíší s Hermionou a Alexandrem tu zprávu, zajet (samozřejmě ministerským automobilem) do Velkého Visánku, vyzvednout pana Hnízдила s manželkou a dohodnout se s jeptiškami, aby se už dnes večer mohli nastěhovat.

„Přesuneme tam i toho pokousaného místního mudlu na doléčení a nové případy budeme přenášet už tam....”

Harry se zeptal:

„Nemohli bychom jedno ministerské auto přeměnit na sanitku, postavit ho tam, aby je sváželo tak, jak jsou mudlové zvyklí?”

Kingsley přikývl:

„Dobrý nápad, jen jim paní doktorka bude muset poradit, jak by ta sanitka měla být uvnitř zařízená. Jak má vypadat zvenku, řidiči vědí...”

Paní Grangerová už se vzpamatovala.

„Takže nás čeká spousta práce. Pojdte, dáme se hned do té zprávy, ať to všechno stihneme...” vyběhla rázně svou dceru a trochu zaraženého Alexandra Gibsona.

Vzápětí se přiřítily bratři John a Jerry Colbyovi, s očima na vrch hlavy a s cáry hadí kůže v rukách.

„Pane ministře, pane ministře, podívejte, co jsme objevili. Svrchu to na té kůži, pod šupinami, vůbec nebylo vidět, ale když se na to podíváte zevnitř...” a roztáhli v rukách kůži šupinami k sobě. Na obou kusech bylo zřetelně vidět vypálené znamení zla. Harry přikývl.

„No jasně, označoval si je jako Smrtijedy. Potřeboval nějaký způsob, jak je ovládat. Prostě jen další armáda připravená terorizovat a zabíjet... Co jste o nich dokázali ještě zjistit?”

Slovo si vzal starší a pihovatější z obou bratrů – Jerry.

„Ty jsi Harry Potter?“

Harry se pousmál:

„Ano, to jsem já...“

„Těší mě,“ kývnul Jerry. „Takže... Ti hadi, co jsem pitval, byly obě samice. Jedna měla v žaludku zpola strávenou kočku, druhá měla zaživací trakt úplně prázdný, takže minimálně tři měsíce nic nežrala. Jsou staré necelé čtyři roky a ani jedna z nich, nebyla ještě pohlavně dospělá. Už jim ale moc nechybí. Příští rok, už se pravděpodobně budou moct spářit a snést vajíčka. Což je, mezi námi, podivuhodné, když jsou to vlastně - jestli jsem to dobře pochopil - mezidruhová kříženci. Jestli by ale jejich další potomstvo bylo schopné života, to si netroufám odhadnout...“

Harry se na něj usmál:

„Díky Jerry, to jsou opravdu velmi důležité informace. Budeš tady moct zůstat i přes víkend? Pravděpodobně budou ještě další hadí mrtvoly, třeba přijdeš ještě na něco... a John bude mít alespoň příležitost ještě se od tebe něco naučit.“

Jerry se rozesmál:

„To je fantazie. Zatím to totiž bylo tak, že jsem já s otevřenou pusou zíral na to, co dokáže on. Je to fakt příjemný pocit, dívat se na to, jak s otevřenou papulou pro změnu zírá on...“

Vzal červenajícího brášku kolem ramen a dodal:

„Tak my si prohlédneme ještě další vnitřní orgány, a jestli mi seženou nějaký mikroskop, tak prozkoumáme další tkáně, abychom o nich zjistili co nejvíc...“ a vydali se spolu zpátky.

Harry se podíval utrápeně na Kingsleyho, na taťku a Dedaluse.

„Víte, co to znamená? Musíme je zlikvidovat všechny ještě letos, do podzimu, než zalezou na zimu do děr... Sbohem mé poslední prázdniny...“ a smutně si povzdechl.

Ti tři se rozesmáli a Kingsley ho uklidnil:

„Neboj, zorganizujeme to tak, aby sis, ještě trochu, prázdniny užil.“

Pak se zahleděl, na dost ostře se dohadující, paní Grangerovou a Alexandra Gibsona, a pokračoval:

„Chtěl bych po tobě ještě něco... Až půjdu informovat ministerského předsedu, tak bych chtěl, abys šel se mnou. Budu mu muset nějak vysvětlit skutečný stav věcí, aby přijal to vysvětlení, které jsi pro mudly vymyslel. Navíc... musel jsem mu o tobě vyprávět, aby pochopil, jak je možné, že Voldemorta dokázal porazit sedmnáctiletý, nedostudovaný kouzelník, když si s ním neporadili všichni ostatní dohromady a on tě touží poznat osobně....“ Harry si nešťastně povzdechl:

„Kingsley... Proč mi tohle děláte? Připadám si někdy, jak šikovní cvičená opička, kterou předvádějí lidem na pouti....“ To je zase všechny rozesmálo. Taťka mu to vysvětlil:

„Tak to ale připadá jen tobě Harry. Ostatní lidé tě chtějí poznat proto, že tě považují za obdivuhodného člověka a hrdinu....“

Harry s povzdechem zavrtěl hlavou a pak se Kingsleyho zeptal:

„Kolik mu toho chceš vlastně říct, nebo spíš... kolik je toho schopen pochopit?“ On se usmál:
„O kouzelnickém světě už toho ví poměrně dost, musím mu říct všechno, ale s tím, aby to dokázal pochopit, mi můžeš pomoci ty, přece jsi mezi mudly vyrůstal...“

Harry pokrčil rameny, „no tak dobře....“ Pak obrátil pozornost ke dveřím.

Mezi dveřmi ústředí bystrozorů stál vyjukaný mladík v zeleném plášti, s velkou bednou v náruči a rozpačitě se rozhlížel po místnosti. Ostatní se tam podívali taky a tatka vystartoval k němu.

„Augustusi, chlapče, to jsem rád, že vás zase vidím....“ Pomohl mu odložit krabici na jeden ze stolů a přivedl ho k ministrovi:

„Pane ministře, dovolu, abych vám představil – Augustus Pye, léčitelský praktikant, oživovací sekce, oddělení zranění způsobená kouzelnými tvory.“

Kingsley se usmál a řekl:

„Těší mě, pane Pye, copak jste nám to přinesl?“

Mladík zrudnul a vykoktal ze sebe:

„To...to je protijed, pa...pa...pane ministře. Léčitel Smetwyck vám po...po...posílá, pa...pa...padesát dávek pro bystrozory, co půjdou lo...lo...lovit ty hady... Je tam i dokrvozací lektvar pa...pa...pane.“

Přistoupil k nim hlavní léčitel Mikaelus Macaluso a zeptal se Kingsleyho:

„Budete mě ještě potřebovat, pane ministře? Vrátil bych se s panem Pyem a připravil pár léčitelů do té mudlovské ošetrovny, když chcete, aby se tam nastěhovali už dnes večer...“ Kingsley přikývl:

„Vyřídte léčiteli Smetwyckovi díky, za ty lektvary. Až bude dohodnutá ta ošetrovna, tak vám dáme vědět, pane Macaluso. A děkuji vám, za skvělou spolupráci...“ Oba léčitelé se obrátili k odchodu a hned za dveřmi se přemístili.

Harry měl pořád pocit, že na něco důležitého ještě zapomněl, ale nebylo mu dopřáno o tom moc přemýšlet, protože už je volala Hermiona.

„Už to máme, pojdte si to přečíst...“

Všichni se sklonili k pergamentu na stole a společně četli. Paní Grangerová jim při tom vysvětlovala.

„Výrobu toho protijedu jsme svěřili tajné armádní laboratoři, protože civilních ústavů, které se podobnými výzkumy zabývají, je víc, a okamžitě by zasypaly ministerstvo výčitkami, že ten projekt nebyl svěřen právě jim. Takhle jim nikdo nemusí nic vysvětlovat, protože z toho uděláme otázku národní bezpečnosti a to, že má armáda laboratoře, které se zabývají zkoumáním biologických zbraní, všichni vědí a ani se nebudou pokoušet vyzvídat žádné zbytečné podrobnosti....“

Hermiona ji doplnila:

„Napsali jsme tam už i to telefonní číslo, na které mají volat v případě, že hada spatří, nebo budou napadeni i ten klášterní špitál... Doufám, že budou jeptišky souhlasit...“

Kingsley se usmál:

„Do toho špitálu s vámi, paní doktorko, pojede tady Alexandr. Nejdřív prosím odvedte paní Grangerovou k našemu nejschopnějšímu řidiči a přeměňte, podle jejích instrukcí, jeho auto na sanitku, pak jedte pro pana Hnízila do Velkého Visánku a pokuste se přesvědčit jeptišky bez použití kouzel. Ale kdyby to nešlo, tak vám povolují použít matoucí kouzlo. Ten špitál potřebujeme. Jakmile to bude zařízené, tak vzkážete hlavnímu léčiteli Macalusovi, že můžou začít se stěhováním. Já a Harry se zatím postaráme o informování veřejnosti, tak to budeme už moct rozjet naplno....“

„Moment, právě jsem si uvědomil...“ zarazil je ještě na chvíli Harry.

„Pan Weasley s Hermionou, by se možná měli podívat do toho panského domu v Malém Visánku a jednu místnost naaranžovat, jako v rychlosti vyklizenou laboratoř. Kdyby se tam nějaký zvědavý mudla přišel podívat.... Abychom podpořili věrohodnost téhle báchorky...“ Pan Weasley přikývl:

„Můžeme s sebou vzít i Seamuse, to spadá do jeho resortu....“

Harry se rozhlédl:

„Kde vlastně je, nikde jsem ho neviděl?“

Taťka s úsměvem ukázal na pootevřené dveře své bývalé kanceláře, na konci velké místnosti, z kterých koukal tenký růžový provázek ultradlouhého ucha. Pak zavolal:

„Pojď sem Seamusi, byl jsi odhalen!“

Ten se k nim přidal a s rozpačitým úsměvem pozdravil: „Nazdar Harry, Hermiono, dobrý den i vám všem...“

Harry zakroutil hlavou.

„Proč takhle tajně šmíruješ, prosím tě?“

Seamus pokrčil rameny:

„No, na poradu mě nikdo nepřizval....“ a nejistě se podíval po ministrovi.

Kingsley se nejdřív zamračil, pak ale mávl rukou, „alespoň ti nemusíme nic vysvětlovat... Takže všichni víte, co máte dělat?“

Přejel pohledem příkyvující zúčastněné a zavolal na jednoho z dalších přítomných kouzelníků:

„Allene!“ a představil ho Harrymu:

„Allen Ratchford – kouzelnické nehody a katastrofy. Převezmete tady velení, po dobu mé nepřítomnosti. Až se vrátím, chci vědět, co se dělo...“ pak kývl na Harryho:

„Jdeme ke mně a ohlásíme se u ministerského předsedy.“

Vyšli k výtahům a nechali se vyvést do prvního patra. Tam u výtahu čekala Melissa Morrisová z personálního odboru se dvěma kouzelníky v tmavomodrých hábitech kouzelníků údržby.

„Á, pane ministře, tady mám dva mudlorozené, kteří s tím zařízením...“ koukla do svých poznámek, „mobilní telefon, umějí zacházet a dohodli se spolu, že se budou střídat v nepřetržité službě... Mám tedy ještě někoho shánět?“

Kingsley přikývl:

„Sežeňte ještě alespoň jednoho, dva jsou na nepřetržitou službu málo. A vy pospíchejte do ústředí bystrozorů, snad to stihnete, než Artur se slečnou Grangerovou odejdou. Hermiona vám předá ten telefon a předvede vám, jak funguje. Kdyby tam už nebyli, tak tam na ně někde počkejte a sledujte co se děje, abyste se připravili na to, co vás čeká. Allen Ratchford vám může všechno vysvětlit. A tady máte kopii té historky pro mudly, které se budete držet při jednání s nimi.“

Okopíroval pergamen ve své ruce a předal ho staršímu z nich.

Kapitola 04 – U ministerského předsedy.

Cestou do Kingsleyho ministerské kanceláře se Harry s úsměvem rozhlédl. Bylo to tu stejné, jako tehdy, když tu byl hledat medailon. Chodby pokryté červeným kobercem, řady naleštěných dřevěných dveří s malými destičkami se jmény úředníků... Kingsley se usmál: „Už jsi tu byl?“

Harry přikývl.

„U Umbridgeové v kanceláři, hledal jsem ten medailon... Co se s tou ježibabou vlastně stalo?“ a mimoděk si poškrábal jizvu na hřbetu ruky. Kingsley se rozesmál:

„Dostala výpověď, zavřít jsme ji nemohli, protože jen plnila příkazy nadřízených, což vlastně dělali všichni. Tak jsme alespoň ty, kteří to dělali s chutí a nadšením, propustili pro ztrátu důvěry...“

Harry si povzdechl:

„Zasloužila by si víc... Kdybych byl mrcha, tak bych na ni poslal mozkomory, jako ona tenkrát na mě. Doufám, že už ji nikdy neuvidím, ropuchu odpornou...“

„Mluvíte o Dolores Umbridgeové?“ zeptala se Angelina Johnsonová, která na ně vykoukla ze dveří, s cedulkou Kingsley Pastorek – ministr kouzel.

„Angi, co tady děláš...“ mračil se na ni Kingsley.

Ona mu ale odpověděla se zářivým úsměvem:

„Celé ministerstvo je vzhůru nohama, ale nikdo neví nic určitého. Všude jen fantastické fámy, tak jsem se rozhodla, že budu informace hledat přímo u zdroje. Věděla jsem, že se tady dřív, nebo později objevíš. Jestlipak jsi od rána něco snědl, Kingsley?“

Ten se mračil ještě víc, když vešel dovnitř a zavřel za nimi dveře.

„Na jídlo teď není čas. Jupiterě!“ zavolal na prázdný portrét s popiskou Jupiterus Neptun Ropušák 1425 – 1487. Na špinavě hnědém plátně se objevil kouzelník.... Harry si pomyslel, že to určitě musí být jeden z předků Dolores Umbridgeové. Drobný mužík s žabím obličejem a dlouhou stříbrnou parukou promluvil silným a sebevědomým hlasem:

„Ano pane ministře?“

„Je pan ministerský předseda sám?“ zeptal se ho Kingsley.

„Právě diktuje zprávu svému tajemníkovi, vypadá to, že bude ještě tak půl hodiny zaneprázdněn...“

Po jeho slovech Angelina beze slova uklidila Kingsleyho stůl a začala na něm prostírat. Kingsley ji nervózně sledoval a mluvil při tom na portrét.

„Tak, až bude sám, tak ho požádejte o schůzku...“

Mužiček přikývl a zeptal se:

„Bude zvědavý, co mu mám říct?“

Kingsley si povzdechl:

„Řekněte mu, že mám nové, znepokojivé informace ohledně těch podezřelých úmrtí, a že mu při té příležitosti chci představit pana Harryho Pottera.“

Kouzelník v paruce přikývl:

„To by mohlo zabrat...“ a odešel ze svého obrazu.

„Budeš jíst taky?“ zeptala se Angelina Harryho.

„Ne, díky, já jsem ve škole obědval...“ odpověděl jí rozpačitě. Angelina přikývla a vykouzila na stůl misku plnou husté kouřící polévky a vyzývavě se podívala na Kingsleyho. Ten si s povzdechem sedl a beze slova začal jíst.

„A pro tebe tedy jen něco malého na svačinu, přece tady nebudeš stát a koukat se na něj, jak jí....“ přivolala tácek s obloženými chleby, konvici dýňového džusu.

„A teď povídej...“ vyzvala ho Angelina, když si přitáhl jednu ze židlí a přisedl si.

A tak, zatímco do sebe Kingsley mlčky ládoval polévku, jehněčí žebírka s bramborovými noky a brusinkovou omáčkou a jablečný koláč, vonící po skořici, Harry vyprávěl Angelině a profesoru Brumbálovi, který se k nim s úsměvem přidal na kopii svého portrétu, postavené na rohu stolu, co zatím zjistili i jaké kroky stačili už podniknout. Zvládl u toho do sebe dostat i dva obložené chleby a dvě sklenice dýňového džusu. Kingsley seděl pohodlně opřený ve svém křesle a zapíjel vydatné jídlo máslovým ležákem. Když Harry dovyprávěl, tak se zeptal profesora Brumbála:

„Nezapomněli jsme na něco, pane profesore?“

Ten se usmál:

„Musíte ještě podrobně informovat kouzelnickou veřejnost a až zjistíte, jakými způsoby je ještě možné ty hady zabít, tak by možná neškodilo vyzvat dobrovolníky, aby vám pomohli pročesat tu oblast metr po metru. Musíte je vyhubit dřív, než se začnou rozmnožovat, nebo budete mít za čtyři roky stejné problémy...“

Kingsley přikývl:

„Až skončím u ministerského předsedy, tak se zastavím v Denním věštci....“ V tu chvíli se na svůj portrét vrátil Jupiter Ropušák a hlásil:

„Ministerský předseda vás očekává, má na vás půl hodiny...“

Kingsley vstal, objal Angelinu, dal jí pusu a řekl:

„Díky za oběd Angi, ale teď se vrať do práce a skus být užitečná i jinak...“

Ta se rozesmála, zamávala na pozdrav Harrymu a odešla.

Kingsley odvedl Harryho do vedlejší místnosti s krbem, nabral si z misky letaxový prášek, jednu hrst strčil do kapsy a druhou si připravil do dlaně. Pak misku nabídl Harrymu. Ten ho napodobil, počkal, až Kingsley se slovy „kancelář ministerského předsedy“ zmizí z krbu a pak se vydal za ním. Když vystoupil z krbu, slušně pozdravil, nechal se od Kingsleyho představit a pak, zatímco si ministerský předseda četl jejich zprávu, se v klidu rozhlédl.

Byl v útulné, velké pracovně, s mramorovým krbem ve stěně, proti vysokým vysunovacím oknům, kterými sem proudil příjemně osvěžující květnový vánek. Na stěnách bylo několik portrétů slavných mudlovských mužů a v koutě zastrčený, malý portrét Jupiteruse Neptuna Ropušáka. Kancelář byla vybavena velkým, důstojně vypadajícím pracovním stolem s pohodlným křeslem, dlouhým konferenčním stolem s vysokými, kůží potaženými židlemi a v rohu stála, pohodlně vypadající, kožená sedací souprava s malým konferenčním stolem. Harry přešel k otevřenému oknu, nechal se ovívat vánkem a z plných plic vdechoval čerstvý vzduch.

Ministerský předseda dočetl a poznamenal:

„To je trochu přitažené za vlasy, nezdá se vám, pane Pastorku?“ Kingsley se na něj usmál: „Počkejte, až uslyšíte, jaká je skutečnost pane, pak už vám to nebude připadat tak podivné. K tomu, abyste tomu porozuměl, vám nejdřív musím vysvětlit, co je to zvěromág...“

Když Kingsley srozumitelně popisoval, co takový zvěromág dokáže, tak Harry postřehl koutkem oka nepatrný pohyb na parapetu.

Najednou, se slovy:

„Myslím, že mnohem užitečnější bude názorný příklad...“ máchl rukou a s natrénovanou obratností nejmladšího chytače v Bradavicích, za posledních sto let, sevřel v pěsti drobného, zlostně bzučícího tvora. Pak přešel ke stolu ministerského předsedy a ukazoval Kingsleymu velkého brouka, s nápadným vzorem kolem očí, kterého svíral mezi palcem a ukazovákem levé ruky. Pak brouka otočil k sobě a zeptal se:

„Copak tady hledáte za senzaci Rito?“

Když si všiml, že na něj ministerský předseda zírá, jako na pomatence, tak vytáhl hůlku, položil brouka na židli a řekl:

„Vezměte na sebe svou pravou podobu...“

Když se hned nic nedělo, tak se důrazně přidal i Kingsley:

„Tak honem Rito, nebo vám mám pomoci?“ a namířil na ní také svou hůlku.

V tom okamžiku seděla na židli místo brouka, Harryho stará známá Rita Holoubková, v ohnivě rudém hábitu. V jejím hranatém obličejí se podivně vyjímal rozpačitý úsměv, z kterého zářily její tři zlaté zuby. Prsty, s dlouhými, krvavě rudými nehty, si nervózně urovnávala vlasy, vyčesané do umných a překvapivě tuhých lokýnek. Harry se usmál na vyděšeně se tvářícího ministerského předsedu a ženu mu představil:

„Rita Holoubková, nejjedovatější a nejvlezlejší novinářka, jakou si jen umíte představit, pane. Své schopnosti využívá k tomu, aby lezla lidem do soukromí a pak o nich psala nechutné články...“

Kingsley se tvářil velmi přísně.

„Tohle jste už vážně přehnala Rito, za to už ponesete následky... Podám na vás žalobu, uvidíme se u soudu,“ řekl stroze a ukázal Ritě ke krbu.

„Počkejte moment, pane ministře, prosím...“ zarazil ho uctivě Harry.

„Z vlastní zkušenosti náhodou vím, že Rita Holoubková je také schopná napsat i střizlivý a zpravodajsky nestranný článek. Říkal jste, že až ukončíte tuto návštěvu, tak navštívíte Denního věštce, abyste podrobně informoval i kouzelnické obyvatelstvo. Takže, kdyby vám tady Rita slíbila, že si odpustí ty své jedovatosti a vlastní komentáře, tak by vám její přítomnost zde, mohla ušetřit trochu času....“

Kingsley se zatvářil zamyšleně a pak se podíval s výzvou v očích na Ritu.

„Právě se chystám panu ministerskému předsedovi vysvětlit velmi závažné skutečnosti o tvorech, kteří ohrožují kouzelnické i nekouzelnické obyvatelstvo, takže, jestli dostanu váš slib, tak to budete vy, kdo se pod ten důležitý článek ve Věštci podepíše...“

Rita se zatvářila dychtivě a slibovala:

„Můžete se spolehnout, pane ministře.“

Kingsley se podíval tázavě na ministerského předsedu, který ještě stále užasle hleděl na výstředně vypadající novinářku a zeptal se ho:

„Záleží to na vás, pane, jestli vám nebude vadit její přítomnost...“

Ten se probral a řekl:

„Je to váš člověk Kingsley, rozhodněte si to sám.“

A tak Kingsley s občasným Harryho doplněním, nebo vysvětlením, když zaregistroval nechápavý výraz v jeho tváři, vysvětlili ministerskému předsedovi, Ritě a jejímu Bleskobrku, co všechno dnes zjistili.

Vysvětlili jim, že Voldemort postrádal jakékoliv morální zábrany... „Co byste také očekávali od „člověka“, který je schopen vraždit rodiče před očima jejich dětí a mrzačit a vraždit děti před očima jejich rodičů...“ A tak byl schopen i takové nechutnosti, jako zplodit, ve své zvířecí podobě, potomstvo s hadem. Vysvětlili jim, jakou dal svým potomkům do vínku kouzelnou ochranu, ale i vrozenou nenávist a touhu po vraždění. Pak pokračovali opatřeními, která již udělali a dalšími, která budou následovat.

„Jestli během zítřka přijdeme na způsob, jakým by mohli bezpečně zabít ty hady i vaši lidé, tak vám dám okamžitě vědět, protože by myslím bylo užitečné, aby se na jejich likvidaci podílely i vámi vyslané ozbrojené složky. Lidé by měli vidět, že se jejich vláda stará o jejich bezpečnost, že? Měl byste je ale upozornit, že se v ohrožené oblasti budou pohybovat i civilní skupiny lovců, protože ministerstvo kouzel hodlá nasadit všechny své síly k tomu, aby to nebezpečí co nejrychleji zlikvidovalo. Každopádně je musíme vyhubit do podzimu, protože podle našeho odborníka na hady, už by se mohli příští rok začít dál množit a to nemůžeme dopustit...“

Harry dodal:

„Můžete nás vydávat za přírodovědce, kteří byli najati jako odborníci na likvidaci té uměle vytvořené a nebezpečné hadí populace...“

Ministerský předseda ještě chvíli ohromeně zíral před sebe a pak řekl:

„Měl jste pravdu, Kingsley, teď už mi ten váš vymyšlený příběh připadá celkem seriózní. Dobře, zavolám si ihned tiskového mluvčího a předám mu potřebné informace. Do Velkého Visánku pak pošlu vybranou vojenskou jednotku a dám jim jasné příkazy, aby spolupracovali s vědeckými pracovníky, kteří budou operovat v tom klášteře. Hlavně tam pošlete nějakého schopného vedoucího, který by těm vojákům mohl dát jasné instrukce...“

Kingsley přikývl, pak ještě Ritě mávnutím hůlky udělal kopii zprávy pro mudly a předal jí se slovy:

„Tohle zveřejněte také, aby kouzelníci věděli, jak byli mudlové informováni...“

Pak ji doprovodil ke krbu a cestou ji ještě varoval:

„Jestli nedodržíte dohodu, tak už vám z ministerstva nikdy neukápně ani náznak nějaké informace...“

Ona se usmála, odpověděla:

„To je mi jasné, pane ministře...“ a se slovy „Denní věstec“ zmizela ve smaragdových plamenech. Pak Harry následoval Kingsleyho zpět do jeho ministerské kanceláře.

Kingsley ho před krbem vítal se širokým úsměvem:

„Zvládl jsi to naprosto famózně Harry...“ a uznale ho poplácal po rameni.

„Vím, že to nerad slyšíš, ale kdyby ses trochu snažil, tak by s tebe mohl být vynikající politik.“

Harry se kysele usmál a řekl:

„Díky, ale nechci.“ Pak se zamyslel:

„Vynechali jsme Lee Jordana. Jak mu to teď vynahradíme? Zaslouží si to...“

Kingsley zavrtěl hlavou, usmál se a řekl:

„No, co od tebe vlastně můžu čekat jiného, že? Pošlu mu zprávu a zapojíme ho do porady i do toho zítřejšího lovu, aby měl čerstvé zprávy z první ruky...“

Cestou k výtahům se stavili ve dveřích s cedulkou Korespondence. Harry s úžasem zjistil, že se ocitl v malém sovinci, kde hřadovalo asi dvacet velkých sov pálených a puštíků. V místnosti bylo pravé okno, otevřené a díky tomu, zde nebyl ani nijak velký zápach. Ve vedlejší místnosti seděly čtyři úřednice, které vyřizovaly korespondenci. Kingsley si vzal kousek pergamenu, napsal krátký vzkaz, navrhl jméno Lee Jordan, vybral si spolehlivě vypadající sovu pálenou a dopis odeslal. Pak už pospíchali zpátky k bystrozorům.

Kapitola 05 - Plán útoku.

Na ústředí se na ně sesypalo asi deset lidí najednou a všichni chtěli podat hlášení jako první. Kingsley je rázně umlčel:

„Pořadí důležitosti hlášení určí Allen Ratchford, vy jste tu byl a víte, co hoří...”

A tak se postupně dozvěděli, že mají další napadení mudly asi dvacet kilometrů od Velkého Visánku, mudla byl na místě ošetřen léčitелеm, který přijel sanitkou pro něj a převezen přímo do klášterního špitálu.

„Už se tam zabydlují, máma tam velí jako generál, jak léčitелům, tak jeptiškám,” smála se Hermiona. „Jeptišky jsou velmi vstřícné a ochotné, perfektně jim to tam spolu klapе. Laboratoř, byla zařízena a ve spěchu vyklizena...” dodala ještě a předala zase slovo Allenovi. Ten pokračoval v hlášení:

„Po tom hadovi, co ho pokousal, se vydali pátrat Charlie Weasley a Savage, zatím se neozvali a tady bratři Colbyovi mají další důležité poznatky...” a obrátil se na ně.

John spustil jako první:

„Nejdřív bych chtěl mluvit o naší mámě. Je taky doktorka, a když jí na podzim vyhodili z nemocnice, tak byla docela ráda, že si potřebuje odpočinout, ale teď už je na ní vidět, že se začíná nudit. Prohlíží si inzeráty v lékařských časopisech a ráda by šla zase pracovat. Myslím, že by ráda pomohla, jako doktorka Grangerová....”

Harry se ho zeptal:

„Proč ji vyhodili z nemocnice?”

John se usmál:

„Ona je psychiatr, a když mozkomoři přestali terorizovat lidi, tak najednou začalo výrazně ubývat depresí a v nemocnici usoudili, že jim jeden psychiatr stačí. Jak říkám, máma byla ráda, že si trochu odpočine...”

Kingsley to uzavřel:

„Dobře, vezmete si kopii té báčorky pro mudly, až tady skončíte, tak mamince vysvětlíte situaci a když bude ochotná se s paní Grangerovou ve špitále střídat, tak ji ráno přiveďte sebou do práce. Kde bydlíte? Mám pro vás poslat auto?”

John odpověděl:

„To není potřeba, bydlíme na okraji Londýna, můžeme přijet metrem a vchodem pro návštěvy.” Pak se rozzářil: „Alespoň máma konečně uvidí, kde pracuji.”

„Dobře,” přikývl Kingsley.

„A teď k tomu, co jste o těch hadech ještě zjistili.“

Tak si vzal slovo Jerry.

„Normální hadi jsou chladnokrevní tvorové. K tomu, aby mohli být aktivní, potřebují vyšší teplotu, proto se vyhřívají na slunci a po zimě jim trvá déle, než se rozpohybují. Ale oběhový systém těchto hadů je jiný, podobá se spíš teplokrevným živočichům, což mimo jiné také vysvětluje, že jsou jako původně tropický druh, schopní v pohodě přežít v našich klimatických podmínkách. A pak je tu ten jejich mozek...“ zvedl uzavřenou kádinku, v které naložený v lihu plaval vypreparovaný hadí mozek.

„Tohle je mozek krajty písmenkové, poslal jsem pro něj bráchu do naší morfologické laboratoře.... A tohle je mozek těch vašich hadů...“ a zvedl další kádinku.

Mozek byl větší a mnohem víc členitý než ten první. Jerry pokračoval:

„Podle hustoty závitů mají tihle hadi inteligenci téměř lidskou. Jsou schopni se učit a přizpůsobovat se. Když vám jednou uteče z nějaké pasti, tak už ho do ní znova nedostanete. Když uteče lovcům, tak se jim příště vyhne....“

Harry si povzdechl: „Jasně, takže musíme být chytřejší, než ti hadi...“

„Přesně,“ přitakal s úsměvem Jerry.

V tom se vrátili Charlie a Savage. Charlie zvedl pytel.

„Máme ho. Je menší než ti dva předchozí, ale vůbec nebylo jednoduché ho dostat, jsou chytří jak opice...“

„Jo to už víme...“ řekl mu Harry a Jerry se vrhnul po pytli.

„To by mohl být samec, hned se do něj pustíme...“ a plni nadšení vyrazili i s hadem v pytli pryč.

Harry se obrátil na Charlieho.

„Jak jste toho hada dostali?“

Ten se usmál:

„Naučil jsem Savageho *Sectumsempra* a tak jsme si ji na něm oba vyzkoušeli. Jeho kletba nebyla příliš důrazná, jen ho vážně poranila, tak jsem ho dorazil.“

„To je skvělé, ale víš moc dobře, jak je *Sectumsempra* nebezpečná, stačí trocha neopatrnosti a...“

„Jo, a George je bez ucha...“ usmál se Charlie.

„Přesně. Proto musíme co nejdříve najít jiné, bezpečnější způsoby. Takže bych byl radši, kdybyste si všichni tuhle kletbu nechali, až jako poslední řešení a zkusili ty potvory zabít jinak. Nechci to naučit příliš mnoho lidí...“

Vtom se uprostřed ústředí bystrozorů s ohnivým zášlehem objevil Fawkes a uklidňujícím štěbetáním se snažil uchláchat většinu přítomných, které jeho nenadálé zjevení dost vyděsilo. Zakroužil pod

stropem, usedl Harrymu na rameno a podával mu dopis, který držel v zobáku. Harry si od něj dopis vzal a okamžitě ho otevřel. Uvnitř bylo bledě modré kulaté zrcátko a krátký vzkaz.

Až budeš mít trochu času, tak se ozvi. Tvoje, trochu našťvaná, Ginny.

Harry si povzdechl a poodešel trochu stranou. Pak potichu zavolal do zrcátka:

„Ginny!“ Její oči se v zrcátku objevily okamžitě.

„Pročpak jsi našťvaná, miláčku?“

Ginniny oči se zamračily a ze zrcátka se ozval její hlas:

„Už víc než hodinu se tě snažím dovolat a pak mi Ron přinese tvoje zrcátko, že prý mě slyšel volat z tvého batohu. Hermione se mu ozvala už dávno. Jak to, že sis ho nechal tady?“

V tu chvíli se mu přes rameno do zrcátka podíval Kingsley a se smíchem jí řekl:

„Víš, že jsi hrozná Semetrika, Ginny Weasleyová?“

Ginny zalapala po dechu a uraženě vydechla:

„Cože?!“

Harry se na něj zamračil:

„No od tebe to tedy zní dost podivně... *„Jestlipak jsi od rána něco snědl, Kingsley?“* nejdřív se tvářil jako tvrděák, prý – na jídlo teď není čas... pak si ale poslušně hačnul a bez omlouvání spořádal všechny tři chody, co mu Angelina naservírovala.“

Kingsley se zatvářil uraženě:

„Ale takhle to přeci... To byla rána pod pás Harry...“ dodal vyčítavě.

Harry s úsměvem přikývl:

„Jistě, ale ty sis začal první.“

Kingsley se rozesmál:

„Dobře, omlouvám se Ginny, nejsi Semetrika, už vás nebudu rušit...“ a kousek poodstoupil. Harry se otočil zase k Ginny.

„Nevěděl jsem, že budu muset odejít Ginny, šli jsme přece spolu na obranu. Nemůžu ho pořád nosit po kapsách, jen bych ho někde rozbil.“

„To jsou jen hloupé výmluvy, Harry Pottere, víš moc dobře, že jsou jištěna nerozbitným kouzlem...“ kárala ho Ginny, ale už se při tom tvářila mnohem přívětivěji.

„Chtěla jsem tě slyšet, než půjdu na večeři...“

Harry se podíval na hodinky.

„No nazdar, to už je půl šesté? Páni, to mi to ale rychle uteklo. Byl tady hrozný frmol. Už jsme toho zařídili spoustu a při tom toho ještě tolik zbývá. A to se mi právě zrodil v hlavě další nápad...”

Ginny se usmála:

„Hermiona říkala, že z tebe v jednom kuse padají nápady, jeden lepší než druhý... Stýská se mi Harry, tady se ten čas příšerně táhnul. Připadá mi, že jsi pryč už věčnost...”

Harry se na ni usmál:

„Tak víš co? Pošlu ti už zpátky Hermionu, teď už ji nebudeme potřebovat. Za chvíli ti ji Fawkes přinese a já se teď pokusím zrealizovat ten nápad. Jestli to vyjde, tak se možná vrátím už zítra odpoledne, nebo večer. Ještě se ti ozvu, jak to dopadlo. Zatím ahoj...” a poslal jí do zrcátka pusu.

Pak si vzal stranou Hermionu.

„Chtěl bych, aby ses vrátila zpátky do školy Hermiono. Fawkes tě tam může přenést. Stihneš se ještě na večeri ohlásit ředitelce....”

Hermiona se zatvářila dotčeně.

„Takže už mě tady nepotřebuješ?”

Harry se usmál:

„Vím, že bys určitě i tady mohla být užitečná, ale Ginny je hrozně nervózní a já bych byl mnohem klidnější, kdybych věděl, že na ni dohlídneš. A Ron... já... bojím se, že na něj padne zase ta jeho tréma, když má zítra vést tým jako kapitán. Ty to s ním umíš, dokážeš ho uklidnit. Víš, hrozně mi záleží na tom, aby zítra vyhráli, ale tady je ještě spousta práce. Drž se u Ginny a během zápasu si vezmi k sobě to její růžové zrcátko. Kdybych se tě potřeboval na něco zeptat....”

Hermiona zakroutila hlavou.

„No dobře, jak chceš...” a šla se rozloučit s ostatními. Harry se zatím domlouval s Fénixem. „Odneseš teď Hermionu zpátky do školy a pak zůstaneš s Ginny. Potřebuji, abys ji uklidnil a až půjde spát, tak jí zazpívej jednu z těch tvých krásných písní, aby se jí dobře usínalo. A Fawkesi, kamaráde, dej mi na Ginny pozor i během toho zítřejšího zápasu, ano? Ať se jí nic nestane....” To už zaslechla i Hermiona, která se k němu vracela a kroutila se smíchem hlavou. Harry znova vytáhl zrcátko:

„Ginny?” a když uviděl její oči, zeptal se: „Kdepak teď jsi?”

„Jdeme zrovna s Ronem dolů na večeri...”

Harry mrknul na Fawkese:

„Takže do Vstupní síně Fawkesi... a dej za mě Ginny pusu, ano?” zamrkal na Ginny. „Posílám ti dárek, po večeri se ještě ozvu....”

Fénix se vznesl do vzduchu a zůstal viset nad Hermionou. Roztáhl svá ocasní pera a v jeho hlase zazněla pobídka a výzva. Hermiona se otočila k ostatním, jednou rukou jim zamávala a druhou se

chytila Fawkesa. Pak už jen vyšlehl oheň a Hermiona i s Fawkesem zmizeli. Harry zastrčil zrcátko do kapsy a přidal se k ostatním.

Jako první věc, na kterou se zeptal, byla ta Semetrika.

„To neznám, proč to Ginny takhle naštválo?“ Všichni kouzelníci kolem něj se rozesmáli a tatka začal vysvětlovat:

„To je taková kouzelnická báje. Vypráví o Semetrice Hrozné, která svoje muže držela přikované na řetězu a pod zámkem, aby se jí nikde netoulali. Během svého dlouhého a plodného života prý jich stačila spotřebovat osm, měla třicet dětí a prý to byly samé holky. Tak se všem ženám, které drží svoje muže příliš zkrátka, říká, že jsou potomky Semetriky...“ Harry se zasmál, ale pak se zamračil na Kingsleyho.

„Vždyť Ginny přece není tak hrozná, jen o mě měla strach...“

Kingsley se zasmál.

„Ale vždyť to byla jenom legrace Harry a vsadím se, že to zabralo. Určitě se na tebe už tolik nemračila, ne?“ Harry se usmál a přikývnul.

„Teď k těm zrcátkům... Potřebujeme jednoduché a rychlé propojení mezi těmi, co jsou u telefonu, ošetřovnou pro mudly a taky mezi námi. Měli bychom udělat Georgeovi slušný kšeft a nakoupit pár zrcátek. Jenže on už bude mít asi zavřeno....“

Charlie se přihlásil:

„Jdu za ním, určitě bude ještě v krámmě....“

Otočil se na místě a zmizel.

Kingsley zatím ostatním vyprávěl, jak pořídili u ministerského předsedy i jak se Harrymu podařilo načapat Ritu Holoubkovou.

„Takže jsme zároveň informovali mudlovskou i kouzelnickou veřejnost....“

„No to je hezký, takového sólokapra a vy ho svěříte zrovna tý mrše Holoubkové...“ ozval se ode dveří Lee Jordan.

„Tak hele, tyhle řeči si odpusť!“ zkontroloval ho hned Kingsley.

„Proč myslíš, že jsi teď tady? Rita dostala pouze základní informace a jen proto, že se vetřela ve správnou dobu na správné místo. Stejně bych informoval veřejnost přes Denního věštce. Je to deník a čte ho pořád víc kouzelníků, než Jinotaj. Ty máš šanci získat podrobnosti. Zúčastníš se zítřejšího Harryho soukromého lovu a můžeš nám pomoci sehnat dobrovolníky na boj s hady.“

Ze svého kouta se k nim přiblížil mladší s obou telefonistů s telefonem v ruce a ptal se: „Volá paní Grangerová a ptá se po své dceři, co jí mám říct?“ Harry si od něj telefon vzal: „Haló, paní Grangerová? Tady Harry. Hermiona už se vrátila zpátky do školy, ale jestli potřebujete něco důležitého, tak jí to můžu vyřídit, jsem s ní ve spojení....“

„Já jsem jí jen chtěla říct, že tady zůstanu přes noc. Zařídili mi tu pěkný lékařský pokoj. Zůstane tu s námi i řidič sanitky a dva léčitelé. Manželovi jsem to už zavolala, takže o mě nebude mít strach.“

„Dobře paní Grangerová, já to Hermioně vyřídím. Když to dobře dopadne, tak budeme mít zítra k dispozici další paní doktorku, která vás přijde vystřídat. Je psychiatr, tak snad, když jí vysvětlíte co a jak, tak by vás mohla zastoupit....“

Kingsley se k němu přitočil:

„Řekni paní doktorce, že paní Colbyovou přiveze auto a až si předají službu, tak jí zase odveze domů.“

Paní Grangerová se zasmála:

„Nemusíš mi to překládat Harry, pana ministra jsem slyšela. Vyříd' mu mé díky. Zatím nashledanou.“

V tom se k nim protlačila Melissa Morrisová s Percym Weasleym.

„Mám dalšího telefonistu pane ministře...“

„Percy?!“ vyhrknul nevěřícně Harry.

„Ne, já ne, ale Penny s tím přístrojem umí zacházet. Penny, kde jsi?“

S rozpačitým úsměvem k nim přistoupila Penelopa.

„Výborně,“ usmál se na ni Kingsley. „Richard s Donaldem vám vysvětlí, co a jak a pak se spolu dohodnete, jak si rozdělíte služby. Melisso, děkuji, odvedla jste skvělou práci. Můžete jít domů, ale zítra vás tu budu potřebovat. Až přijdeme na další způsoby, jak ty hady likvidovat, tak byste měla začít shánět dobrovolníky na likvidaci Hadí hrozby. Nejprve na ministerstvu a pak i mimo...“

„Dobře, pane ministře, zítra ráno tu budu. Nashledanou...“ rozloučila se Melissa Morrisová, kousek poodešla a přemístila se.

Harry se zadíval na telefon, který ještě pořád držel v ruce a zeptal se Donalda, který na něj čekal:

„Řekla vám Hermiona, jak dlouho to vydrží bez elektriky?“ On přikývl.

„Mělo by to fungovat asi tři dny, pak se to musí nechat dobít...“

Harry se otočil ke Kingsleymu.

„Takže máme tři dny na to, abychom vyřešili, kde to budeme dobíjet. Možná by neškodilo, zavést proud sem, stejně s tím do budoucna počítáte, ne?“

Kingsley se zarazil:

„Nevím, ještě jsem se na podrobnosti neinformoval. Zatím jsme o té možnosti mluvili jen výhledově...“

„Já bych možná věděl, jak na to, pane ministře...“ přistoupil k nim starší z telefonistů – Richard.

„Můj táta byl elektrikář a po ukončení školy mě donutil, abych se také vyučil v oboru. Pochyboval o tom, že bych se jako kouzelník mohl uživit.... Přál si, abych uměl i nějaké „poctivé řemeslo“. Tady Seamus mi řekl, jaké plány má do budoucna a tak jsem si udělal menší průzkum, prohlédl jsem si plány a zjistil jsem, že by to mohlo jít docela snadno. Zeď jejich kanceláře totiž přímo sousedí s vedlejší budovou. Jsou tam kanceláře nějaké firmy, co se zabývá dovozem a vývozem a tak by bylo snadné se na ně, někdy večer, nenápadně napíchnout...”

Harry se zarazil.

„A nebude to krádež? Za elektriku se přece platí...”

Richard pokrčil rameny:

„Natáhnout sem proud oficiálně by bylo mnohem složitější, vyžadovalo by to použití matoucích kouzel a vymazávání paměti. My tady nikdy nebudeme mít nějak velkou spotřebu energie. Vedle nepřetržitě běží přes dvacet počítačů a dalších přístrojů, tam ani nepostřehnou, že si na jejich účet dobijeme telefon, nebo připojíme jeden počítač. Můžeme se jim, za jejich, nevědomky poskytnutou službu, nějak revanšovat...”

Kingsley přikývl:

„Dobrý nápad. Alexandře, poznamenejte si to, až bude trochu klid, tak se podívejte, čím se ta firma vedle zabývá, jestli bychom jim nemohli nějak oplatit, že je trochu zneužijeme. A vy se do toho pusťte co nejdřív, Richarde.”

Richard se zamyslel:

„Donald by mohl, tady mladou paní Weasleyovou seznámit se situací a já bych si zatím skočil domů na večeři, vzal bych si v dílně všechno, co budu potřebovat a převezmu první noční službu. Po osmé hodině už bývá vedle klid, tak to můžu zrealizovat už dnes v noci. Zabere mi to jen pár minut a ten telefon je mobilní, můžu ho mít v kapse, kdyby se něco dělo...” Kingsley ho uznale poklepal po rameni:

„Výborně. Ještě, že vás máme.”

Pak se otočil k vysoké kostnaté bystrozorce, která přišla nedávno do služby:

„Zorino, máme na noc zesílenou službu?”

„Ano, bude nás tu šest, takže můžeme sestavit tři dvoučlenné hlídky,” odpověděla mu hlubokým chraplavým hlasem.

„Radši dvě tříčlenné a nafasujte si z támhle té bedny protijed a dokrvovací lektvar, kdyby vás některá z těch potvor pokousala. Připravte si sekery, sekáčky na maso, mačetu, nebo nějakou šavli – prostě ostrou sečnou zbraň, která vám sedí nejlépe, protože ti hadi jsou proti většině kouzel imunní, ale mudla ho dokázal umlátit sekerou. Savage a Charlie Weasley už vám snad instrukce předali?”

Zorina přikývla:

„Říkali, že *Sectumsempra* funguje...”

Ministr přikývl:

„Už jste tu kletbu někdy použila?“

„Ne, ani jsem ji do dneška neznala. Ale když ji zvládl Savage, tak snad pro mě nebude problém se ji naučit – nemyslíte Kingsley?“

Zatvářila se žena trochu dotčeně. Kingsley ji uklidňoval:

„Nejde o to, že byste se ji nedokázala naučit, ale o to, že je to velmi nebezpečná kletba a její tvůrce si nepřeje, aby byla zneužita. Nechceme ji učit příliš mnoho lidí. Neměl by ji znát nikdo, kromě několika zasvěcených a bystrozorů a i ti by ji měli používat pouze v krajním případě. Protože část těla oddělená touto kletbou, už je nenávratně ztracena, stejně jako ucho George Weasleyho....“

„Jako by tu snad někdo mluvil o mě?“ ozval se od dveří George s krabicí v náručí. Charlie vešel za ním.

„Nemohl jsem se rozhodnout, kolik těch zrcátek vlastně chci a tak jsem vám obstaral donášku přímo do domu...“ usmíval se. George se zasmál:

„Budete to mít s příplatkem...“ položil krabici před ně a pokračoval:

„Poslužte si, pak vám to naučtuji. Řekne mi někdo, co se děje?“ podíval se na Leeho.

„Já vím zatím taky kulový, kamaráde...“

Kingsley se rozhlédl a s povzdechem požádal:

„Arturo, prosím...“

A tak, zatímco taťka vysvětloval společně s Charliem těm dvěma, Percimu a Penelopě, co se děje, tak se Harry a Kingsley vrhli na zrcátka. Vybrali dvojice pro spojení: Telefon – sanitka, telefon – ministr, Harry – ministr a pak dvě sady po pěti zrcátkách, které měl George v sáčkích s názvem *Párty na dálku*.

„Teď, když budeme ve spojení, tak se budu moct už zítra vrátit do školy...“ těšil se Harry. Kingsley se rozesmál:

„Copak, už se ti stýská?“

„No, to taky,“ usmál se Harry.

„Ale hlavně mám před zkouškami Kingsley a tyhle dva dny mě budou stát několik probdřených nocí...“ a povzdechl si.

Kingsley se usmál:

„Rád vidím, že už přípravu na zkoušky bereš vážně, ale co ses nenaučil do dneška, těžko budeš za ten měsíc dohánět.“

Harry zakroutil hlavou:

„Tak to řekni profesorům, valí toho na nás čím dál tím víc...“

Pak si promnul oči pod brýlemi a povzdechl si:

„Napadají mě další a další věci... Nevím co dřív...“

Kingsley se usmál:

„Tak to hrň na mě, já rozdělím úkoly...“

Harry přikývl:

„Nejdřív ta mapa... Myslím, že by prospělo naší orientaci v té oblasti, kdybychom ji rozdělili na čtverce...“ a ukazoval na mapě – „A1, A2, A3... B1, C1, D1... Může to fungovat jak pro záchranné akce, tak později, až začneme tu oblast systematicky čistit. Mapu by měli mít zatím u telefonu, sanitka i bystrozoři ve službě...“

Kingsley přikývl.

„Dedale, rozuměl jste?“ Dedalus Kopál přikývl.

„A jak velké čtverce uděláme?“

Kingsley se zamyslel:

„No... tak pět krát pět kilometrů by mělo k orientaci stačit...“ a podíval se tázavě na Harryho. Ten pokrčil rameny:

„S tím máš víc zkušeností ty...“

„Dobře, tak se do toho pusťte,“ pobídl Kingsley Dedala.

Harry se zamyslel:

„Pak je tu ten tvůj slib ministerskému předsedovi. Měl by sis rozmyslet, koho přidělíš do špitálu jako spojku mezi námi a tou armádou, co tam chce poslat.... A s tím souvisí i další věc.... Seamusi, umíš zacházet s tou tátovou loveckou puškou? Měli bychom zítra vyzkoušet i mudlovské zbraně, aby tam ti vojáci nebyli jen pro parádu....“

Seamus se rozesmál.

„Umím to s oběma, táta má kulovnici i brokovnici... Střílení mi jde dost dobře. Možná bych mohl pomoci i s tou první věcí. Táta totiž dřív býval voják z povolání. Dodnes si ve skříni oprašuje tu svou důstojnickou uniformu a občas ještě zkouší mě a mámě velet, ale my už mu to nežereme. Takže, kdyby dostal příležitost si zase zahrát na vojáka, tak by si to určitě ohromně užíval....“

Kingsley se zamyslel.

„Původně jsem myslel, že jim budou velet naše paní doktorky, ale voják v uniformě by byl možná lepší....“

Chvilí o tom přemýšlel, pak sáhnul do krabice a vytáhl z ní ještě tři páry zrcátek.

„Budeme muset být ve spojení,“ dodal na vysvětlenou.

„Ty se tedy táty zeptej, a když projeví ochotu dělat spojkou mezi kouzelníky a vojáky, tak z něj uděláme důstojníka z té armádní laboratoře.... Taky bychom se měli domluvit na tom zítřejším lovu. Doufám, že se tu bratři Colbyovi zastaví, než půjdou domů. Třeba budou schopní nám říct, jestli můžeme na ty hady vyrazit už brzy ráno... Dopoledne tady toho bude ještě spousta na zařizování.“

V tu chvíli, jako by mu četli myšlenky, vešli John a Jerry dovnitř. Kingsley se k nim otočil.

„Tak co máte nového, pánové?“

Jerry se usmál:

„Myslím, že pro dnešek jsme skončili, zítra můžeme pokračovat. Už mi sehnali ten mikroskop, takže když nebudou další hadi, tak si prohlédnu ty, co zatím máme. A teď novinky: Ten třetí had je skutečně samec, má taky vypálené to znamení, ale na rozdíl od těch samic je neplodný, jak se na mezidruhového křížence patří. Ale z jednoho exempláře se nedají vyvozovat žádné předčasné závěry. Musíte mi těch potvor sehnat víc... Ještě jsem se těm třem stihnul podívat na zoubek...“ a zahihňal se vlastnímu vtipu.

„Trochu mě mátl, když jste říkali, že mají v zubech nějaký zvláštní jed, protože ti hadi žádné jedové zuby nemají. Mají zuby sice ostré, možná ostřejší, než většina škrtičů, ale jedové váčky nemají. Tak jsem pátral po tom, kde se tam ten jed bere a našel jsem to. Ta látka, kterou nazýváte jedem, je obsažena v jejich slinách. U slinných žláz jsem objevil neobvyklý orgán. Něco podobného jsem ještě nikdy u žádného hada neviděl. Podívám se doma do knížek, jestli se něco podobného nevyskytuje u jiných živočišných druhů....“

Harry vydechl:

„Teda Jerry, ty jsi poklad...“

Kingsley s úsměvem přikývl:

„Zařídím, aby vaše práce, byla zaslouženě finančně ohodnocena... Teď ještě potřebujeme poradit, kdy bude nejvhodnější doba vydat se lovit. Jestli z toho, co o nich už víte, dokážete odhadnout, jak budou aktivní v noci, nebo po ránu....“

Jerry se zamyslel:

„Jejich oběhový systém jim v podstatě umožňuje dva způsoby chování.... Buď můžou v chladnějších částech dne prostě zalézt a ztuhnout jako to dělají normální hadi, nebo se zahřát pohybem, jako teplokrevní živočichové. Tak, když najdete způsob, jak je rozpohybovat, tak je úplně jedno, v kterou denní, nebo noční dobu to bude....“

„Jasně, takže klidně můžeme vyrazit brzy ráno,“ přikývl Harry s pohledem na Kingsleyho. Ten pokrčil rameny:

„Jestli jsi si jistý, že to bude fungovat?“

Harry se trochu zamračil:

„Jistý si nejsem, ale něco mi říká, že by je to mělo rozhýbat...“

„Tak prostě zase budeme věřit tvým instinktům Harry...“ dodal taťka, který se k nim mezitím i s ostatními přidal.

„Ještě nějaké nápady Harry?“ zeptal se ho Kingsley.

„No, asi bychom měli udělat ještě pár kopií té zprávy pro mudly. Pro paní Colbyovou, pana Finnigana a další by se mohly ještě hodit později. Já si teď na chvíli zalezu do kouta, vyřídím Hermioně ten vzkaz od mámy a zkusím, ještě něco vymyslet. Vy zatím můžete zorganizovat ten zítřejší lov a promyslet, kdo se ho zúčastní...“ a podíval se významně na Kingsleyho. Ten pochopil.

„No jasně...“ usmál se.

Harry se usadil ke stolu v rohu, aby byl trochu stranou a vytáhl z kapsy bleděmodré zrcátko. Chvilku si povídal s Ginny, Hermionou a Ronem, vyřídil vzkaz od paní Grangerové a řekl jim, co všechno už o těch hadech dokázal zjistit Jerry Colby. Pak si jen chvilku potichu špital s Ginny zamilované něžnosti a nabádal jí, aby šla brzy spát, aby byla zítra ve formě. Slíbil jí, že se ráno, před zápasem ještě ozve, aby jim popřál hodně štěstí, a bude jim držet palce.

„Koukejte mi hned po zápase podat zprávu, nebo se tady nedokážu na nic soustředit...“

Pak se rozloučil a nenápadně, aby ho nikdo neviděl, políbil zrcátko, stejně jako Ginny z druhé strany. Zrodil se mu v hlavě další nápad, ale uvědomil si, že ho bude muset prezentovat opatrně, protože byli přítomni lidé, kteří nebyli zasvěceni...

„Kingsley, pokud vím, tak probíhají nějaká jednání mezi ministerstvem a mozkomory. Můžeš mi říct, jak jste daleko?“

Kingsley se na něj pozorně podíval a pak váhavě vysvětloval:

„No, zatím jsme zamrzli na mrtvém bodu. Polovina Starostolce je pro jejich vyhubení a druhá polovina zase pro zachování jejich druhu, ale za různých podmínek... Proč tě to zajímá?“ Harry se zamyslel:

„Jestli je pravda, že můžou vysávat z lidí jen zlo a nenávisť, jak tvrdí tady pan Kopál, tak by to možná dokázali i u těch hadů... Když jsem s ním mluvil, tak z něj ta nenávisť přímo sálala. Třeba by byli ochotní nám pomoci, když projevili snahu se s kouzelnickým společenstvím dohodnout. Jestli máš možnost přizvat je ke spolupráci, tak by možná neškodilo zítra vyzkoušet, jak by na ty potvory působili oni...“

Na jeho slova jako první zareagoval Allen Ratchford a zamračeně se zeptal:

„Chcete zlo vymýtit ještě větším zlem?“

Harry se na něj zamyšleně podíval a pochopil, že je to právě jeden z těch, kteří si přejí mozkomory vyhubit.

„Vy jste neměl možnost s tím hadem mluvit, pane Ratchforde, ale já jsem to zkoušel. Není s nimi rozumná řeč. Jsou plní nenávisti a nemyslí na nic jiného, než jak zabít co nejvíc lidí. Naproti tomu mozkomorové, jestli jsem to pochopil správně, projevili snahu podřídit se a žít tak, aby nám neškodili... Proto si nemyslím, že by byli větším zlem. Ale nevím toho moc, třeba se mýlím....“ Harry

domluvil a vrhnul varovný pohled na Leeho, který se potutelně culil. Kingsley se tvářil velmi vážně, ale v jeho očích zahlédl Harry pobavené ohníčky. „Každopádně si musíme připustit, že situace s hady je velmi vážná. Pokusím se s nějakým mozkomorem spojit a uvidíme. Alespoň vyzkoušíme, jestli svoji snahu žít s námi v míru a spolupracovat, myslí vážně...“ uzavřel tuhle diskusi nekompromisním tónem Kingsley. „Ještě potřebujeme dořešit ta zrcátka,“ pokračoval s pohledem na George.

Ten se usmál:

„Tak kolik jste jich vybrali, já vám je naučtuji.“

Kingsley ukázal na stůl a řekl:

„Tyhle mám pro ministerstvo a jeden pár bych si vzal soukromě...“

George se šklebil ještě víc.

„Ne, že bych se chtěl připravit o kšeft, ale dnes, než jsem zavřel, tak se v obchodě zastavila slečna Johnsonová a zrcátka si koupila. Jestli jste si oblíbil nachovou barvu, tak už asi zrcátko máte, pane ministře...“ vysvětloval George s širokým úsměvem.

Kingsley zavrtěl hlavou:

„No jistě... Tak spočítej tyhle, dám ti to ze svého a pak si je nechám proplatit.“

Když vyřídil George, tak na jedno zrcátko napsal *ministr* a druhé z páru si strčil do kapsy. Na další napsal *sanitka* a druhé podal Alexandrovi Gibsonovi.

„Než půjdete domů, tak ještě tohle zrcátko dopravte řidiči sanitky i s kopií té mapy, aby byl ve spojení se službou na telefonu. Noční směnu dostane na povel Zorina, jako služebně nejstarší, pojdte si vzít další zrcátko...“ a na to, co s tím jejím patřilo do páru, napsal *bystrozor*. Potom všechna popsaná zrcátka odnesl telefonistům.

Pak rozpustil poradu a požádal přítomné, aby se dostavili do práce ráno na osmou hodinu. „Teď Seamus... Máš tu mudlovskou báchorku pro tátu?“ Seamus přikývl.

„Trefíš k Weasleyovým do Doupěte?“ Seamus pokrčil rameny.

„Tam jsem ještě nebyl, ale byl jsem s Deanem na návštěvě u Láskorádů a Lenka mi ukazovala, kde je Doupě, tak bych to snad měl najít....“

Kingsley přikývl.

„Takže ráno v půl sedmé, i s puškami v Doupěti. Domluv se s tátou, a když bude ochotný se zúčastnit, tak ať ho sem maminka zítra nějak dopraví. Máte schválené přenášedlo, že?“ Seamus zase přikývl, pak se s úsměvem rozloučil a zmizel.

Kingsley se rozhlédl po místnosti, a když viděl našpicované uši přítomných bystrozorů, tak na tačkovu adresu potichu poznamenal:

„Za chvíli se stavím u vás na čaj a domluvíme se v klidu na zítřek...“ Artur s úsměvem přikývl a zavelel svým synům a Harrymu:

„Jdeme domů! Mamka už má určitě hotovou večeři...“

Lee se zeptal:

„Nakrmíte mě taky?“

Tatka s úsměvem přikývl:

„Samozřejmě, hladovět tě nenecháme...“

Vyšli z ústředí bystrozorů a postupně se všichni přemístili na příjezdovou cestu k Doupěti. Mamka byla velmi překvapená z toho, že se objevil i Harry a tak, zatím co Winky s nadšeným Kráturou připravovali pro všechny večeři, tak jí vysvětlovali, co se děje. Když přišel i Kingsley, tak se do něj pustila:

„Nevím, jestli je to dobrý nápad, takhle tahat Harryho ze školy těsně před zkouškami....“ Harry ji uklidňoval:

„Zítra se vracím zpátky, mamko, ty dva dny snadno doženu...“

Charlie se rozesmál:

„Kdybys viděla, jak z něj na poradě byli všichni paf, tak by ses Kingsleymu nedivila, že ho přizval.“

Tatka se přidal také:

„No, ze začátku jsem si všiml, jak se Allen a Alexander tváří pochybovačně. Moc se jim nelíbilo, že jsi Harryho přivedl. Ale v okamžiku, kdy začal s tím Malým Visánkem a s tou historkou pro mudly, tak jim spadla čelist a přestali se tvářit nedůvěřivě.“

Kingsley přikývl:

„Jen ať si už začínají zvykat. To s těmi mozkomory bylo velmi taktické Harry, opravdu si myslíš, že by mohli pomoci?“

Harry zaváhal:

„Je to stejný pocit, jako že ty hady dokážu přilákat svými emocemi. Nebudeme to vědět, dokud to nevyzkoušíme. Jestli to vyjde, tak by jim to mohlo pomoci i při tom jednání, ne?“

Kingsley přikývl.

„Fakt je ten, že se mozkomory snaží. Od té doby nikoho nenapadli. Co vím, tak se drží v mudlovských věznicích a opravdu se živí jen zlem. Začínám se přiklánět k těm, co je chtějí pustit zpátky do Azkabanu, i když bych jim vyčlenil jen jednu část, pro nejtěžší vězně. Smrtijedi tam totiž mají docela pohodu a strážníci si stěžují, že jsou den ode dne drzejší. V oddělení pro lehčí přečiny bych jim dovolil jen usměrňovat příliš agresivní vězně, ale doživotní vězně bych jim svěřil do péče komplet...“

Pan Weasley se zamračil a zakroutil hlavou. Z toho, jak se na něj Kingsley podíval, Harry usoudil, že spolu již na toto téma diskutovali a tak se k tomu radši nevyjadřoval, aby se nerozpoutala nějaká hádka. Radši odvedl pozornost k jinému tématu:

„Jak jste to na zítřka zorganizovali?“

Kingsley se usmál a spustil:

„Půjdeme s tebou já, Artur, Charlie, Seamus a Lee. Artur si bere sekáček na maso, Charlie sekeru a já vyzkouším tu Saracénskou šavli, co jsem zdědil po dědečkovi. Lee...“

„Pro toho budu mít jinou práci,“ skočil mu do řeči Harry a otočil se přímo na Leea. „Potřebuji, abys změřil, jak rychle se pohybují a zkusil spočítat, z jaké vzdálenosti jsem schopen je stáhnout...“

Lee se usmál:

„Jsi si dost jistý, že to bude fungovat...“

Harry se zamyslel a přikývl.

„Jestli nebude, tak budu zklamaný....“

„Snad si nemyslíte, že si nechám ujít takovou švandu?“ ozval se uraženě George.

„No tak, měj rozum George,“ domlouval mu tatka. „I tak nás tam bude dost, abychom se jeden druhému pletli pod nohy....“

„No tak, otvírám až v osm, mám skvělou ostrou mačetu... Harry, chci být u toho...“ žadonil George.

Harry pokrčil rameny a podíval se na Kingsleyho. Ten se podíval na Molly, která stála s nasupeným výrazem a rukama v bok, usmál se a řekl Georgeovi:

„Necháme rozhodnutí na Molly, když tě pustí ona, tak tě vezmeme s sebou.“

Odpověděli mu oba najednou:

„Tak to ti tedy pěkně děkuji... No nazdar....“

Kingsley se zvedl:

„Už musím jít, nashledanou ráno...“

Molly se podívala:

„Večeře už je hotová, proč se u nás nenajíš?“

Kingsley se zasmál:

„Voní to báječně, ale na mě čeká s večeří Angelina, to jí nemůžu udělat. Přijdu ráno na snídani...“ a odešel.

Zatím co jedli, tak George přemlouval mamku, aby ho pustila zítřka na hady. Lee se k němu přidal a prosil, jestli by u George nemohl dnes přespát, aby ráno náhodou nezaspal. Mamka se zlobila a nadávala oběma i Kingsleymu, za to, že to hodil na ní. Nakonec se Harry za George přimluvil také.

„Nemyslím, že to bude příliš nebezpečné, bude nás tam dost a při troše opatrnosti se dokážeme navzájem uhlídat, tak ho s námi pusť, mamko...“

Seděl nad nedojedeným talířem, sundal si brýle a mnul si unavené oči.

„To tě ta porada tolik unavila?“ ptala se starostlivě mamka.

„Oči mám unavené ještě ze školy, už tak čtrnáct dní jsem se pořádně nevyspal.... Musím jít dnes brzy spát, abych byl zítra ráno odpočínutý.... Takže dobrou noc...“ zvedl se a odcházel po schodech do Ronovy ložnice.

Kapitola 06 – Velký lov.

Když ho v šest ráno Krátura probudil, tak mu připadalo, že spal jen okamžik. Ale po té, co si opláchl obličej studenou vodou, se začal cítit svěží a odpočínutý. Pak si s pohledem do zrcadla půjčil Ronovu břitvu a oholil se, aby na té poradě, co Kingsley na dnešek svolal, vypadal upraveně a šel dolů na snídani. Kingsley už tam byl a společně s tatškou a Charliem se ládoval toasty a smaženými vajíčky.

„Vypadáš odpočatě...“ konstatovala mamka, když před něj pokládala talíř s vajíčky a prohrábla mu rukou rozježené vlasy. Harry se usmál.

„Spal jsem jako dudek, už jsem se potřeboval pořádně vyspat...“ a pustil se s chutí do snídane. To George a Lee, kteří přišli chvilku po něm, vypadali, jako by vůbec nespali. Ale kafe a snídane je přece jen trochu vzpamatovaly a tak, když v půl sedmé do kuchyně vešel Seamus, začali sršet vtípem na jeho adresu.

Harry musel uznat, že Seamus vypadá legračně. Měl na sobě dlouhý, tmavě zelený kabát se spoustou kapes, legrační zelený klobouk a vysoké kožené boty. Jednu pušku měl zlomenou, na řemeni pověšenou přes rameno a druhou držel v obou rukách.

„Vypadáš, jako bys šel do války...“ poznamenal s úsměvem na jeho adresu.

„Vždyť taky jdu. Vzal jsem všechny druhy munice, co doma máme, a doufám, že na ty bestie alespoň něco bude fungovat...“ poplácával se po kapsách kabátu Seamus.

Kingsley se zvedl:

„Děkuji za snídani Molly, už jsme všichni, tak vyrazíme. Čeká nás dnes ještě spousta práce...“ Mamka je všechny starostlivě napomínala:

„Buďte všichni opatrní, dávejte na sebe pozor. Jestli se někomu z vás něco stane, tak si mě nepřejte...“

„Neboj Molly, je nás dost, nic se nestane...“ uklidňoval ji tatka a Charlie ji konejšivě objal. Harry se zasmál, a když procházel kolem ní ke dveřím, tak jí dal pusku na tvář a zašeptal: „Neboj, mamko, dám na ně pozor....“ Ona se zasmála a laškovně ho plácla po zádech. Tvářila se pak už mnohem méně ustaraně.

Před doupětem Kingsley rozložil mapu a zeptal se:

„Tak kam se přemístíme, Harry?“

To si Harry promyslel už včera. Ukázal na okraj lesa na kopci, nad panským domem rodiny Toma Raddlea, nad vesnicí Malý Visánek.

„Začneme tady, myslím, že jich tu bude nejvíc... Je tu velká louka, potřebujeme mít rozhled na všechny strany, aby nás nějaký nepřekvapil.“

A tak se všichni postupně přemístili, rozhlédli se okolo, jestli se tam nepotlouká nějaký zvědavce a na všechny strany, hlavně směrem k vesnici, poslali několikrát *Ševellísimo*, aby střelbou nějaké zvědavce nepřitáhli. Došli doprostřed louky, kterou si Lee cestou odkrokoval a změřil. Pak se podíval na hodinky a ještě Harryho zarazil:

„Počkej ještě třicet vteřin. Začneme přesně v šest padesát, aby se mi to pak dobře počítalo...“
Připravil si stopky, brk a svitek pergamenu a s pohledem na hodinky Harryho vybědnul:

„Tři, dva, jedna – dej se do toho!“

Harry zavřel oči a vybavil si, co asi teď dělá Ginny. Viděl ji spící, s vlasy rozprostřenými na polštáři a zaplavila ho vlna lásky. Soustředil se na to, aby jeho emoce vyzařovaly do prostoru. Za chvíli uslyšel Seamuse:

„Páni, Harry, to je teda síla. Před tím jsem si to tak neuvědomoval...“

„Ty si koukej nabít ty svoje zbraně, připrav se a nenech se rozptylovat, protože jestli má Harry pravdu, tak tu máme za chvíli první cíl...“ napomenul ho Kingsley a ostrážitě se rozhlížel kolem dokola. Trvalo to jen chvíli, možná minutu, nebo dvě a Charlie hlásil: „Vidím prvního, směrem od domu...“

„Dobře Seamusi připrav si první ránu a až si budeš jistý, že se trefíš, tak střílej. Arture, až přeleze tuhle brázdu, tak se do něj pusť sekáčkem, budu tě jistit. Charlie a George, hlídejte zbytek louky, kdyby se blížil další, tak je váš...“

Harry se soustředil na Ginny a jen jako zpomalený film, viděl, co se odehrává kolem něj. Za chvíli uslyšel první ránu a vzápětí druhou a třetí...

„No nazdar, ani to s ním nehnulo a to jsem se určitě trefil alespoň dvakrát...“

Pak už svištěl vzduchem tatkův sekáček na maso.

„To bylo o chlup...“ řekl tatka, otřel si pot z čela a odkopl bezhlavé hadí tělo od svých nohou.

„Ano vypadá to, že jsou hodně houževnatí...“

Charlie hlásil:

„Blíží se další, od lesa...“

„Zkusím nabít tohle upravené střelivo, to by s ním mělo zamávat...“

Pak se zase ozvaly dvě rány...

„To snad není možné! Je skoro na tři kusy a jde po nás pořád!“

To už ale zasvištěla vzduchem Georgeova mačeta.

„Ještě, George, jedna rána nestačí!“

„Další, od vesnice... Ten je můj...“ hlásil Charlie.

Seamus odložil kulovnici k Harryho nohám a nabíjel brokovnici.

„Na dalšího vyzkouším tyhle velké broky. Tím dostanete divočáka, to už by snad mohlo zabrat...”

Vzduchem zasvištěla Charlieho široká sekera.

„Juchů, první ranou Charlie, skvělý zásah!” jásal George.

„Dobře, na toho dalšího vyzkouší Seamus tu druhou pušku a dorazím ho já. Musím vyzkoušet tu dědečkovu šavli,” velel Kingsley.

Chvíli bylo ticho a pak hlásil Seamus:

„Vidím ho!”

A připravil se na střelbu. Brokovnice vydávala ještě větší rány, než kulovnice. Když se ozval první výstřel, tak se Harry až lekl a na chvíli vypadl z koncentrace. Viděl, jak hada broky zasáhly uprostřed těla a na chvíli ho přibily k zemi. Ale had se plazil dál.

„Skus mířit na hlavu!” křiknul Harry na Seamuse a ten ho poslechl. Chvíli to vypadalo, že ta rána na hlavu skutečně zabrala, ale had se po chvilce začal zase hýbat a pokoušel se uniknout pryč.

„Nenechte ho utéct!” volal Harry a Kingsley už za ním vedl vzduchem Saracénskou šavli. Jedno seknutí a had byl bez hlavy. Pak se otočil na Harryho:

„Ty se soustřeď na Ginny, nás si nevšímej!”

Harry zrudnul, ale poslechl. Snažil se vytěsnit ze své mysli vzrušení z lovu, pach krve zabitých hadů i nepříjemný zápach střelného prachu. *Ted' už Ginny asi vstává, svléká si noční košili, aby se oblékla na snídani...*

„No nemusíš to takhle přehánět Harry, my se musíme soustředit na hady...” napomenul ho s úsměvem taťka. Harry zase zrudnul a rychle zastřel tu vlnu touhy, která se v něm při té představě zvedla. Zahlédl rozzážené pohledy v očích Ginniných bratrů a překvapení v očích Seamuse a Leeho. Zavřel oči, několikrát se zhluboka nadechl a soustředil se na Ginny. Viděl ji už oblečenou, jak se s Hermionou připravuje na odchod na snídani a znova ze sebe nechal proudit lásku a také přátelství. Viděl, jak se ve společenské místnosti setkávají s Ronem a uklidňují ho. Viděl, jak si Ron nasazuje kapitánskou pásku a cloumá s ním nervozita ze zápasu, který má před sebou.

„A je tady...” hlásil Seamus.

„Nabil jsem sekané olovo a jestli nezabere ani to, tak už fakt nevím...”

Znova dvě velké rány a pak se Seamus nejistě zeptal:

„Je po něm? Nehýbá se, skoro mu to utrhl hlavu...”

„Opatrně Kingsley, ještě se pohnul...” varoval taťka.

Zasvištěla Saracénská šavle a hada dorazila.

„Kdyby dostal ještě další ránu, tak by ho to asi zabilo,” řekl Kingsley Seamusovi.

„No jo, jenže tahle brokovnice je jen na dvě rány. Můžu zkusit dobít a nasypat do něj čtyři rány. Ty první dvě s ním dost otrásl, měl bych to stihnout...“ a připravil si další náboje se sekaným olovem. Chvilí bylo ticho a tak se Harry začal trochu rozhlížet kolem sebe. „Vypadáváš z koncentrace, Harry. Soustřed' se...“ upozornil ho Kingsley. Tentokrát to trvalo skoro pět minut, než se přiblížil další had a toho dostal Seamus čtyřmi ranami z brokovnice. „Ustřelil jsi mu hlavu tou čtvrtou ránou Seamusi, je po něm...“ hlásil Charlie, který ho šel s napřaženou sekerou zkontrolovat.

Za chvilku se ozval Kingsley:

„Nepřilákal jsi jen hady Harry, na kraji lesa stojí mozkomor a vypadá, jako by se krmil tvými emocemi.“

Harry přikývl:

„Už jsem si všiml, že je to pro ně vydatná pochoutka. Mám si s ním promluvit, nebo mu vysvětlíš, co po něm chceme, ty sám?“

„Radši si s ním promluv ty, já totiž nevím, co po něm vlastně chceš...“ zrozpačitěl Kingsley. „Dobře,“ přikývl Harry.

„Přivolej Patrona Kingsley, zavolám si ho blíž. Vy ostatní hlídejte louku, ať nás nějaký had nepřekvapí.“ Poodešel pár kroků k mozkomorovi a zavolal ho k sobě blíž.

„Co ode mě žádáš, můj pane?“ ozval se mu v hlavě jeho hlas.

„Páni, co se to kolem Harryho objevilo?“ vydechl překvapeně Seamus.

„Harry je sám sobě Patronem, má Patrona ve své duši, proto na něj mozkomoři nepůsobí...“ vysvětloval jemu i ostatním Kingsley a pak je napomenul:

„Soustřed'te se na hady.“

Harry zatím komunikoval s mozkomorem.

„Už se některý z vás setkal s těmito tvory?“ a ukázal na bezhlavé hadí tělo, které leželo kousek od něj.

„Ano můj pane, nenávist, která vyzařuje z těchto živoucích bytostí, je skoro stejně vydatná, jako nenávist některých lidských tvorů. Proto se nás několik zdržuje v této oblasti a živíme se na nich....“

Harry přikývl a zeptal se:

„Mají ti hadi také duši, jako lidé?“

„Ne, můj pane. Přesto, že vyzařují emoce téměř lidské, tak lidskou duši nemají...“

„Vyzařují i jiné emoce než nenávist?“

„Ne pane, neznají nic jiného než nenávist, jsou to potomci Pána zla a on také jiné emoce neznal...“ Harry opět přikývnul.

„Jak na ně působí, když z nich vysajete nenávist, co to s nimi dělá?“

„Nedokážeme z nich tu nenávist vysát, je to nevyčerpatelný zdroj. Jen ztuhnou chladem, který vydáváme, a přestanou nenávist vyzařovat, protože upadnou do spánku. Když se od nich vzdálíme, tak se za krátký čas probudí, chvíli se chovají zmateně a pak je opět posedne jejich nenávist a my se můžeme znova nakrmit...”

Harry si povzdechl:

„Budeme vás muset připravit o tenhle zdroj potravy. Jsou příliš nebezpeční, abychom je mohli nechat volně pohybovat mezi lidmi....“

Najednou se ozval Charlie:

„Směrem od domu se blíží další Harry!“

Harry se otočil zpět k mozkomorovi:

„Ukaž mi, jak na něj působíš, nakrm se jeho nenávistí...”

Mozkomor se otočil a plul vzduchem až téměř k hadovi. Vznášel se nad hadem a ten začal zpomalovat, až se zastavil úplně. Harry se přiblížil a viděl, že had spí.

„Teď ustup,“ přikázal mozkomorovi a podíval se na hodinky. Uběhly skoro čtyři minuty, než se u hada začaly projevovat nepatrné známky života a další minutu trvalo, než se úplně rozhýbal. Pak si ale uvědomil Harryho přítomnost a zaútočil. Harry na něj namířil hůlku a zkusil to:

„*Ignitus sagitta*“.

Ohnivý šíp se svezl po jeho kůži a zabořil se neškodně do země, tak mávnul hůlkou a zvolal:

„*Sectumsempra!*“

Bezhlavé hadí tělo se zhroutilo asi metr před ním a ještě sebou mrskalo v posmrtné křeči. Harry se zase vrátil zpět ke skupince uprostřed louky, kterou stále obíhal stříbřitě bílý rys a zase si přivolal mozkomora.

„Jste ochotní pomoci kouzelníkům při vyhubení těchto tvorů? Víím, že se tím připravíte o zdroj potravy, ale tím, že ukážete ochotu spolupracovat a budete pro nás užiteční, se vám možná podaří přesvědčit ty kouzelníky, kteří si přejí vaše zničení a pomůžete tak zajistit přežití svého druhu.“

Mozkomor se mlčky vznášel asi dva metry před ním a po chvíli se ozval:

„Jestli je to tvoje přání Pane, pak budeme spolupracovat a pomůžeme kouzelníkům....“

Harry přikývl:

„Dobře, příkazy budete přijímat od ministra. Ještě si musíme promyslet, jak vás zapojíme. Můžeš odejít...” propustil ho a vrátil se zpět mezi ostatní.

„Budeme ještě pokračovat s těmi hady?“ zeptal se Kingsleyho.

„Páni Harry...” vydechl Lee. „Udělají cokoli jim přikážeš? To je neskutečný...”

Harry se zasmál:

„Vždyť jsem ti to vysvětlil a taky jsem ti řekl, že to musí zůstat v tajnosti. Nikdo ani slovo, dovedete si představit, co by ze mě udělala za zrůdu třeba Rita Holoubková, kdyby se to dozvěděla?“

Seamus konečně zavřel pusu a nadechl se.

„Jo, to je síla... Nedivím se, že nechceš, aby se to o tobě rozhlásilo... Když si vzpomenu, jak na tebe kdysi působili...“ a znova nevěřičně kroutil hlavou.

Harry se usmál a podíval se na Leeho.

„Jak dlouho už tu jsme, mám zkusit ještě nějaké přilákat?“ Ten pokrčil rameny.

„Jsme tu už přes půl hodiny, ještě to chvíli zkus, třeba je nějaký na cestě...“

Tak se Harry uklidnil a znova si vyvolal vzpomínky na Ginny a během několika minut Kingsley hlásil:

„Vidím ho, blíží se od lesa. Seamusi máš nabito? Měl bys zkusit dostat ještě alespoň jednoho, abychom věděli, že tahle metoda opravdu funguje, než to předáme mudlům.“

A tak se ozvaly ještě čtyři rány a had byl mrtvý. Vzápětí ulovil dalšího Charlie svou sekerou a pak už se nedělo nic. Harry vydržel ještě asi deset minut, ale žádný had se už nepřiblížil. Tak to Kingsley ukončil a vydali se posbírat hadí těla.

„Páni, to je úlovek...“ nevěřičně zíral Seamus na devět pytlů s hadími těly, které po louce našli.

„Věděl jsem, že jich tu bude nejvíc. Myslíš, že dokážeš alespoň přibližně vypočítat, z jaké vzdálenosti jsem je sem stáhnul?“ otočil se Harry s otázkou na Leeho.

Ten přikývnul:

„Ale bude to opravdu jen přibližně, protože jsi to vábení párkrát přerušil a my můžeme těžko odhadnout, jestli se při tom zastavili, nebo se přibližovali dál...“

Harry přikývl:

„Jak dlouho ti bude trvat, než to spočítáš?“ Lee se podíval na tu spoustu časových údajů na pergamenu a odpověděl:

„Na ministerstvu se na to vrhnu a za pár minut, to mám hotové.“

„Dobře, půjdeme do práce,“ uzavřel jejich diskusi taťka.

„Ty se zastav ještě doma, Georgi, a uklidni mamku. Aby věděla, že jsme ten lov přežili všichni ve zdraví...“ George se usmál:

„Jasně taťko. Díky za skvělé dobrodružství Harry...“ a přemístil se.

Charlie, Kingsley a taťka popadli po dvou pytlích s hadími těly a tak se Harry chopil dalších dvou. Na zemi zbyl poslední pytel a Seamus se snažil své dvě pušky na sebe navěsit tak, aby si uvolnil ruku a mohl ho vzít. Lee ho se smíchem zarazil:

„Klídek Seamusi, já to vezmu, ty se starej hlavně o to, abys někoho nezranil...“

Harry se zasmál a zeptal se Kingsleyho:

„Kam se budeme přemísťovat?“

„Na chodbu do čtvrtého patra, musíme se rychle zbavit těch mršin...“ otočil se na místě a zmizel.

Harry se soustředil na chodbu před dveřmi s nápisem: **odbor pro dohled nad kouzelnými tvory** a přemístil se také. Hned za ním se na chodbě objevil Charlie a pospíchal i s pytli dovnitř a tak šel za ním. Pan Diggory i Jerry Colby už tu byli a spěchali jim naproti. Pak s úžasem sledovali, jak jim ke stěně postupně skládají devět, krví nasáklých, pytlů a pan Diggory zakoktal:

„Kde jste... co to... jak jste... jak jste to dokázali?“

Kingsley se usmál nad jeho vyděšeným výrazem a vysvětlil:

„Harry nás vzal sebou na lov...“

„Ale jak se vám podařilo jich ulovit tolik?“

Nepřestával se divit pan Diggory. Harry si vzal rychle slovo, než se někdo prorekne.

„Mám přece hadí jazyk, pane Diggory, prostě jsem je svolával a lákal k sobě. Jenže, jak zjistil tady Jerry, musíme počítat s tím, že to podruhé už fungovat nebude. Jestli jsou schopni se učit, tak už na to podruhé neskočí.“

„Dost vybavování,“ zarazil je Kingsley.

„Už bude osm, musíme na poradu. Jdete s námi?“

Pan Diggory se konečně vzpamatoval.

„Jistě, už jdeme. Jerry, pojďte, musíte je seznámit s novinkami.“

„Už běžím, mám zajímavé poznatky. Tedy alespoň Johna docela fascinovalo, co jsem zjistil... Je už s mámou nahoře...“ drmolil Jerry Colby a sundával si zakrvácený plášť.

Do ústředí bystrozorů dorazili pár vteřin po osmé a velká místnost byla skoro plná. S příchodem ministra se všichni utišili a sledovali, jak s Arturem a Harrym v závěsu prošel až doprostřed.

„Takže, nejdřív Zorina, chci vědět, co se dělo v noci...“

Z rohu se k nim protlačila vysoká kostnatá žena, která vypadala dost unaveně.

„V noci jsme měli dva útoky. Nejdřív starý mudla – hlídač v hospodářství v Dárcově ruce, to je vesnice asi deset kilometrů jižně od Velkého Visánku. Na hada narazil při pochůzce po kravině, měl u sebe tamten přístroj,“ ukázala ke stolu s telefonem, „a tak nám zavola. Sanita ho odvezla do špitálu, bude v pořádku, ale ten had, co ho napadl, nám utekl.... Po půlnoci to bylo horší. Had vlezl do rodinného domu přímo ve Velkém Visánku a pokousal celou rodinu včetně dvou dětí. To maličké na tom bylo hodně špatně, léčitelé se báli, že to nezvládne, ale nakonec je zachránili všechny. Hada jsme zabili mačetou. Byl nažraný... Vypadá to, že se až k prasknutí nacpal jejich krví...“ dodala s hnusem v hlase.

Kingsley přikývl.

„Předali jste službu denní směně?“ a když Zorina přikývla, tak pokračoval:

„Běžte si domů odpočinout. Čeká nás teď několik náročných týdnů, musíte se udržet ve formě...“

Pak zarazil dychtivého Jerryho jen pohybem ruky a hlasitě pokračoval:

„Nejdřív další noční služba - Richarde, podejte hlášení.“

„Elektrika je zapojená, přestěhovali jsme se s telefonem do té kanceláře se zásuvkou. Mladá paní Weasleyová přinesla dokonce malou televizi a tak budeme moct sledovat i mudlovské zprávy... V noci byly jen dva telefonáty, ale ráno už jsme vyřídili pětadvacet hovorů z celé Anglie, jeden dokonce i z Irska. Lidé panikaří a vyptávají se, chtělo by to poskytnout jim podrobnější informace, aby věděli, že se to ohrožení týká jen omezené oblasti....“

Artur Weasley sebou cukl v okamžiku, kdy uslyšel, že v jeho bývalé kanceláři je elektrická zásuvka a když uslyšel, že je tam i televize, tak se zvedl a chystal se vyrazit. Charlie ho ale chytil za ruku, „ted' ne tatko...“

Kingsley po něm hodil pobavený pohled a pak se věnoval Richardovi.

„Skvělá práce, proberu to s ministerským předsedou. Vy si běžte domů odpočinout, zasloužíte si to.“
Pak se rozhlédl:

„Kde máme paní Colbyovou?“

V rohu u dveří se zvedl John Colby a volal:

„Tady jsme!“

Cestou k nim se Kingsley zeptal Alexandra Gibsona:

„Střídání řidičů sanitky jste zařizoval vy?“ Alexandr se k nim přidal a hlásil:

„Noční službu měl Robert Barnaby. Ludvík Rychlý už ho šel vystřídat a David Bourák je k dispozici tady.“ Kingsley přikývl:

„Výborně, toho budeme za chvíli potřebovat...“

Dorazili ke stolu, kde kromě Johna a doktorky Colbyové seděli i paní a pan Finniganovi a přisedl si k nim i Seamus.

„Vítám vás na ministerstvu kouzel. Jsem vám velmi vděčný, že jste ochotni nám pomoci v této opravdu vážné situaci...“ přivítal je Kingsley.

„Je to trochu jinak pane ministře,“ odpověděla paní Colbyová.

„Jsme rádi, že můžeme být užiteční. Jak jsem pochopila, tak ve vážném ohrožení je především nekouzelnické obyvatelstvo...“

Kingsley se na ni usmál a vysvětloval:

„Jenže ti hadi, kteří je ohrožují, jsou bezpochyby dílem kouzelníka. A ne ledajakého. Už jsme získali dostatek důkazů, abychom mohli s určitostí označit jako jejich tvůrce Lorda Voldemorta neboli Toma Robjvola Raddlea. Proto je jejich likvidace naše záležitost....“

Harry stál u dveří a uvědomil si, že teď ho Kingsley potřebovat nebude a tak se nenápadně vytratil na chodbu. Kousek poodešel a vytáhl z kapsy zrcátko.

„Ginny?“ Její oči se objevily okamžitě.

„No to je dost, že ses ozval. Říkal jsi, že budete vstávat brzy....“ Harry se trochu zamračil: „Tak já se tajně vytratím z porady, abych tě slyšel a povzbudil před zápasem a hned dostanu vynadáno?“

Ginny se rozesmála.

„Ale vždyť já ti přece nenadávám, jen jsem ti chtěla dát najevo, že už jsem se nemohla dočkat, až se ozveš.... Za chvíli už odcházíme do šatny. Ron se vžil do role kapitána až příliš. Včera nás vyhnal spát už v devět večer a dnes už od rána šílí...“ Harry si povzdechl: „Je to s ním hodně zlé? Zvládne to?“

Ginny se usmála:

„Neboj, je sice nervózní, ale Hermiona ho drží, není to tak hrozné... Myslím, že ten zápas zvládne....“

„A co ty? Jsi v pohodě?“

Ginny se zase zasmála.

„Teď už ano, čekala jsem jen na to, až mi zavoláš. Na zápas se těším a doufám, že nezklamu....“

Harry se na ni také usmál:

„Máš víc zkušeností i lepší košty, tak když se budeš soustředit jen na potlouky a zlatonku a nenecháš se rozptylovat tím, co se děje okolo, tak musíš vyhrát. Já ti věřím....“

Pak si povzdechl:

„Už se nemůžu dočkat, až tě budu moct obejmout....“

„Jo, mě už se taky stýská... Myslíš, že se budeš moct vrátit už dneska?“ Harry pokrčil rameny, jako by ho Ginny mohla vidět.

„Budu se snažit Kingsleyho přesvědčit, abychom se pustili nejdřív do záležitostí, při kterých mě potřebuje. Pak si vezmu zrcátko, aby mi mohl zavolat, kdyby narazili ještě na nějaký problém, zavolám si Fawkesa a vrátím se....“

Chodbou z ústředí bystrozorů právě odcházela doktorka Colbyová, pan Finnigan v důstojnické uniformě a mladý řidič v kterém Harry poznal Davida Bouráka. Jeho podoba s řidičem záchranného autobusu byla velmi výrazná. Povzdechl si do zrcátka:

„Už budu muset jít zpátky, budu na vás myslet a držet vám palce. Nezapomeň dát zrcátko Hermioně, aby mi mohla dát vědět, až vyhraje. Miluji tě...“ zašeptal ještě ve spěchu do zrcátka a utíkal zpět.

Už slyšel Kingsleyho hlas:

„Harry? Kam ses ztratil?“

„Jen jsem si potřeboval na chvíli odskočit, pane ministře....“ omlouval se a šel přímo k němu.

Kingsley zahlédl, jak Harry strká zrcátko do kapsy a usmál se.

„Dobře, tak teď je řada na vás Jerry. Copak pro nás máte za novinky?“

Jerry se zazubil a začal:

„Takže nejdřív k tomu hadovi, co ulovili v noci. Už jsem ho stihnul otevřít a on měl opravdu plný žaludek krve, odhadem tak přes litr. Možná to souvisí s tím, na co jsem přišel večer doma. Pátral jsem po jiných živočišných druzích, kteří mají také ve slinách Antikoagulanty a našel jsem...“

„Co že to mají?“ zeptal se překvapeně Kingsley.

„*ANTIKOAGULANTY*. Tak říkáme látce, která zabraňuje srážení krve. Používá se v lékařství.... Mají ji třeba pijavice a také...“ na chvíli se odmlčel, aby dodal té chvíli na důležitosti.

„Mají ji ve slinách i jihoameričtí netopýři – vampýři, kteří se živí krví velkých savců....“ „Upír?! Voldemort přece nebyl upír? Nebo byl?“ vyhrknul překvapeně pan Weasley a podíval se na Harryho. Jerry se zasmál:

„Tak přesně tohle napadlo i bráchu...“

Harry se zamračil a usilovně myslel. Kingsley se na něj chvíli díval a pak ho vybídnul: „Přemýšlej nahlas Harry, třeba tě bude někdo z nás moct doplnit...“

Harry přikývl:

„Nejdřív, co víme o upírech. Nejdůležitější je, že nesnášejí denní světlo, sluneční paprsky je zabíjí.... V dětství a v mládí určitě nebyl... Než zabil moje rodiče a ztratil po útoku na mě svou sílu, tak se pohyboval venku i za denního světla?“ Rozhlédl se po přítomných. Všichni, kteří tu dobu zažili, se zamysleli. Odpověděl tatka:

„Když zabili Bonesovi, tak se říkalo, že u toho byl i on. Udělali to za bílého dne...“

Z portrétu na druhé stěně místnosti se ozval hlas profesora Brumbála:

„Ano, tehdy byl viděn několikrát za bílého dne, tehdy určitě upírem nebyl...“

Harry přikývl a přemýšlel dál:

„Když neměl tělo, tak se udržoval při síle tím, že pil krev jednorožců. Tak se mu asi podařilo získat něco jako křehké tělo... Když zabil toho starého mudlu v Malém Visánku, tak už udržel hůlku v ruce a říkal Červíčkovi, aby podojil Nagini, tím ho krmil... Jak mohl podojit hada? Čím ho to vlastně krmil?“

Charlie pokrčil rameny:

„Jedinou výživnou tekutinu, kterou mohl získat od hada je krev, mohl se krmit jediné její krví...“

Harry zakroutil hlavou:

„Ale jen tím, že pil krev, se z něj přece nestal upír...”

Na chvíli se zase zamyslel a pak se otočil s trochu vyděšeným pohledem na Kingsleyho:

„Dá se upír zabít smrtící kletbou? Učili jsme se jen stříbro, sluneční světlo, setnout hlavu, nebo proklát srdce dubovým kulem....“

Kingsley se usmál a uklidnil ho:

„Smrtící kletba funguje na upíry také, tohle se ale přece ve škole učit nemůžete....“

Harry si oddechl:

„Takže i kdyby upírem byl, tak na tom, že je po něm, se nic nemění?“

Kingsley s úsměvem přikývl:

„Spálili jsme jeho tělo a popel jsme pohřbili v kovové urně, svařili jsme ji a zajistili mnoha kouzly proti otevření, aby snad někdy někoho nenapadlo, že se ho pokusí pomocí černé magie zase vzkřísit.“

„Žádné kouzlo neumí vrátit mrtvé k životu...” ozval se káravě z portrétu profesor Brumbál. Kingsley se na něj usmál:

„Teď jistě ještě ne, pane profesore, ale kouzla se vyvíjejí, co my víme, kam až je schopna jednou dojít černá magie...”

Harry se zavrtěl.

„Nemohl být upír. Ani po tom, co získal zpět své tělo i sílu. Viděl jsem ho venku za dne, když pátral po Gregorovičovi, vycházelo slunce.... Nebyl upír, tak kde se v jeho slinách, v hadí podobě, vzala ta látka?“

Odpověděl mu pan Diggory.

„Mohl mít mezi svými předky upíra, nebo jen částečného upíra. To by vysvětlovalo, že zdědil jen částečně upíří schopnosti a tím pádem neměl jejich slabosti.... Takových případů už jsme pár měli.“

„Ale jeho dědeček, Rojvol Gaunt byl posedlý čistotou jejich krve...” divil se Harry.

„Některá sorta kouzelníků, a Gauntovi vypadali, že k podobným patří, pokládá upíry za téměř rovné kouzelníkům. Mají zvláštní, magické schopnosti a velkou moc nad mudly. Smířili by se s upíří krví u někoho, kdo má jinak kouzelnický původ, ale s mudlovskou krví by se nikdy nesmířili...” vysvětlil mu taťka.

„Ta upíří krev by také vysvětlovala, proč dokázal létat bez koštěte. Levitace je jednou z upířích schopností.... Možná se v něm tyto schopnosti probudily díky tomu, že se živil krví....“ dodal Kingsley.

„Dobře, takže není nezbytně nutné to vědět, ale mnohem líp bychom to, co ti hadi dělají, pochopili, kdyby se podařilo vypátrat, jestli měl Voldemort mezi svými předky upíra. Že mezi nimi byli zvěromágové a tom nepochybuji, Devil Gaunt jím byl také...”

Pak se otočil ke Kingsleymu.

„Máte tady nějaké záznamy o historii kouzelnických rodů, kde by se to dalo vypátrat? Možná to bude jen nějaká legenda, nebo mýtus. Gauntovi byli, konec konců, potomci slavného Salazara Zmijozela....“

Kingsley přikývl.

„Dobře... Amosi, upíři patří do vašeho resortu. Vyberte ze svého oddělení nějaké dva knihomoly, kteří by nám v boji proti hadům moc platní nebyli a pošlete je do archivu a do knihovny, ať pátrají v historii rodu Gauntů a ostatních známých Zmijozelových potomků, jestli najdou víc zvěromágů, nebo upírů krev. Ať nepodceňují ani báje, pověsti, nebo nepodložené drby. Pak si to přebereme společně....“

Pak se podíval na Jerryho:

„Máte ještě nějakou zajímavou informaci? Nevrhnete se na ty hady, co jsme vám přinesli?“ Jerry pokrčil rameny:

„Pustím se do nich, vezmu si k ruce brášku, jestli dovolíte. Možná by neškodilo, kdyby se mohl pitvu naučit ještě někdo, budu muset od pondělka chodit na přednášky a jestli ty těla budou přibývat takovým tempem, tak to sám po večerech nezvládnou....“

Kingsley se podíval na pana Diggoryho, ten přikývl:

„Vím, že je tato mudlovská metoda velmi užitečná. Už jsem vyzval dobrovolníky, kteří by byli ochotni se to od Jerryho naučit, aby se dnes a zítra dostavili. Přihlásili se dva, už asi budou dole...“

Jerry a John Colbyovi odešli a Allen Ratchford se zeptal:

„O čem to mluvíte? Jaké hady jste přinesli?“

A tak začal Kingsley vysvětlovat:

„Harry nás vzal ráno na lov...“

Zatím co popisoval, jaké způsoby zabíjení na hady vyzkoušeli, tak se Harry přesunul k Leemu, který měl před sebou pergamen se svými výpočty.

„Tak ukaž, co jsi spočítal...“ Lee mu ukázal pergamen a potichu vysvětloval své výpočty: „Pohybovali se průměrnou rychlostí 20 m za 10 vteřin. To je 120 m za minutu a 7200 m za hodinu. Ale ty jsi je lákal, s malými přestávkami, asi 40 minut, takže je to 4800 m. Ty přestávky jsem nepočítal, protože, když ses bavil s tím mozkomorem, tak tvoje emoce cítit nebyly a ten had stejně na louku dorazil. Takže můžeme předpokládat, že když už jednou nabrali směr, tak se přibližovali...“

Harry přikývl.

„Dobře, budeme počítat radši jen 4,5 kilometru...“

Pak oba poslouchali, jak poznatky z jejich lovu Kingsley shrnul:

„Takže sekáček na maso potřeboval čtyři údery, aby mu oddělil hlavu, mačeta dva. Široká sekera a ostrý saracénský meč to zvládly na jednu ránu. Pro mudly máme taky účinnou metodu. Sice to nadělá hrozný kravál, ale hada to zabít dokáže. Seamusi, půjdeš se mnou k ministerskému předsedovi a

vysvětlíš mu to, aby ty své vojáky správně vyzbrojil. Harry, ty vyznač na mapě oblast, kterou jsme vyčistili, pak se ještě domluvíme, kdy si to zopakujeme...”

O slovo se přihlásil Perci:

„Měli bychom co nejrychleji informovat mudly, že jsou ti hadi jen v této oblasti. Penelopa má jeden telefon za druhým a pořád je jen uklidňuje, že se jejich bydliště ohrožení netýká...” „Dobře, půjdeme tam co nejdřív. Teď ještě co je potřeba rychle zařídit. Amosi, rozjedte to pátrání po upíří krvi, Melisso, začněte shánět dobrovolníky, kteří dobře ovládají sečné zbraně, zítra začneme už tu oblast systematicky pročesávat. Dedale, na zítra tady chci mít všechny lidi z vašeho týmu, budou tu oblast pročesávat s mozkomory. Umí ty hady dobře vyhledávat a tím, jak z nich vysávají tu nenávist, tak je na pár minut zmrazí, takže je pak snadné je zabít. Pak ještě Tony Stewart – úřad pro přenášedla – potřebujeme přenášedlo pro pana Finnigana. Jeho žena vám řekne, kde bydlí a vy ho naprogramujete z domova do špitálu, na ministerstvo a zase domů. Vždycky bude po ruce nějaký kouzelník, který mu ho bude moct zaktivovat. Alexandře, řekněte jim, kde je u špitálu vhodné místo na přemísťování, aby to správně naprogramovali. Až vyřídíme ministerského předsedu, tak se tam s vámi zajdeme podívat. Allene, vy si to tady zase vezměte na povel, nevím, jak dlouho bude trvat, než si na mě udělá ministerský předseda čas. Lee, Harry, pojdte také se mnou, dáme dohromady ten článek a výzvu pro kouzelníky, aby se zúčastnili boje proti hadí hrozbě...”

A tak se přesunuli do Kingsleyho kanceláře v prvním patře. Kingsley nejdřív požádal Jupitera Ropušáka, aby při první vhodné příležitosti požádal ministerského předsedu o schůzku a pak se věnoval Lee Jordanovi. Probrali společně, co by o těch hadech měl kouzelníkům sdělit a požádat dobrovolníky, kteří jsou ochotní s Hadí hrozbou pomoci, aby se hlásili na ministerstvu.

„My se také musíme domluvit, kdy vyrazíme na další lov, protože si myslím, že bychom měli vyzkoušet i to, jestli dokážeš ty potvory přilákat hadím jazykem, jak jsi řekl Diggorymu...” otočil se Kingsley na Harryho. Ten si povzdechl:

„Tak to zkusíme zítra, ale večer se vracím do školy. Můžu cestovat s Fawkesem, když to profesorka McGonagallová dovolí.... Možná, kdyby ses u ní přimluvil, tak by se mnou pustila Ginny, Rona a Hermionu. Určitě by se taky rádi zúčastnili...”

Kingsley si povzdechl:

„Tak to ti slíbit nemůžu Harry. Abych pravdu řekl, tak pochybuji, že je s tebou pustí...”

Lee se připomněl:

„Možná bych měl čtenářům vysvětlit, proč ministr přizval ke spolupráci Harryho Pottera...” Kingsley se na něj překvapeně podíval:

„Vždyť to je přece jasné. Harry má hadí jazyk, proto jsme k němu do školy dopravili toho hada, co Mundugus chytil živého, aby se z něj Harry pokusil dostat nějaké informace. To, že toho o něm zjistil tolik, jsem nečekal, ale je to tím, že znal Voldemorta líp, než kdokoli jiný. Proto je tady.”

„No právě... Dělal jsem si průzkum mezi lidmi, co by je tak nejvíc zajímalo. A téměř všichni by rádi věděli právě tohle: Jak to, že máš hadí jazyk, proč se tě Voldemort tak bál, že tě chtěl zabít, už když jsi

byl mrně, jak to, že o něm toho tolik víš... Mohli bychom využít tuhle příležitost, abychom napsali první z těch tvých článků...”

Harry si povzdechl.

„Pane profesore, mohl byste k nám přijít? Asi vás tu budu potřebovat...”

„Už jsem tady Harry, slyšel jsem vás. Na všechny tyto otázky ale přece dokážeš odpovědět sám....”

Harry pokrčil rameny:

„To nevím, nechci, aby toho o mně lidé věděli příliš.”

Profesor se zasmál:

„Když bude tvá osoba zastřena mnoha tajemstvími, tak budeš vzbuzovat pořád velký zájem veřejnosti. Budou o tobě věčně kolovat různé fámy a nikdy nebudeš mít klid. Když ale lidem poskytneš jednoduchá vysvětlení svých výjimečných schopností, tak je prostě akceptují a dají ti pokoj.”

Na svůj portrét se v tom okamžiku vrátil Jupiter Ropušák a hlásil:

„Ministerský předseda vás přijme okamžitě, ale pospěšte si, má na vás jen deset minut.” Kingsley přikývl:

„Dobře, Seamusi jdeme. A vy se tedy pusťte do toho článku, až se vrátím, tak vám s tím pomůžu.”

Harry se s povzdechem podíval po Leeovi a zeptal se:

„Tak čím chceš začít?” Lee se usmál:

„Tak nejdřív ta věštba. Existovala? Byl to ten důvod, proč tě chtěl zabít?”

Harry se podíval na profesora Brumbála a ten přikývl:

„Už není důvod obsah té věštby tajit, už ji můžeme zveřejnit...”

Harry se zasmál:

„Tak už můžeme zveřejnit i její autorku. Ať si profesorka Trelawneyová užije konečně trochu toho uznání...”

A tak Brumbál nadiktoval Leemu a jeho samopíšícímu brku všechno o věštbě a o tom, kolik se z ní dozvěděl Voldemort.

„Proto nevěděl, že je nebezpečné na Harryho zaútočit. Svou zbrklostí a nerozvážností si sám stvořil svého přemohitele.”

Harry se usmál:

„To, proč mám hadí jazyk, jste mi moc hezky vysvětlil už ve druháku, pane profesore.”

„A vysvětlíte mi to taky?” zeptal se Lee. Harry přikývl.

„Ta smrtící kletba se ode mě odrazila, protože mi moje maminka proti Voldemortovi poskytla ochranu, tím, že se pro mě obětovala. Ta kletba ho zasáhla, ale nezabila ho. Proč, to bude obsahem dalšího článku, to jak to lidem vysvětlíme, si budeme muset ještě pořádně promyslet, protože skutečný důvod se zveřejnit nedá. Důležité je, že mu ta odražená kletba vzala skoro všechnu sílu i jeho schopnosti a část té jeho síly a schopností touhle jizvou vstoupila do mě... *a Pán zla ho poznamená jako sobě rovného*. Tím mi dal schopnosti k tomu, abych ho dokázal porazit. Proto mám hadí jazyk.... Způsobil také to, že jsem zůstal prostřednictvím té jizvy propojený s jeho myslí. Nejdřív to vypadalo jako noční můry. Když jsem se z takového zlého snu probudil, tak mě vždycky ta jizva bolela. Za čas jsem pochopil, že to nejsou jen zlé sny, že ty věci, které vidím, se skutečně dějí. Viděl jsem Voldemorta v okamžicích, kdy se přestával ovládat a cloumal s ním vztek. Viděl jsem ho vraždit a mučit lidi a byl jsem z toho zpočátku zoufalý. Pak jsem se ale naučil toto spojení ovládat a využívat ve svůj prospěch.“

Z vedlejší místnosti se vrátili Kingsley a Seamus.

„Seamusi, ty se vrátíš do druhého patra. Budeš informovat Allena o našem jednání a počkáš na tátu, až se vrátí z ošetřovny, abys ho informoval o té jejich armádě. Já se podívám, co jste tady už vytvořili a pomůžu vám to dodělat. Musíme si s tím pospíšet, abychom se už konečně zbavili toho dotěrného novináře a mohli konečně začít něco dělat...“ dodal s úsměvem.

Pak si přečetl to, co už Lee napsal a souhlasně přikývl. Harry mezitím přemýšlel, jak má pokračovat a tak začal:

„Víš, proč se Voldemort bál profesora Brumbála?“

Kingsley pokrčil rameny:

„Protože byl vynikající kouzelník a Voldemort si nebyl jistý, jestli by ho dokázal porazit.“ Harry přikývl:

„Ano, to jistě také, ale pravý důvod proč se ho bál byl ten, že věděl, že ho profesor Brumbál velmi dobře zná, už od dětství. Když mu bylo jedenáct, tak mu byl v sirotčinci nabídnout studium v Bradavicích. Už tehdy se o něm dozvěděl spoustu důležitých věcí. Voldemort vlastně ani netušil, jak dobře ho zná. Znal ho líp, než kdy znal on sám sebe. On si totiž nikdy nepřipustil, že by mohl mít nějaké slabosti. Byl přesvědčen o své dokonalosti a nepřemožitelnosti, ale profesor Brumbál jeho slabosti znal. Před svou smrtí mi tyto své vědomosti předal. Připravil mě na mé střetnutí s Voldemortem tím, že mě ho naučil znát. A tak jsem také využil toho, že vidím do jeho mysli. Poznal jsem jeho obavy, které by si on sám nikdy nepřipustil, ale v sobě je měl. Proto znám jeho způsob myšlení, jeho metody. Proto jsem teď také tady...“

Kingsley s úsměvem přikývl.

„Ukaž, jak to vypadá na pergamentu?“

Když si nanečisto napsané články přečetl, tak je odsouhlasil.

„Už si k tomu moc nepřidávej, myslím, že je tam všechno, co je potřeba. Kdy to vyjde?“

„Už jsem Láskoráda upozornil na to, ať připraví stroj, že budeme tisknout hned, jak se vrátím. Takže v neděli večer bychom mohli rozesílat první výtisky pravidelným odběratelům a v pondělí je vrhneme do prodeje. Uděláme jich tolik, aby se dostalo na každého...“ usmál se Lee.

„Počítám, že o tohle číslo bude extrémní zájem. Až si tohle přečte, tak to pochopí snad i Xenofilus Láskorád.“ Posbíral si své poznámky, poděkoval a pospíchal pryč.

Harry se podíval na hodinky a vytáhl zrcátko.

„Hermiono?!“

Za chvilku se objevili její oči.

„Tak co, už začali?“

„Právě si podávají ruce a zápas byl zahájen...“ odpověděla mu.

„Je Ron hodně nervózní?“ Hermiona si zhluboka povzdechla:

„Ano, dost. Doufám, že to zvládne a vzpamatuje se... Ale ne! Právě pustil první gól. Krucipísek, Rone, prober se!!!“ Na chvilku se odmlčela a Harryho zalila vlna beznaděje a pocítil silné nutkání se tady na všechno vykašlat a spěchat za přáteli, kteří ho potřebují. „Hurá!!!“ Zajásala Hermiona.

„Už jim to vrátili. Dean hraje skvěle...“

Kingsley se na něj podíval se zvláštním výrazem v tváři.

„Ještě tě tu potřebuji Harry...“ Ten postřehl v jeho hlase prosbu. Uvědomil si, že asi nezastřel své pocity a Kingsleyho uklidnil.

„Já vím. Hermiono, dej mi vědět, až zápas skončí, musím se jít věnovat hadům...“ a se smutným povzdechem strčil zrcátko zpět do kapsy. Pak se podíval na Kingsleyho:

„Koukej mě pořádně zaměstnat, ať nemám čas na ně myslet.“

Ten se rozesmál:

„Dobře, jdeme na to.“

A doprovázeni smíchem profesora Brumbála se vydali do druhého patra.

Kapitola 07 – Ošetřovna pro mudly.

Tam už mezitím Seamus informoval svého tátu o jeho poslání, jak to dohodli s ministerským předsedou. Pan Finnigan už také svíral v ruce velmi elegantní vycházkovou hůlku z tmavého mahagonového dřeva s kovovým držadlem ve tvaru hlavy orla. Podle toho, jak nedůvěřivě s ní zacházel, Harry pochopil, že to je jeho osobní přenášedlo. Allen hlásil Kingsleymu:

„Máme hlášen výskyt hada v Dárcově Ruce, u kravína, kde v noci pokousal toho hlídače. Vydaly se tam dvě skupiny bystrozorů a Charlie Weasley.“

Přišel pan Diggory.

„Tak jsem zařídil ten průzkum upírů krve, mluvil jsem i s Eldredem Worplem. Požádal jsem ho, aby zkontaktoval svoje přátele mezi upíry a s tím průzkumem nám pomohl. Možnost, že měl, Vy víte kdo, upírů krev, ho fascinovala...“ Kingsley se na něj podíval káravě.

„Kdy už se konečně osmělíte říkat Voldemortovi jménem Amosi...“

Pan Diggory zrudnul a ohradil se:

„To nemůžu, nedokážu to...“ Harry se na něj chápavě usmál a navrhnul mu:

„Když se vám přičítá vyslovit jméno Lord Voldemort, tak mu zkuste říkat jeho civilním jménem, kterým pohrdal, protože ho zdědil po svém mudlovském otci - Tom Raddle. Říkat, Vy víte kdo, je teď už takové podivné...“

Pan Diggory se na Harryho zamyšleně podíval a pak přikývl.

„Máte pravdu Harry, Tom Raddle, vrah mého syna... To nezní zdaleka tak hrozně.“

Když to řekl, tak si Harry smutně povzdechl a sklonil hlavu. A tak mu pan Diggory položil ruku na rameno a s vděčností v hlase, potichu dodal:

„Vy jste ho pomstil a za to vám budu navždy vděčný, chlapče...“

Vrátili se bystrozoři a hlásili:

„Toho hada jsme dostali, Charlie ho odnesl do čtvrtého patra. Dal nám zabrat, jsou opravdu dost chytrí. Zaútočil na nás ze zálohy. Ještě že to Savage umí tak dobře s tou šavlí. Mudlové, co to hlásili, nás viděli, ale paměť jsme jim upravovat nemuseli, protože jsme vlastně ani nepoužili kouzla. Řekli jsme jim, že jsme vědci z toho vojenského ústavu a poděkovali jsme jim za ostražitost a spolupráci. Museli jsme zajít dost hluboko do lesa, abychom se mohli přemístit...“

A Hrdonožka dodal:

„Ta vyhledávací mapa co mají telefonisti je opravdu skvělá.“

„Vyhledávací mapa? Jak to myslíte?“ zeptal se překvapeně Harry. Hrdonožka se usmál: „Richard se tu v noci nudil, když namontoval tu zásuvku a neměl už co dělat. Tak společně se Zorinou a Paulem Hardym z noční směny, propojili ten přístroj s jejich mapou a přidali vyhledávací a odhalovací kouzla. Tak se teď na mapě objeví červená vlaječka přesně na místě, kde se nachází ten, kdo volá o pomoc. Prý měli dost práce s tím, aby našli toho pokousaného hlídače v kravíně, proto jim ten had stačil utéct. Tu rodinu pak našli jen díky té vyhledávací mapě, protože matka, která volala, už byla pokousaná a stihla říct do telefonu jen ‚Pomozte nám...‘ a omdlela.“

Harry se rozesmál.

„Tak to musím vidět...“ a šel k Penelopě do staré tačkovy kanceláře. S pobavením zaregistroval na dveřích novou cedulku s nápisem: **TELEFONNÍ ÚSTŘEDNA.**

Penelopa měla před sebou na stole zapnutou malou přenosnou televizi a s pohledem na příchodí hlásila:

„Právě říkali, že za pět minut bude zvláštní zpravodajství, chtěla jsem vás jít zavolat, asi to bude o těch hadech...“ Taťka seděl vedle ní a velmi zaujatě televizi sledoval. Zazvonil telefon a tak Harry viděl v akci i vyhledávací mapu. Objevila se nad ní malá červená vlaječka na velkém špendlíku, zakroužila nad mapou a zapíchla se přímo na okraji Velkého Visánku. „Volá paní doktorka Colbyová. Jeptišky prý v klášterní zahradě zahlédly velkého hada. Pošlete tam někoho?“

Kingsley přikývl.

„Půjdeme tam sami, jen co si vyslechneme ty zprávy. Stejně jsem se tam chtěl podívat. Půjde s námi pan Finnigan, Alexandr, Harry, Charlie a Artur...“

„Také bych chtěl občas do terénu...“ připomněl se Allen Ratchford. „Artur už na lovu byl, může to tady převzít místo mě...“

Kingsley přikývl:

„Máte nějakou ostrou sečnou zbraň?“

Allen vytáhl zpod hábitu nablýskanou ohnutou šavli s jílcem zdobeným drahými kameny. „Rodinné dědictví, skřetí práce...“

To už se ale na malé obrazovce objevila znělka zvláštního zpravodajství. Hlasatel upřesnil oblast výskytu hadů a varoval obyvatelstvo, aby se té oblasti pokud možno vyhnulo, protože již tam míří armádní jednotka, která bude ve spolupráci s pracovníky vědeckého ústavu a několika skupinami najatých přírodovědců a odborníků na hady tuto oblast systematicky čistit od té nebezpečné, uměle vytvořené, hadí populace. Místní nabádal k opatrnosti a obezřetnosti a znovu zopakoval telefonní číslo krizové linky, která je nepřetržitě k dispozici pro hlášení výskytu, nebo napadení hady. Pak požádal ostatní, aby nezatěžovali linku zbytečnými hovory.

Seamus mezitím vyráběl pro tátu něco jako vysílačku, do které zamaskoval jedno zmenšené zrcátko a na druhé do páru napsal: *kapitán Finnigan*. Na Harryho tázavý pohled dodal vysvětlení:

„Táta bude mezi těmi vojáky, tak musí mít vybavení upravené tak, aby u nich nevzbuzovalo podezření. Bere si i tu brokovnici, aby se mohl osobně zapojit do boje...“ dodal s úsměvem.

Zprávy skončili a tak se chystali na ulovení hada v klášterní zahradě a návštěvu špitálu. Harry si sundal hábit. Měl pod ním černé džíny a bavlněné triko s dlouhým rukávem, co si koupil v Austrálii. Kingsley měl pod hábitem mudlovský oblek, v kterém vypadal opravdu elegantně i Alexandr měl oblek a Charlie oprané džíny a mikinu. Allen byl oblečen tak, jak si většina kouzelníků myslí, že má mudla vypadat. Měl světlé jezdecké kalhoty, modrou košili s vyšívaným límečkem a vytahané, nesednoucí manšestrové sako. V tom do ústředí bystrozorů vešel Lee Jordan.

„Copak, někam se chystáte?“

Kingsley se na něj zamračil:

„Co tady děláš, máš přece tisknout Jinotaj ne?“

Lee se zašklebil:

„Xenofilus Láskorád vzal na víkend čtyři brigádníky a už tiskne. Jde jim to od ruky tak, že už večer začnou odesílat první výtisky. Usoudil jsem, že už mě tam nepotřebuje a vyrazil jsem shánět další novinky. Kam se chystáte?“

Harry mu odpověděl:

„Jdeme se podívat do špitálu ve Velkém Visánku a ulovit hada, co se potlouká po klášterní zahradě...“

V tom se z jeho kapsy ozval jásavý Hermionin hlas:

„Harry, chytila ji, vyhráli jsme!!! Slyšíš mě? Vyhráli!!!“

Harry vytáhl z kapsy bleděmodré zrcátko a celý se rozzářil.

„Tak povídej!“

„Vyhráli 280 : 80. Ron byl ze začátku trochu nervózní a pustil pár laciných gólů. Pak se ale vzpamatoval a vychytil jim úplně všechno. Vedli jsme 130 : 80, když Ginny chytila zlatonku. Nedala jejich chytači šanci, byla prostě skvělá...“

„Jupíí!“ výsknul si Lee,

„Paráda!!!“ přidal se k němu Seamus.

I Kingsley se usmíval a Harry, ten byl šťastím bez sebe.

„Vyříd' jim moji gratulaci, během dne se ještě ozvu, nevolejte mi, jdeme se podívat k jeptiškám... a řekni Ginny, že určitě večer přijdu...“ usmíval se a zářil šťastím Harry. Kingsley, ale pobízel ke spěchu.

„Musíme jít, nebo nám ta potvora sežere nějakou jeptišku....“

Harry se otočil k panu Finniganovi:

„Vezmete mě sebou přenášedlem?“

Lee se přidal:

„Mě taky? Mám velkou, ostrou mačetu...“ Kingsley zakroutil hlavou, ale řekl:

„No tak dobře, ale jen Lee, Seamusi, ty tady zůstaneš s Arturem a Penelopou.“

Pak zaktivizoval panu Finniganovi přenášedlo a řekl:

„My se za vámi přemístíme.“

Vycházková hůl začala modře světélkovat a tak se Harry a Lee okamžitě chytili. Popadla je neviditelná síla, roztočila je v temnotě a během okamžiku stáli na malém dvorečku obehnaném vysokou kamennou zdí a stěnou domu bez oken, porostlou břečťanem. Lee a Harry hned, jak ucítili pevnou půdu pod nohama, popadli pana Finnigana a odtáhli ho ke zdi. Během zlomku vteřiny se na místě, kde přistáli, zhmotnili ostatní.

U jedné ze dvou branek, které vedly ze dvora, stál muž středního věku v bílém plášti.

„To jsem rád, že už jste tady, pane ministře. Chtěl jsem jít na toho hada, mám ostrou sekeru, ale jeptišky ostražitě sledují zahradu z oken a tak nemůžeme použít kouzla...“

Kingsley se usmál:

„Nějak si s tím poradíme Ludvíku...“ a Harry pochopil, že se právě seznámil s Ludvíkem Rychlým, řidičem sanitky. Pak se podíval na pana Finnigana.

„Nabijte si tu flintu, budeme ho muset zabít po vašem způsobu. My vás budeme jistit. Kde je ten had?“ zeptal se řidiče. Ten ukázal na branku, u které stál:

„Tudy se jde na zahradu a támhle je východ do postranní uličky, kde parkuji s autem...“ „Dobře,“ přikývl Harry, vytáhl hůlku, vydal se k brance a dodal:

„Jdu první.“

Vešel pár kroků do zahrady, počkal, až se k němu přidají ostatní a zeptal se pana Finnigana jestli je připraven. Když přikývl a připravil si pušku k výstřelu, tak zasyčel do zahrady:

„Jsem tvůj pán, volám tě. Pojd' ke mně...“

Za chvílku uslyšel odpověď:

„Slyším tě, můj pane. Jaké pro mě máš rozkazy?“ a z pod rozložitého, kvetoucího keře vylezl velký had a blížil se k nim.

„Miřte za hlavu, střílejte hned, jak si budete jistý, že zasáhnete...“

Řekl ještě Harry a vtom už se ozvaly dvě velké rány a během chvíle další. Charlie šel opatrně s napřaženou sekerou hada zkontrolovat, pak se napřímil a hlásil:

„Už je po něm, zvládl jste to jen na tři rány. Seamus potřeboval čtyři....“

Pak vytáhl zpod mikiny pytel a hada do něj s odporem ručně nasoukal.

„Asi ho hned odnesu, ne?“ zeptal se Kingsleyho. Ten přikývl a chystal se odejít ze zahrady. „Ještě chvíli počkej Charlie, něco mě napadlo...“ podíval se na Kingsleyho a ukázal mu na svah nad zahradou.

„Vidíš tu louku pod lesem? Možná bychom tam mohli vyrazit už dneska, až půjdeme ze špitálu, abych sem už nemusel zítra. Když si zesílím hlas, tak bych je mohl stáhnout z okolí celého městečka a trochu vyčistíme i tuhle oblast. Asi jich tu taky pár bude...“

Kingsley se podíval zamyšleně na Allena, ale pak přikývl a řekl Charliemu.

„Odneseš ho a pak na nás počkej na tomhle dvorku, půjdeš s námi na další lov.“

Pak se vydali přes dvorek další brankou do uličky a Alexandr je vedl k hlavnímu vchodu do špitálu.

Přišla jim naproti doktorka Colbyová.

„Uvědomila jsem si, že vám nemůžeme před jeptiškami říkat pane ministře, tak jsem jim řekla, že přijde na kontrolu ředitel ústavu a léčitelům jsem poradila, aby vám říkali pane řediteli, nebo prostě jen šéfe...“ Kingsley se usmál a přikývl. Jeptišky je nadšeně vítaly a ptaly se, kde je ten had.

„Odvezli ho rovnou do ústavu, musí udělat pitvu...“ blýsknul se Kingsley výrazem, který si už konečně zapamatoval. Pak je jeptišky s paní doktorkou provedly po špitálu a ukázaly jim zraněné. Malá, asi dvouletá holčička se křečovitě držela své maminky kolem krku a nechtěla se na ty podivné lidi ani podívat. Když odcházeli, tak jeden z léčitelů zašeptal Kingsleymu:

„S tou to bylo moc špatné, ztratila spoustu krve a srdíčko už jí začínalo vynechávat. Musela dostat dvě dávky Životodárného nektaru, aby to zvládla...“

Pak se seznámili s paní Hnízdilovou, která jezdí přes den se sanitkou, protože jí místní lidé znají a důvěřují. Ale, než si s ní stačili promluvit, tak přiběhl řidič.

„Hnízdilová, jedeme. Máme napadené pod Strašidelnou hůrkou, potřebuji, abyste mě tam dovedla...“

Když ukončili prohlídku, tak Kingsley požádal paní Colbyovou, aby ho odvedla do lékařského pokoje, že si potřebuje nerušeně promluvit se službou u telefonu. Harry šel s ním. „Potřebujeme na ten lov posily. Alexandr nám tady moc platný nebude, toho pošlu zpátky a jen s Charliem, Leem a Alexem by to moc bezpečné nebylo....“ Harry se ohradil:

„Když je budu svolávat hadí řečí, tak můžu pomocí hůlky bojovat taky.... Nepočítám s tím, že jich bude tolik, jako ráno....“

Kingsley se na něj chvíli zamyšleně koukal a pak přikývnul.

„Dobře, jak myslíš...“ a zeptal se Penelopy, jak to vypadá s těmi napadenými, pro které jela sanitka.

„Už jsme zpět, šéfe,“ ozval se do zrcátka Hrdonožka.

„Hada jsme dostali. Byl to mladý párek. Holka byla v bezvědomí a na kluka jsme použili mdloby, aby se mu nemusela upravovat paměť. Pomohli jsme ošetřovatelce do nich dostat lektvary, už jsou asi na cestě do špitálu.“

„Dobře, ještě se tu chvíli zdržíme, nenastaly nějaké problémy?“ zeptal se Kingsley.

„Nic se neděje, všechno běží hladce...” odpověděla mu už zase Penelopa.

Když se Kingsley chystal k odchodu, tak se Harry zeptal:

„Můžu tady ještě chvilku zůstat? Chtěl bych zavolat Ginny...” Kingsley se jen usmál a odvedl paní doktorku s sebou.

„Ginny?” ... „Ginny?!” ... musel zavolat několikrát, než se mu rozesmátá Ginny ozvala. „Harry, tady je hrozný kravál, počkej, půjdu někam stranou...”

Harry slyšel z pozadí jejího hlasu mohutné, bouřlivé oslavy Nebelvírských.

„Takovou oslavu jsem snad ještě nezažila, Harry. Všichni jsou úplně šílení. Havraspárští, když se dozvěděli, že nehraješ, tak si zase začali dělat naděje na vítězství. Protestovali proti nasazení Deana, ale ředitelka je usměrnila, že v týmu můžou být dva starší hráči, tak to vzdali. Jak Ron ze začátku blbl, tak na nich bylo vidět, že strašně chtějí vyhrát, málem mě sundali potloukem a dávali nám docela zabrat, ale když se pak Ron konečně rozchytal, tak už byl ten zápas čistě v našich rukách. Jejich chytač si všiml zlatonky, až když jsem byla u ní, neměl šanci...” smála se šťastně do telefonu. Harry po ní zase hrozně zatoužil a musel se soustředit, aby své emoce zastřel.

„Vrátím se co nejdřív Ginny... Už jen promluvíme s paní Hnízdilovou, až se vrátí z výjezdu a pak naplánujeme zítřejší akci. Už to tady chtějí začít systematicky čistit. Do večere budu snad už u tebe. Hrozně se mi stýská...” Ginny se zářivě usmála a oči jí zářili jak lucerničky.

„Taky už se nemůžu dočkat, až ti skočím kolem krku...”

Do dveří nakoukl Lee:

„Harry, sanitka už přijela, jdeme...”

Harry poslal Ginny do zrcátka pusy a strčil ho do kapsy. Kingsley už se bavil s paní Hnízdilovou.

„Jsou to mladí blázni, až se proberou, tak si to s nimi ještě vyříkám. Ten kluk je Harry od sousedů, pomáhala jsem mu na svět a Dorotce taky... Co je to napadlo v téhle nebezpečné době randit zrovna na takovém nepřístupném a opuštěném místě, jako je Strašidelná hůrka...” Kingsley se podivil:

„Co je to za místo, proč se mu tak říká?”

Ona se podívala s úsměvem na jeptišku, která je doprovázela a řekla:

„Matka představená nemá moc ráda tyhle příběhy o strašidlech a duchovi, doprovodím vás k autu a povím vám to cestou, pane řediteli, jestli vás to zajímá...”

A tak jim cestou na přemísťovací dvorek vyprávěla příběh o baronovi Kowalském a jeho krásném loveckém záměčku na kopci, uprostřed lesů, kousek od Velkého Visánku.

„Pěstoval na zahradě spoustu květin a choval včely. Byl to prý moc hodný starý pán. Cítil se velmi osamělý a tak po válce předal svůj záměček bezplatně ministerstvu zdravotnictví, aby v něm udělali ozdravovnu pro opuštěné děti z dětských domovů. Říkalo se, že ke konci života s houfem dětí kolem sebe opravdu pookřál a zářil štěstím. Proto se mu asi nechtělo odejít a vrátil se mezi děti jako dobrý duch Medonosné hůrky – tak se to tam původně jmenovalo. Jenže ministerstvo záměček

neudržovalo, nechalo to tam zchátrat tak, že už tam děti nemohly jezdit a duch barona Kowalského se začal zlobit. A tak, když se to ministerstvo pokoušelo prodat, dokud měl ten zámek ještě nějakou hodnotu, začal strašit všechny kupce, kteří projevíli zájem. Všichni odtamtud utíkali vyděšení k smrti. Od té doby se tomu kopci říká Strašidelná hůrka. Občas tam zajdu, pěstuji si tam na zahradě kouzelné bylinky. Baron se sice vždycky tváří mrzutě a trochu nezdvořile, ale je na něm vidět, že ho moje občasné návštěvy těší..." usmála se paní Hnízdilová.

„Allene, to vypadá jako přesně to místo, které už několik měsíců hledáme, nemyslíte?“ zeptal se Kingsley a na vysvětlenou dodal:

„Od příštího roku máme převzít na sedm let předsednictví Mezinárodního sdružení kouzelníků. Hledali jsme takový pěkný opuštěný objekt, který bychom zrekonstruovali a upravili tak, aby se tam daly pořádat konference a ubytovat zahraniční hosté. Budeme muset na ducha pana barona opatrně... Příjemný, přátelský a pohostinný duch by se hodil, ale strašidlo by v takových prostorách bylo trochu nevhodné..."

Harry se zasmál:

„Má přece rád děti, tak mu tam jako správce nastěhujte rodinu s dětmi a on bude zase šťastný... Třeba Connorovi – mají Lucase a čekají mimino. Pan Connor je navíc specialista na rekonstrukce starých domů. Taťka říkal, že jste mu dali práci na ministerstvu v údržbě, tak se ho můžete zeptat, jestli by to nevzal. Bydlí sice v hezky zařízeném, ale přeci jen maličkém zahradním domku, třeba by to brali..."

Kingsley přikývl:

„Dobrý nápad. Ale tohle budeme řešit později, teď nás čeká ještě jeden lov..."

Charlie už na ně na dvorku čekal a tak poslali Alexandra zpět na ministerstvo a Harry, Kingsley, Lee, Allen a Charlie se přemístili na okraj lesa nad Velkým Visánkem a rozhlédli se po okolí, jestli nejsou sledováni nějakými zvědavými očima. Harry se rozhlédl a pak se zeptal:

„Když si zesílím hlas, tak jak daleko bude to moje vábení slyšet?“ Kingsley pokrčil rameny. „Lidé ho uslyší do vzdálenosti dvou, tří kilometrů, ale hadi..." Harry ukázal na městečko pod nimi a pokračoval:

„Budeme je muset odstínit. Kdyby mě slyšeli hadi na druhé straně, tak by se sem vydali přímo přes město..." A tak použili směrem k městu několik zastíracích kouzel včetně *Ševellisima*. Pak začal Harry vábit hady.

„Sonus..."

Allen Ratchford s vytřeštěnými očima sledoval, jak se z Harryho úst linou podivné syčivé zvuky.

„Ke mně, všichni okamžitě ke mně. Volá vás váš pán..."

Několikrát volání zopakoval, než se připlazil první had směrem od města. Kingsley předvedl, jak mistrně ovládá na dálku svou šavli po dědečkovi a vzápětí hlásil Allen:

„Další se blíží zprava, toho si vezmu na starost já..."

Pak předvedl, že svou šavli ovládá stejně mistrně jako Kingsley. Harry syčel s malými přestávkami dál a přišel další had. Připlazil se z lesa. Toho si pro sebe zabral Lee, Charlie ho se svou sekerou jistil. Lee potřeboval tři rány, aby hadovi usekl hlavu, ale nakonec to zvládl a tak Charlie přišel se svou sekerou zkrátka.

„Další bude můj,“ hlásil, ale další had se už nedostavil.

Harry je, vábil ještě dobrých patnáct minut a nic.

„Buď se poučili a už mi nevěří, nebo už jich tu víc nebylo. Možná bychom to měli zkusit stejně ještě na druhé straně města...“

Kingsley přikývl a ukázal na malou kapličku pod lesem, na druhé straně města.

„Posbíráme těla, přemístíme se k té kapličce a zkusíme to ještě jednou.“

Na druhé straně přišli skoro okamžitě, jak je začal Harry volat, dva hadi směrem od města. Zabili je Charlie s Allenem. Další už ale nepřišli.

„Čekal jsem, že jich bude víc...“ posteskl si Harry. Kingsley se usmál:

„Nezapomeň, že k nim musíme připočíst toho z klášterní zahrady, toho, co pokousal celou rodinu i toho, co umlátil ten mudla sekerou... Takže jich tu bylo celkem osm.“

Charlie chvilku počítal a pak se širokým úsměvem oznámil:

„S těmito hady už jich máme celkem dvacet. To je slušné skóre za dva dny, nezdá se vám?“

A tak se s dobrým pocitem vrátili zpět na ministerstvo. Tam Allen ostatním nadšeně vyprávěl svoje zážitky z lovu a Melissa z personálního vypadala dost uštvane, když přišla Kingsleymu sdělit, že má už asi padesát dobrovolníků. Shromažďují se ve velké soudní síni, protože nikde jinde není pro tolik lidí dost místa. Začala se hlásit i spousta lidí mimo ministerstvo, protože si přečetli ráno zvláštní vydání Denního věštce.

„No jo, to jsem ještě nečetl...“ uvědomil si Harry.

„Já také ne...“ řekl Kingsley.

„Dala jsem ti ho do kanceláře,“ ozvala se Angelina.

„Mohlo mě napadnout, že jsi tam ještě neměl čas zajít. Nechceš se jít naobědvat? Můžeš si v klidu přečíst, co Rita napsala.“

Kingsley si povzdechl:

„Nemůžu, vždyť si to slyšela, mám plnou soudní síň dobrovolníků...“

Melissa se zapojila do jejich hovoru.

„Máte ještě půl hodiny čas, pane ministře, spousta je jich ještě na cestě. Teď jsou tam s nimi Amos Diggory a Alexandr. Vysvětlují jim, co jsme už o těch hadech zjistili a jaká opatření už jsme udělali.“

Takže se klidně můžete jít najíst a přečíst si ty noviny, než s nimi promluvíte..." Kingsley zavrtěl hlavou.

„Když se nám jich tolik sešlo už dnes, tak bychom mohli začít s pročesáváním té oblasti už dnes odpoledne, ale musíme to nějak zorganizovat, takže na jídlo teď opravdu není čas..." „Tak to tedy ne,“ ozvala se od dveří paní Weasleyová.

„Winky, Kráturo!“ S hlasitým „Prásk“ se u ní objevili skřítkci. Oba měli v rukách velké tácy, plné obložených chlebů.

„Najíst se musíte..." řekla mamka. Pak opsala hůlkou složitou křivku a na stole před ní se objevila velká konvice s čajem, džbány s dýňovým džusem a láhve s moštem. Angelina se s úsměvem přidala. Přivolala táč s kotlíkovými koláčky a dva plechy s rebarborovým koláčem. Pak se podívala na Kingsleyho a ještě přidala pár lahví máslového ležáku. Pak dodala:

„Ještě dojdou pro ty noviny..."

Mamka se usmála na jejich překvapené výrazy a pobídla je:

„Berte si a můžete se v klidu radit..."

Kingsley se podíval na tatku a ten jen odevzdaně pokrčil rameny. Tak se rozesmál a řekl: „Ještě že vás máme, děvčata..." a vzal si jeden z obložených chlebů. Tatka přivolal sklenice a tak si Harry nalil trochu moštu a vzal si také chleba. Pak přistoupil k mapě na stěně a zamyšleně si ji prohlížel. Kingsley zatím začal s přítomnými šéfy odborů a bystrozory probírat, jak dobrovolníky zorganizovat.

„Měly by stačit desetičlenné skupiny. Když ke každé přidělíme vedoucího, který už se s hady utkal, tak by vyčištění jednoho pětikilometrového čtverce měly zvládnout. Asi začneme postupně... Od čtverce A1, A2..., budeme tu oblast systematicky pročesávat od severu na jih..."

Harry se váhavě zapojil:

„Možná by bylo lepší tu oblast rozdělit na obydlené a neobydlené sektory... Ty neobydlené by si asi měli vzít na starost lidé pana Kopála s mozkomory. Tam se budou ti hadi mozkomorům lépe vyhledávat a zároveň je tak udržíme dál od lidí. Dobrovolníci by měli mít mudlovské oblečení a čistit hlavně obydlené oblasti. A taky nezapomeňte nějaké čtverce přidělit té jejich armádě..."

Kingsley se na Harryho podíval s úsměvem a nenápadně přeletěl pohledem nedůvěřivé pohledy některých přítomných.

„Máš pravdu Harry, na mozkomory jsem skoro zapomněl. Máme v té oblasti jedno městečko, osm vesnic, jednu samotu na Horním brodu a ještě Strašidelnou hůrku, která je obydlená jen duchem. Ale toho si nechceme znepřátelit, tak se k němu musíme chovat ohleduplně..." Přistoupil k mapě na stěně a pokračoval:

„Takže Strašidelnou hůrku si vezmeme na starost sami, a těch dalších jedenáct čtverců kolem Velkého a Malého Visánku necháme vojákům. Už by tam těch hadů moc být nemělo..."

Pak se obrátil na Dedala.

„Budeme potřebovat mnohem víc kopií té mapy. Každá skupina by měla mít svoji. A těch zrcátek jsem asi vzal málo... Charlie? Zajdi za Georgem, ať vyrobí pro ministerstvo na zakázku dvacet zrcátek navzájem propojených, jako ty „párty na dálku“. Jedno bude mít někdo tady, bude sedět u telefonisty a bude koordinovat všechny skupiny odsud....“

Harry si také všiml nedůvěřivých pohledů některých bystrozorů, s kterými se ani neznal a tak už radši do dalšího plánování nezasahoval. Jen mlčky sledoval, jak Kingsley vybírá vedoucí dobrovolnických skupin a rozděluje jim práci na dnešek.

Když Angelina přinesla Denního věštce, tak si v klidu přečetl články, které Rita napsala, a musel uznat, že dodržela slovo. Kingsley si je také zběžně přečetl, aby věděl na čem je, než půjde zorganizovat dobrovolníky. Jen mlčky uznale pokýval hlavou a vydal se do soudní síně. Harry chtěl zůstat s Penelopou, ale Kingsley i taťka ho vybídli, aby se také zúčastnil. Když vešli do soudní síně, na kterou neměl Harry zrovna ty nejlepší vzpomínky, protože to byla ta samá, kde absolvoval své disciplinární řízení, tak pochopil. Byli tu téměř všichni členové Fénixova řádu a Brumbálovy armády. Harry s úsměvem kroutil hlavou a taťka mu řekl:

„A co jsi čekal Harry? Mě bylo jasné, že tu budou všichni, kterým to povinnosti dovolí...“ Přišel Charlie se zrcátky a tak je rovnou rozdělili mezi vedoucí skupin a jedno dostal Alexandr Gibson, který měl dnes odpoledne akci koordinovat z ministerstva. Harry se posadil k mamce, která seděla s Billem na kraji, a zeptal se potichu Billa:

„Nechal jsi Fleur doma samotnou?“

Bill se usmál, zavrtěl hlavou a potichu odpověděl:

„To bych si netroufl, čekáme to každým dnem. Včera přijela její maminka, bude u nás, než se to narodí. Teď se obě baví připravováním výbavičky...“ a na Harryho nechápavý pohled vysvětlil:

„Připravují oblečení a další věci pro mimino. Na to mě tam nepotřebují a tak jsem využil této příležitosti, abych se na chvíli ztratil. Mám zrcátko, tak by mi daly vědět, kdyby už se to mrně chtělo podívat na svět....“

Harry se usmál a už mlčky sledoval, jak Kingsley vysvětluje přítomným, co je venku čeká. Zopakoval jim, jak pokousanému poskytnout první pomoc a vedoucí skupin si rozebrali balíčky s obvazy, protijedem a dokrvovacím lektvarem. Pak rozdělili asi osmdesátku dobrovolníků do osmi skupin a přidělil jim vedoucí.

Skupiny se začali vytrácet, aby se dobrovolníci mudlovsky oblékli a vyzbrojili podle instrukcí a Harry šel také pomalu zpátky. V atriu se ještě chvilku zastavil u fontány, aby si ji prohlédl zblízka. Zjistil, že kouzelník má tvář Cedrika Diggoryho, mudla Remuse Lupina, mudlovská dívka zase Tonksové. I tvář čarodějky mu byla povědomá, ale nemohl si vzpomenout....

„Líbí se ti?“ ozval se za ním Seamus. Harry se usmál:

„Samozřejmě. Proč jste něco neřekli...“

Seamus pokrčil rameny.

„Vypadalo by to, že se vytahujeme.... Poznal jsi je?“

Harry se smutně usmál a přikývl:

„Ano, jsou si dost podobní... jen ta čarodějka, nemůžu si vzpomenout....“

Seamus smutně odvětil:

„To je Eliss Koloušková z Mrzimoru. Moc se mi líbila, chtěl jsem s ní chodit.... Padla při obraně Bradavic....“

Harry se na něj podíval se smutkem v očích a potichu řekl:

„Je to moc hezký památník pro všechny, kteří padli. Byl to skvělý nápad Seamusi.“

Ten jen přikývl a rychle obrátil list, protože se k nim blížili další členové Brumbálovy armády.

„Už se asi vrátíš zpět do školy, že?“

Harry s úsměvem přikývl:

„Už mi docházejí nápady, myslím jen na to, že chci být zpátky....“

Neville se zeptal:

„Je to pravda, že jsme vyhráli školní famfrpálový pohár?“

Harry přikývl.

„Porazili Havraspár 280:80 a vyhráli pohár. Ron dostal kapitánskou pásku, Ginny hrála chytače a Dean střelce, zvládli to skvěle...“

Angelina zakroutila hlavou.

„A ty jsi byl tady...“

Harry se zasmál.

„Jistě, Kingsley mě potřeboval. Věřil jsem, že to zvládnou i beze mě, ale lehko u srdce mi zrovna nebylo, už se nemůžu dočkat, až budu zase s nima....“

Bill se zasmál:

„Tak je všechny od nás pozdravuj a vyříd' jim naši gratulaci Harry.“ Ostatní přikyvovali. Harry se rozhlédl kolem sebe a řekl:

„Dobře, vyřídím. Ale vy na sebe dávejte pozor, buďte opatrní. Jsou to chytré a záludné potvory, ať se vám nic nestane...“

Neville se zářivě usmál:

„Neboj, Harry, my to zvládneme.“

Harry přikývl:

„Já vím, že ano. Jen chci, abyste je nepodcenili. Jsou to Voldemortovi potomci. Dávejte si na ně pozor. Přeji vám šťastný a úspěšný lov...“ dodal ještě a rychle, bez ohlednutí, odcházel k výtahům za Kingsleym.

Ve výtahu s nimi jel i Alexandr a tak začal Harry opatrně:

„Už mi docházejí nápady, asi je na čase, abych se vrátil zpět do školy.... Sice jsem zvědavý, jak dopadne to pátrání po upíří krvi a jaké by to mohlo mít důsledky na chování těch hadů, ale když si vezmu zrcátko, tak se budeme moct spolu spojit kdykoliv....“

Kingsley přikývl.

„Než tě pustím zpět do školy, tak se ještě zastavíme u Jerryho a u mě v kanceláři pro zrcátko. Alexandře, je vám všechno jasné? Poradíte si zatím beze mě?“

Alexandr Gibson přikývl a ukázal pergameny v ruce.

„Všechno mám tady a vedoucí skupin jsou instruováni. Neměly by nastat žádné problémy...“ A tak, když ženský hlas od stropu výtahu oznámil:

„4. patro, odbor pro dohled nad kouzelnými tvory, kanceláře divize zvířat, osob a duchů, oddělení pro styk se skřety a Poradny pro boj se škůdci...“ vystoupili z výtahu a šli se podívat, jestli pro ně nemá Jerry něco nového.

Vzadu v místnosti byly pro pitvání vyčleněny dvě kóje proti sobě. V jedné právě zanořil ruce do vnitřností velkého hada John Colby a v druhé Jerry ukazoval dvěma dobrovolníkům – mladému muži, kterému říkal Paule a ženě ve středním věku, která se jmenovala Katrin, jak správně připravit hadí tělo na pitvu.

„Tak jak to jde Jerry, máte pro nás nějaké novinky?“ zeptal se Kingsley. Ten si povzdechl: „Zatím nic převratného... Máme další dva neplodné samce, ale na statistiky je to ještě málo. Někaké závěry můžeme dělat, až jich budu mít alespoň deset. Zatím jsme zpracovali pět hadů z těch, co jste ulovili ráno. John už začal pracovat samostatně a Paul s Katrin budou samostatně pitvat od zítřka. Tak už nám to půjde rychleji...“

Přerušil ho John:

„Jerry? Myslím, že je to samice, ale nemůžu najít vaječníky...“

Jerry mávnul na dva dobrovolníky a šli se podívat. Rychle se zorientoval ve vyvržených vnitřnostech a začal vysvětlovat:

„Vaječníky by se měly nacházet někde tady...“

Chvilku se vnitřnostmi probíral a pak ostatním s úsměvem ukázal:

„Tady jsou a jsou úplně zakrnělé, takže nefunkční. Tak tu máme první neplodnou samici...“ Jeho studenti se nad vnitřnostmi nakláněli a prohlíželi si, jak vypadají zakrnělé vaječníky, a Harrymu se začal zvedat žaludek. Z vnitřností vycházel nepříjemný zápach a ani pohled to nebyl zrovna nejhezčí.

Podíval se na Kingsleyho a viděl, že ani on se netváří příliš nadšeně. Jerry si stáhnul rukavice, otřel si ruce do utěrky a začal si zapisovat:

„Subjekt číslo deset. Pohlaví samice, vaječníky nefunkční... Jak to vypadá v trávicím ústrojí, Johne?“ Ten se podíval do té krvavé zmrštiny před sebou a hlásil:

„Žaludek prázdný, ve střevech chomáč nestrávených kostí a srsti – odhaduji to na krysu...“ „Jasně, takže píšu strávená krysa, takže žrala asi před měsícem... Ještě zkontroluj to vypálené znamení, ať to máme kompletní.“ Dirigoval ho Jerry.

John otočil zbytky trupu hada hřbetem nahoru, nařízl kůži asi deset centimetrů za hlavou nejprve příčně, pak po obou stranách podélně a pruh kůže stáhl, jako ponožku. Dlouhým vykostovacím nožem seřízl podkožní tkáň a tuk a odhalil výrazné, černé znamení zla.

„Je tu. Zatím ho měli všichni...“ poznamenal směrem k Harrymu.

Harry přikývl a podíval se na Kingsleyho.

„Možná bys jim sem měl dát taky zrcátko, aby ti mohli dát vědět, když narazí na něco neobvyklého...“ Kingsley přikývl:

„Dobře, zastavím se pak ještě u vás. Teď už musíme jít. Odvádíte tady skvělou práci lidi, jste úžasní...“ pochválil přítomné před odchodem.

Ve výtahu zareagoval dodatečně na Harryho úsměv nad tou pochvalou.

„Připadá ti směšné, že lidi kolem sebe často chválím? Pamatuj si, že pochvala tě nic nestojí a přitom dokáže zázraky. Lidé pracují ochotně a s chutí, když vědí, že je jejich práce oceněna....“

Harry pokrčil rameny.

„Profesorka McGonagallová nikdy moc nechválí, takže když už se ti pochvaly dostane, tak je to obrovské ocenění. Nevím, co je lepší. Doma mě nepochválili nikdy, zažil jsem to až ve škole a u Weasleyových. Bylo to skvělé...“

Kingsley se zasmál:

„To moje maminka pochvalami nešetří. Já i táta jsme si na to tak zvykli, že když má někdy mizernou náladu a nemá chuť chválit nás za samozřejmosti, tak se cítíme neuznaní a o něco ochuzení...“

Harry se usmál taky:

„Moje máma mě také chválí častěji než táta. U maminek je to asi normální, ale ministr...?“ nechal Harry otázku s úsměvem odeznít do prázdna. Kingsley se rozesmál.

„Já to obvykle také nepřeháním, ale teď tu máme dost vypjatou situaci a potřebuji, aby ze sebe moji lidé vydali maximum. Musíš poznat, kteří lidé o pochvalu stojí, a vybícheje je k lepším výkonům. Takový Allen Ratchford o to nestojí, ale John a Jerry se vždycky rozzáří jako sluníčko, když je pochváliš a budou se snažit, seč jim síly stačí, aby si vysloužili další uznání.“

Za bezstarostné konverzace došli až ke Kingsleymu do kanceláře. Ministr došel ke svému stolu a vytáhl z šuplíku dvě jasně modrá zrcátka. Na jedno si napsal hůlkou ‚Harry‘ a druhé mu podal. S pohledem na zrcátko, Harry Kingsleyho poprosil:

„Dej mi vědět, až budete mít nějaké výsledky z toho pátrání po upíří krvi. Je to hodně zajímavé téma a dost záhad by se tím osvětlilo...“

„Neboj, jak bude něco nového, tak ti dám vědět a od tebe samozřejmě očekávám, že když tě ještě něco napadne, tak se také ozveš....“ nabádal ho Kingsley.

Pak se do jejich hovoru zapojil profesor Brumbál:

„Harry, myslím, že bude lepší, když se do školy vrátíš letaxovou sítí. Paní ředitelce se moc nelíbilo, když jsi Hermionu poslal zpátky s Fawkesem.“

Harry zaraženě pohlédl do jeho modrých očí a s mírnou obavou v hlase se zeptal:

„Takže můžu očekávat, že dostanu po návratu vynadáno?“

Profesor Brumbál i Kingsley se rozesmáli.

„To si nemyslím,“ uklidňoval ho Brumbál.

„Když se sám vrátíš méně okázalým způsobem, tak ti snad ten šok, který zažila, když se přímo před ní v plamenech objevila slečna Grangerová, odpustí. Navíc má pro tebe zajímavé zprávy a určitě by byla ráda první, kdo tě s nimi seznámí....“

Harry zpozorněl.

„Copak se děje, pane profesore?“

On ale zavrtěl hlavou.

„Paní ředitelka mě výslovně požádala, abych ti nic neříkal, chce ti to sdělit osobně. Nemusíš mít obavy, jsou to myslím dobré zprávy...“

Harry se s pohledem na ministra zamyslel, jestli nemá ještě něco, co by s ním před návratem potřeboval probrat, pak jen pokrčil rameny.

„Už nejsem schopný myslet na nic jiného, než na návrat do školy. Dej mi vědět, jak dopadl dobrovolníkům dnešní lov, jestli to všichni přežili ve zdraví...“ Kingsley s úsměvem přikývl. „Dobře, večer se ti ozvu...“ a doprovodil ho ke krbu.

Profesor Brumbál se s nimi rozloučil slovy:

„Jdu upozornit paní ředitelku na tvůj návrat...“

Když vylezl z krbu v ředitelně, tak způsobně pozdravil:

„Dobré odpoledne paní ředitelko...“ Ona vstala a přivítala ho s úsměvem.

„Zvládli jste to rychleji, než jste čekal, že?“

Harry pokrčil rameny.

„Hlavně už mi docházejí nápady. Kingsley mi dal obousměrné zrcátko, tak spolu zůstaneme ve spojení...“

Profesorka McGonagallová s úsměvem přikývla.

„Profesor Brumbál i ředitel Everard mě průběžně informovali, jak jste se činil. Myslím, že jste za ty dva dny odvedl kus skvělé práce Harry. Teď už byste se měl ale soustředit na přípravu na zkoušky. Je to první krok k tomu, aby se z vás mohl stát skvělý bystrozor.“

Harry si vybavil slib, který mu dala na profesním pohovoru před Umbridgeovou a usmál se na ni.

„Profesor Brumbál mi řekl, že pro mě máte nějaké dobré zprávy...“

Ředitelka stříhla po Brumbálovi lehce vyčítavým pohledem, pak se otočila k němu a odpověděla:

„Ano, jistě.... Na dnešní famfrpálový zápas se přišel podívat trenér reprezentačního týmu Anglie. Chtěl vás vidět v akci, protože někde slyšel, že jste lepší chytač, než Viktor Krum.“ Harry se zatvářil nešťastně a směrem k Brumbálovi s výčitkou v hlase řekl:

„A vy jste říkal, že jsou to dobré zprávy...“

Profesorka nasadila svůj odměřený, přísný tón a pokračovala:

„Kdybyste mě nechal domluvit, pane Pottere, tak byste se dozvěděl, že přesto, že byl velmi zklamán z toho, že vás neviděl, tak pozval vás a slečnu Weasleyovou na konkurs pětadvacátého června a vymohl si na mě slib, že vás oba na ten konkurs uvolním.“

Harry se rozzářil jako sluníčko a s pohledem na něj trochu roztála i ředitelka. Jenže Harrymu najednou začal tuhnout úsměv a smutně si povzdechl:

„Nevím, jestli to bude možné, bylo by to skvělé, reprezentovat Anglii na mistrovství, ale všechno závisí na tom, jak to půjde s těmi hady. Možná budu muset už přes prázdniny vytáhnout do boje...“

McGonagallová zakroutila hlavou.

„Tak teď už to s tou zodpovědností trochu přeháníš Harry...“ a s laskavým výrazem v očích přešla na tykání.

„Věřím, že do konce školního roku bude situace s Hadí hrozbou z větší části vyřešena. Slyšela jsem, že se zapojuje čím dál tím víc lidí. I většina profesorů se chystá o prázdninách zapojit. Tak se snad bez tebe chvíli obejdeme...“

Harry jí s úsměvem odpověděl:

„Uvidíme, každopádně se mám alespoň na co těšit.“

Rozloučil se a pospíchal za Ginny.

Kapitola 08 - Zásnubní prsten.

Když prolezl otvorem za Buclatou dámou, tak mu chvíli trvalo, než se zorientoval v tom mumraji, který ve společenské místnosti vládl. Najednou uslyšel:

„HARRY!!!“

A davem oslavujících, mezi kterými viděl Harry i tváře některých Mrzimorských a Havraspárských studentů se k němu prodírala Ginny. Rozzářil se a popadl ji do náruče. Na chvíli jí nechal pocítit jak je šťastný, jak je na ni pyšný.... Pak svoje emoce zastřel a vroucně ji políbil. To už se k nim ale prodrali Ron s Deanem, kteří společně svírali nad hlavou Famfrpálový pohár. Harry je oba se šťastným úsměvem poplácal po zádech, ale než stačil cokoli říct, tak se na něj sesypal zbytek týmu. Tak všechny se smíchem postupně objal, a když se trochu uklidnili, řekl:

„Jste úžasní, zvládli jste to skvěle. Věřil jsem vám, ale stejně jsem na vás na všechny moc pyšný, že jste to dokázali....“

Oni ho společnými silami odtáhli ke stolku v rohu, posedali si kolem něj a jeden přes druhého mu popisovali, jak zápas probíhal. Ron s červenýma ušima přiznal, jak ho zase posedla ta jeho tréma.

„Když jsem ale viděl, jak skvěle ostatní hrajou, tak to ze mě najednou spadlo, uvolnil jsem se a začlo mi to zase jít...“

Demelza chválila Deana, jak zapadl skvěle mezi střelce. Dean se zasmál:

„Vždyť jsem s vámi trénoval, znal jsem všechny domluvené signály a nacvičené kombinace, tak nebylo těžké se zapojit...“

A tak si Harry vyslechl, jak proběhl celý zápas, hod po hod. Když už se ale jeho hráči začali opakovat a vracet se ke svým obzvlášť povedeným akcím, tak je Hermiona zarazila: „Už toho nechte, myslím, že už má Harry dost jasnou představu o tom, jak zápas probíhal. Teď je řada na něm. Povědej nám o hadech Harry, co jste o nich ještě dokázali zjistit?“

Harry si pomyslel: ‚tak a je to tady...‘ Měl trochu strach z Ginniny reakce na lovy hadů, kterých se zúčastnil, ale věděl, že to nemůže tajit. Zamyslel se a nejdřív začal tím, co o těch hadích potvorách všechno zjistil Jerry Colby. Když došel až k teorii o upíří krvi u Voldemorta a jeho hadích potomků, tak sledoval především Hermioninu reakci. Přesně jak předpokládal – Hermioně se v očích objevil známý, nepřítomný výraz, chvíli strnula zahleděná někam nad jeho rameno, pak se najednou zvedla a chystala se vyrazit.

„Kam ses vydala Hermiono?“ zeptal se s úsměvem. Ona se trochu probrala.

„Musím do knihovny... Jsem si jistá, že jsem v nějaké knížce narazila na kapitolu, kde byly popsány schopnosti, které se projevily u potomků upírů třeba až ve třetí a čtvrté generaci, ale nepamatuji si, jak to tam bylo...“ Harry se zasmál.

„Na to bude čas později, půjdu tam s tebou. Na ministerstvu už bylo vyčleněno několik lidí na tohle pátrání. Ještě si chvilku sedni, mám další novinky...”

Hermiona si neochotně znova sedla a upřela na něj svůj pohled. A tak pokračoval. Vysvětlil, že museli přijít na více způsobů, jak se dají hadi zabít, protože je kletba *Sectumsempra* příliš nebezpečná na to, aby ji naučili širokou veřejnost a tak se rozhodli, že brzy ráno vyrazí na lov a vyzkouší různé sečné zbraně. Vyprávěl o ranním lovu a díval se na všechny, kteří kolem něj napjatě poslouchali, jen pohledu na Ginny se důsledně vyhýbal. Byli tam Justin a Terry, u Deanových nohou stulená Lenka, většina Nebelvírských studentů a v koutku stáli s vykulenýma očima plnýma úžasem a obdivu i prváčci včetně malé Sárý. Vyprávěl o návštěvě klášterního špitálu, o dalším, poledním lovu. Pak jim popsal plánování protiúderu a pověděl jim o dobrovolnících, kteří už dnes vyrazili na lov. Vyjmenoval známé, kteří se přihlásili na likvidaci hadí hrozby, a zakončil vyprávění:

„Všichni vás moc pozdravují a dostal jsem za úkol vyřídít vám jejich gratulaci k vítězství a zisku poháru....“

Během vyprávění si všiml, že Hermione občas zajela pohledem na Ginny, která seděla na opěradle Harryho křesla a pak se s trochu vyčítavým pohledem vrátila k němu. Tak, když dovyprávěl, podíval se na ní taky. Tvářila se dost našťavaně... Když se od ní s trochou výčitek svědomí odvracel, tak zahlédl prsten na její ruce. Smaragd již nebyl zelený, ale žlutý...

Harry přivřel oči a zavzpomínal: *Když se jeho nositelka na dárce neprávem zlobí, tak jí to prsten žlutým jasem poví.* Ulevilo se mu. Zásrubní prsten mu pomůže přesvědčit Ginny, aby se na něj nezlobila. A tak, když se všichni zvedli, aby se vydali na večeři, tak Ginny přidržel a zůstal s ní trochu pozadu.

„Zlobíš se na mě Ginny? Proč?“

Ona se do něj rozčileně pustila:

„Jistě, že se zlobím! Proč ses zase tak ochotně vystavoval nebezpečí!“ a pak mu připomněla, co jí řekl před odchodem:

„Nemusíš se o mě bát Ginny, nehrozí mi žádné nebezpečí... Nic mi nehrozí, čeká mě jen spousta nudné práce.“

Harry se ospravedlnil:

„Nehrozilo mi žádné nebezpečí Ginny. Dobře jsme to promysleli a bylo nás vždy dost na to, aby ten lov nebyl riskantní. Byl tam Kingsley, Charlie, Lee, George, tatka a pak Allen. Nikomu ani chvilku nehrozilo nebezpečí. Museli jsme to udělat, abychom mohli s čistým svědomím vyslat na lov ostatní.... Neměla by ses na mě kvůli tomu zlobit....“

„No tak to si nemyslím!“ odsekla mu našťavaně.

On ji s úsměvem vzal za ruku s prstenem a strčil jí ho před oči.

„Tvůj prsten si také myslí, že se na mě zlobíš neprávem...“

Ginny se mu rozčileně vytrhla, stáhla si prsten dolů a vypadala, že má chuť ho zahodit. Harry strnul. Chvilí se na ni beze slova díval a pak s vážným výrazem ve tváři potichu řekl:

„Opravdu to chceš udělat Ginny?“ Ona se zarazila a strnule hleděla na prstýnek ve své ruce. Pak jen mlčky zakroutila hlavou a navlékla si ho zpět na prst. Do očí jí vstoupily slzy a rozběhla se do Velké síně. Harry s mírným mrazením v zádech z toho, jak to málem dopadlo, šel pomalu za ní. Během večere spolu nepromluvili ani slovo. Ginny se tvářila stále naštvaně a nepřístupně. Šla s nimi ale po večeri do knihovny a společně s Lenkou, Deanem, Justinem, Terry, Ronem a Harrym pomáhala Hermioně najít knihu, kde se píše o potomcích upírů. Když ji našli, tak Hermiona s pomocí Rona a jeho samopíšícího brku, který od ní dostal k narozeninám, obě kapitoly o potomcích upírů opsali, rozloučili se s ostatními a vydali se zpátky na kolej.

Posadili se ve společenské místnosti a společně s Harryho rodiči, Sirieusem a profesorem Brumbálem, kteří přišli na portrét u krbu, rozebírali, jaké schopnosti by se mohly projevit u hadů a jaké schopnosti se vlastně projevily u Voldemorta. Hermiona uvažovala nahlas:

„Upíří schopnosti se u něj ale nemohly projevit tím, že pil krev jednorozců, nebo hadí krev Harry. Tady píší, že by musel ochutnat lidskou krev...“

Harry přikývl.

„Jestli to byl opravdu on, kdo napadl u odboru záhad taťku, ve své hadí podobě, tak lidskou krev ochutnal...“

Hermiona zalapala po dechu.

„Máš pravdu. Levitace se u něj objevila až po tom útoku.... Je to vlastně další důkaz, který podporuje tu tvou teorii.“

Pak zakroutila hlavou:

„Viděl jsi ho někdy, že by pil lidskou krev? U potomků ve druhé a u některých i ve třetí generaci se objevuje po probuzení upířích schopností nezvladatelná žízeň po lidské krvi...“ Harry zakroutil hlavou.

„Viděl jsem ho vraždit a mučit lidi, ale že by někomu pil krev, jsem neviděl. Nemohl zdědit příliš mnoho schopností, protože se u něj neprojevily upíří slabosti. Sluneční světlo mu neubližovalo – i když rád ho moc neměl. Raději se pohyboval venku v noci...“

Hermiona jejich diskusi uzavřela:

„Pak ti hadi už moc schopností zdědit nemohli. Je nejpravděpodobnější, že jediné co mají, jsou ty upíří sliny. Otázkou ale zůstává, co mohli zdědit za schopnosti kouzelnické. Voldemort byl velmi silný a schopný kouzelník...“

Harry pokrčil rameny:

„To nám asi ukáže jen čas, tady jsou všechny teorie zbytečné...“

V tom se mu z kapsy ozval hlas Kingsleyho Pastorka:

„Harry? Slyšíš mě?“ Vytáhl z kapsy zrcátko a odpověděl:

„Slyším, Kingsley. Lov už skončil?“

„Ano, už se stmívá a tak jsme to odpískali. Lov byl docela úspěšný... no jak se to vezme.... Hele, máš kolem sebe ostatní?“

Harry s úsměvem odpověděl:

„Jistě, jsou tu se mnou Ginny, Ron a Hermiona...“ a za ním se ozvalo:

„Dean už taky...“ přihlásil se právě příchozí a s úsměvem se podíval do zrcátka Harrymu přes rameno.

Kingsley pokračoval:

„Takže, nechci vás zbytečně rozrušit. Měli jsme malou nehodu, která však dobře dopadla, bez vážnějších následků. Takže můžete zůstat v klidu a zbytečně se neplašit. Percy a Neville byli v Charlieho skupině. Jeden had zaútočil ze zálohy na Percyho, zakousl se mu do nohy a začal ho rdousit. Neville mu přispěchal na pomoc, ale protože se bál, aby ho neporanol, tak se do toho hada pustil holýma rukama a vykoledoval si také jeden kousanec. Naštěstí byli poblíž Molly s Billem, hada zabili a společně s Charliem ty dva okamžitě na místě ošetřili. Pak je Molly s Billem přenesli ke Svatému Mungovi. Tam si je pro jistotu nechají do zítřka, ale ujistili nás, že ti dva budou určitě v pořádku...“

Harry si povzdechl:

„Tušil jsem, že to nepůjde úplně hladce...“

Kingsley přikývl:

„Ano, já jsem také s podobnými nehodami počítal. Naštěstí jsme dobře připraveni... Ale vrátím se k lovu. Vyčistili jsme osm čtverců a dostali šest hadů, což je myslím dobré skóre na první velký lov.“

Harry přikývl a poděkoval mu za zprávy. Když zastrčil zrcátko zpět do kapsy, tak se rozhlédl po ostatních.

„Myslím, že toho už dnes moc nevymyslíme. Asi bychom měli už jít spát, zítra mě čeká spousta úkolů...“

Koutkem oka při tom sledoval Ginny, která se stále zamračená a naštvaná zvedla jako první a chystala se odejít. Natáhl se pro ni, chytil ji za ruku a přitáhl si ji k sobě na klín.

„Pusť mě Harry!“ bránila se.

Harry se jí zadíval do očí a s úsměvem odporoval:

„Nepustím. Dokud se nepřestaneš mračit a nedáš mi pusu, tak tě budu držet.“

Ginny našpulila rty a zamračila se ještě víc. Harry ji napodobil a taky se zamračil. To už Ginny nevydržela a rozesmála se. Dala mu pusu, přitulila se a zašeptala mu:

„Mrzí mě to s tím prstýnkem. Nemyslela jsem to vážně. Odpustíš mi to?“

Harry jí odpověděl polibkem a pak s Ginny na klíně pověděl jí i ostatním o reprezentačním trenérovi a jeho pozvánce na konkurz pro něj a pro Ginny.

„Něco jsem zaslechla, ale nebyla jsem si jistá, jestli to není jen nějaká fáma...“ řekla Hermiona. Všichni přijali tuto zprávu s nadšením, i když u Rona a Deana Harry postřehl i trošku závisť.

„Jestli půjde lov takhle dobře i nadále, tak bude Hadí hrozba do prázdnin zažehnána a my se budeme moct s čistým svědomím věnovat famfrpálu...“ potěšil Ginny.

A tak jeho předsevzetí jít spát brzy vzalo za své a ještě přes hodinu seděli s Ginny ve velké pohovce v rohu, stranou od ostatních a přitulení k sobě si dělali plány na prázdniny a mistrovství světa ve famfrpálu, kdyby byli na konkurzu do týmu vybráni.

Kapitola 09 – Konečné řešení.

V neděli ráno, při snídani, Lenka přečetla nahlas z Jinotaje, který přinesla její sova, články Lee Jordana. Všem se moc líbili a Hermiona ocenila, jak jasně, stručně a přitom logicky vysvětlili Harryho zvláštní schopnosti. Pak se Harry pustil do domácích úkolů. Ginny mu pomáhala, tak za dopoledne stihl napsat oba úkoly na pondělí a proto ho ani příliš netrápilo špatné svědomí, když celé odpoledne strávil s Ginny v sedmém patře. Spokojený a s dobrou náladou, pak zasedl po večeři ke složitému úkolu z lektvarů. Profesor Křiklan jim nadiktoval dvacet různých bylinek a přísad do lektvarů a jejich úkolem bylo u každé z těch přísad vyjmenovat všechny lektvary, do kterých se používají. Harry si s povzdechem uvědomil, že i když se do tohoto úkolu pustí s vervou, tak ho čeká práce dlouho do noci. Moc o tom nepřemýšlel, začal psát a vyhledávat. Vtom se z jeho kapsy ozval hlas Kingsleyho Pastorka: „Harry, slyšíš mě? Harry!“

Harry vytáhl modré zrcátko, podíval se do jeho znepokojených černých očí a zeptal se:

„Co se děje? Vypadáš vyděšeně...“

Kingsley si unaveně povzdechl:

„Mám špatné zprávy. Jsem právě ve čtvrtém patře u Jerryho. Máme problém, velký problém...“

V zrcátku se objevily vodově modré oči Jerryho Colbyho.

„Harry, jeden z těch hadů, co jste ulovili včera v poledne, je plodná samice. A nejen to... Už má v sobě oplozená vajíčka. Podle jejich velikosti odhaduji, že by je byla do čtrnácti dnů snesla...“

Harry ho překvapeně přerušil:

„Počkej Jerry, myslel jsem, že jsou samci neplodní.“

Jerry zakroutil hlavou.

„Všichni ne... Z těch deseti, co jsme pitvali, byli dva plodní. Takže už si troufám odhadnout, že tu máme dvacet procent plodných samců. Tahle samice, nejen že předčasně dospěla, ale na takového samce narazila. Může být jediná, ale na to nemůžeme spoléhat...“

Harry zvedl oči k naproti sedícím Ronovi a Hermioně a jejich vyděšené výrazy mu moc nepomohly. Když se vrátil pohledem k zrcátku, tak už v něm viděl zase černé Kingsleyho oči. „Budu se muset vrátit Kingsley. Ale ani s mými metodami lákání hadů si nikdy nebudeme jistí, že jsme je vyhubili.... Co budeme dělat?“

Kingsley si zase povzdechl.

„S tím návratem zatím tolik nespíchej. Dnes se do lovu zapojili Dedalovi lidé s mozkomory a docela jim to jde. Vyčistili deset čtverců a dostali osm hadů. Uvidíme, jak jim to půjde dál. Možná to zvládneme i bez tebe Harry. Jen nemám nejmenší tušení, jak poznáme, že jsme je vyhubili všechny. Skus něco vymyslet Harry...“

Harry seděl ještě chvíli po tom, co rozhovor skončil a nepřítomně se díval před sebe. Pak zakroutil hlavou a řekl:

„To se snadno řekne: Skus něco vymyslet.... Jak se mám teď asi soustředit na učení?“ znova zakroutil hlavou.

„Napadá vás něco?“ otočil se s otázkou na své přátele.

Hermiona i Ron také jen kroutili hlavou, ale Ginny se na něj podívala a s úsměvem ho přesvědčovala:

„Na něco přijdeš, Harry, určitě.... Jen si to nesmíš tolik brát. Přestaň na to myslet a soustřed se na úkoly. Však tě něco napadne...“

Harry se usmál nad její neotřesitelnou důvěrou v jeho schopnosti, ale pak se opravdu pokusil soustředit na domácí úkol. Moc mu to nešlo, kdyby mu Ginny s Hermionou nepomohly, tak by úkol do úterka nestihl.

Měl problémy soustředit se při hodinách i na psaní domácích úkolů. Ginny i Hermiona dělaly, co mohly, aby jeho myšlenky odvedly od hadů a někdy mu daly radši úlohu opsat. Harry byl bezradný. Přesto, že nedokázal myslet na nic jiného, než na hady, jak snášej vajíčka a množí se, tak ho nenapadalo nic, čím by jim v tom zabránil. Ve středu při přeměňování je musel na chvíli pustit z hlavy. Na přeměny člověka ve zvíře se ještě musel plně soustředit, občas se mu ještě moc nevedly. Zvládl přeměnit Ginny v kočku, Hermionu v labuť a Lenku v králíka. Sám si vyzkoušel, jaké je to být prasetem, psem a koněm. Na závěr hodiny si na něj profesorka McGonagallová vymyslela něco trochu obtížnějšího. Měl proměnit Rona ve psa, toho pak na koně a pak mu vrátit jeho podobu. Ron se zase tvářil nešťastně. Tyhle proměny nesnášel. Harry se na něj usmál, aby ho trochu uklidnil a přeměnil ho ve velkého chlupatého ovčáckého psa. Pak se pekelně soustředil a mávnutím hůlky z něj udělal velkého statného koně.

V tu chvíli to přišlo, jako úder blesku z čistého nebe. Harry ztuhl a s nepřítomným výrazem zíral na svou hůlku, napřaženou před sebou.

Profesorka McGonagallová na něj chvíli hleděla a pak se zeptala:

„Co se děje Harry?“ On k ní zvedl oči a odpověděl:

„Něco mě napadlo, ale potřebuji to probrat s profesorem Brumbálem a Snapem....“

Ona se na něj překvapeně podívala a řekla:

„No dobře, hodina už končí. Ale nejdřív bys měl asi vrátit panu Weasleymu jeho podobu – nemyslíš?“

Harry se překvapeně podíval na koně, který před ním už netrpělivě hrabal kopytem na kamenné dlažbě. Díval se na něj, jako by nechápal, kde se tam vzal. Pak zamrkal, jako by se právě probral ze spánku, nasadil soustředěný výraz, proměnil Rona zpět a posadil se na své místo. Až do konce hodiny na něj nikdo nepromluvil, jen ho napjatě sledovali, jak upřeně zírá na svou hůlku a s velmi soustředěným výrazem přemýšlí.

Když profesorka McGonagallová ukončila hodinu, tak se beze slova zvedl a chystal se s ní odejít. Ginny pohlédla s prosbou v očích na Hermionu a ta se ho zeptala:

„Můžeme jít s tebou Harry? Jsme zvědaví, co tě napadlo...“

Harry se na ni zamyšleně podíval, pak přeskočil pohledem na napjatě se tvářící Ginny, s úsměvem zakroutil hlavou, ale řekl:

„No tak dobře...“

A všichni čtyři se vydali s profesorkou do ředitelny. Cestou vytáhl Harry z kapsy jasně modré zrcátko a zavolal:

„Kingsley?!“

Když se v zrcátku objevily jeho oči, tak pokračoval:

„Máš teď chvilku času? Můžeš přijít za mnou do ředitelny? Možná jsem přišel na řešení...“ Kingsleyho oči se rozzářily.

„Jasně Harry, už jdu...“

Když dorazili do ředitelny, tak Harry ještě chvilku čekal na Kingsleyho a teprve když ministr vystoupil ze smaragdových plamenů, tak se otočil k portrétu profesora Brumbála. „Pane profesore, zůstal mi hadí jazyk, znamená to, že ve mně zůstalo něco z Voldemorta?“ Brumbál přikývl a odpověděl:

„Spíš to znamená, že za tu dobu, co jsi v sobě nosil část jeho duše, ses od něj dost naučil. Vybral sis schopnosti, z kterých můžeš mít užitek, ty v tobě zůstaly...“

Harry pokýval hlavou a pak mu ukázal hůlku, kterou pořád ještě svíral v ruce.

„Tam, na hranici mezi životem a smrtí, jste mi řekl, že když se naše hůlky na hřbitově spojily, tak ta moje do sebe nasála něco z té jeho a tím i z něj. Proto ho při tom našem úprku z Kvikálkova dokázala samostatně najít a vyslat po něm kouzlo, které jsem neznal...“

Brumbál přikývl, ale pořád na Harryho hleděl trochu nechápavě. Výraz pochopení se v jeho tváři objevil až po té, co se Harry obrátil s otázkou na Snapea:

„Jak přesně fungovalo to znamení zla na vašem předloktí, když vás Voldemort svolával? Viděl jsem, jak na Červíčkovu přiložil hůlku a během okamžiku se kolem objevili Smrtijedi...“

Kingsley také pochopil:

„Páni... Snad si nemyslíš, že jsi schopný je přivolat?“

Harry přikývl, ale obrátil se zase ke Snapeovi.

„Nemuseli jste se přemístit, vy jste na hřbitov nedorazil, šel jste za ním později. Tak jak to fungovalo? Jak jste věděli, kam se máte přemístit?“

Snape si povzdechl.

„Stačilo se prostě přemístit bez cíle, to znamení nás k němu dotáhlo jako magnet. Když se ho dotkl svou hůlkou on, tak se rozpálilo, jako by vám někdo přiložil na paži žhavé železo. Bylo potřeba mnoho

sebeovládání k tomu nepřemístit se okamžitě. To dokázal málokdo. Také díky tomu jsem si vysloužil jeho uznání. Snad si nemyslíte, že se ti hadi dokážou přemístit?”

Harry pokrčil rameny:

„To netuším, ale jsou to jeho potomci, třeba zdělili nějaké kouzelnické schopnosti. Všichni mají vypálené znamení zla, to určitě neudělal bezdůvodně. Musel mít vymyšlený nějaký způsob jak si je přivolat, aby mu byli něco platní...”

Pak se otočil na Kingsleyho:

„Kolik už jste jich ulovili? Moc jich určitě už nezbývá... Čím jich bude méně, tím hůř se budou hledat. Tohle je určitě alespoň šance, že shromáždíme na jednom místě všechny, co zbyli...” a ukázal mu svou hůlku.

Kingsley na něj beze slova koukal a tvářil se zamyšleně, ale ozvala se Ginny:

„Harry, to by ale bylo hrozně nebezpečné...”

Harry si povzdechl a začal ji uklidňovat:

„Dokud budou přesvědčeni, že jsem jejich pán, tak na mě nezaútočí. Pro jistotu si vezmu plášť odolnosti. Když to dobře naplánujeme, vezmeme v úvahu všechno, co by se mohlo zvrtnout, tak by to zas až tak nebezpečné být nemělo...”

„Pokud ovšem také nepřivoláte Smrtijedy, kteří proklouzli a zůstali na svobodě...” podotkl profesor Snape.

Harry se na něj překvapeně podíval.

„To mě nenapadlo...”

Zamyšleně si mnul bradu a usilovně přemýšlel. Pak se podíval na Kingsleyho.

„Malfoyovi... myslíš, že by byli ochotni spolupracovat? Oba mají znamení, mohl bych si na nich vyzkoušet, jestli to bude fungovat a v případě, že bude, tak při tom přivoláme zatím nepolapené Smrtijedy a už se nám nebudou plést na lovu.”

Kingsley pokýval hlavou.

„Vědí, že se Azkabanu vyhnuli jen díky tobě. Když je o spolupráci požádáš osobně, tak by snad byli ochotní... Přihlásili se jako dobrovolníci na lov, takže teď budou někde venku, ale můžeme za nimi zajít po večeri. Pak, podle toho, jak ta zkouška dopadne, můžeme plánovat konečný úder proti hadům...” Chvilí mlčky přemýšlel a pak se obrátil na paní ředitelku. „Harry se může ještě celé odpoledne věnovat učení. Po večeri si ho vyzvednu, vezmeme sebou aspoň dva bystrozory a půjdeme k Malfoyovým. Poradu bych udělal hned, jak tam skončíme.” Zase se zamyslel a pak pokračoval:

„Chtěl bych, abyste u toho byla i vy a Sturgis... a taky profesor Brumbál a Severus.... Mohli bychom to uspořádat tady?”

Profesorka McGonagallová pokrčila rameny:

„Proč ne... Ale řekněte mi předem, kolik lidí tu bude, abych připravila dost míst k sezení a nějaké občerstvení...“

Kingsley se zářivě usmál a odpověděl:

„Promyslím si to a až si přijdu pro Harryho, tak vám řeknu.“

Pak přeskočil očima k Harrymu, jako by se pohledem ptal, jestli souhlasí s jeho plánem. Harry přikývl a tak se Kingsley rozloučil, hodil do krbu hrst Letaxu a se slovy – „Kancelář ministra.“ – jím zmizel z očí.

„A my půjdeme na oběd...“ dodala profesorka McGonagallová a podívala se na Harryho a ostatní, kteří vypadali, jako by se ještě nevzpamatovali z toho Harryho nápadu.

Ginny se mračila a během oběda neřekla ani slovo. Hermiona s Ronem probírali Harryho nápad a dohadovali se, jestli má šanci na úspěch. Ron věřil, že to vyjde, ale ona pochybovala a už to vypadalo, že se zase začnou hádat, tak je Harry zarazil.

„Mám z toho nápadu dobrý pocit, věřím, že to bude fungovat...“ otočil se na Ginny a pokračoval:

„Nemám žádnou zlou předtuchu. Dopadne to dobře Ginny. Ti hadi jsou mnohem nebezpečnější pro ostatní než pro mě. Není to moje zásluha, že mám schopnosti, které je můžou zničit, ale nikdo jiný to udělat nemůže, musím to udělat já...“

Ginny chvíli mlčky zírala před sebe a v očích se jí zrcadlil strach a hrozný smutek. Pak nešťastně odvětila:

„Nejdřív to byl Voldemort, pak Devil a potom zase Stampová. Teď zase ti hadi... Nikdy to neskončí vid? Budu pořád žít ve věčném strachu...“

Harry ji nešťastně odpověděl:

„Pokud se nenaučíš důvěřovat mým schopnostem... Chceme se stát bystrozory, budeme se s nebezpečím setkávat stále. Máš ještě čas i prostor na to, dobře si rozmyslet, jestli to dokážeš snášet Ginny. Taky se o tebe bojím, ale věřím ti... Věřím, že z tebe bude skvělý bystrozor a dokážeš se ubránit před zlem...“

Ginny se slzami v očích zakroutila hlavou a už jen upřeně zírala do svého prázdného talíře.

Harryho posedl smutek. Cítil, že by ji mohl ztratit. Zadíval se na sirupové košíčky, které si před chvilkou nandal na talíř a zjistil, že už na ně nemá chuť. Věděl, že to nemůže vzdát, ale také věděl, že by kvůli tomu mohl přijít o Ginny. Nepromluvili spolu celé odpoledne. Harry se marně pokoušel soustředit na úkol, který včera dostali z lektvarů. Zíral do své učebnice, ale neviděl nic jiného než Ginny, jak mu vrací jeho prsten a říká:

„Nedokážu to Harry, nemůžu takhle dál žít...“

Hermiona tušila, co se mu honí v hlavě a tak, když Ginny na chvíli odešla pro něco do ložnice, řekla:

„Neboj se Harry, ona to zvládne... Nevzdá se tě pro trochu strachu. Ne po tom, co už musela přečkat, aby si tvou lásku získala. Uvědomí si, že je pro ni přijatelnější život s tebou a se strachem, než život bez tebe. Musíš jí dát jen trochu času, aby si to dokázala srovnat v hlavě...“

Harry se na ni zamyšleně podíval a trochu se mu ulevilo. Ne, že by mu spadl ten kámen, jehož tíhu cítil na srdci, ale alespoň tolik, že se konečně pustil do toho úkolu a do večere stihnul napsat víc než polovinu.

Najedl se rychle a s pohledem na odcházející profesorku McGonagallovou se beze slova zvednul. Ginny ho chytila za ruku a potichu ho požádala:

„Vezmi si prosím na sebe plášť odolnosti už teď... a nezapomeň si vzít sebou zrcátko, abys mi mohl dát vědět, že jsi v pořádku – prosím...“

Harryho zaplavila taková vlna úlevy a lásky, že měl problémy své emoce zastřít. Asi se mu zrcadlily v očích, protože, když se na Ginny podíval, tak se na něj dokonce usmála. „Dobře...“ řekl a políbil ji.

Poslechl a šel do ředitelny cestou přes svou ložnici. Propálenou díru v zádech mu o Velikonočních prázdninách mamka s pomocí obou skřítků už opravila. Přehodil si plášť přes ruku, zkontroloval si v kapse obě zrcátka a vyrazil do ředitelny. Profesorka na něj čekala, ale Kingsley tu ještě nebyl. Harry si povzdechl, vytáhl jasně modré zrcátko a zavolal na něj: „Kingsley? Jsem připravený, čekám v ředitelně.“

Za chvíli se v zrcátku objevily jeho černé oči a Kingsley ho požádal:

„Ještě jsem se nerozhodl, které bystrozory vezmeme sebou. Přijď ke mně do kanceláře Harry, dohodneme se tady na místě...“

Harry se podíval na ředitelku, ta přikývla, přešla ke krbu a nabídla mu miskou s Letaxovým práškem. Harry ji požádal:

„Držte nám palce...“ nabral si hrst prášku, vlezl do krbu a se slovy: „Kancelář ministra“ zmizel ve smaragdově zelených plamenech.

Když vylezl z krbu, tak na něj čekal Kingsley se zamyšleným výrazem.

„Došlo mi, že si nejsem moc jistý se žádným z bystrozorů, kteří jsou ve službě. Téměř všichni tu byli za Voldemortovy vlády a více či méně spolupracovali s jeho režimem. Jen Zorina se ukrývala se svými rodiči, protože jsou oba mudlorození. Jednou mi pomohla, když jsem byl na útěku... A pak Paul Hardy – ten byl celý rok ve Francii u svých příbuzných.... Jenže zrovna tihle dva, právě proto, že všechny ty události šly mimo nich, ti projevují dost nedůvěry...“

Harry pokrčil rameny.

„Záleží víc na tom, jestli věříš ty jim, než na tom, jestli věří oni mně. Když to vyjde, tak si jejich důvěru získám a jestli ne, tak alespoň nebudou zklamaní.“

Kingsley se zasmál:

„Připadalo mi, že jsi přesvědčený o tom, že to fungovat bude. Teď ale už nevypadáš tak jistě.“ Harry se usmál:

„Intuice mi říká, že to půjde, ale rozum mě drží trochu při zdi – uvidíme...”

Tak se společně vydali do druhého patra, tam si Kingsley zavolal Zorinu a Paula Hardyho a vysvětlil jim, že potřebuje jejich jištění a doprovod za zvláštním a tajným posláním. Byl ministr, tak jim víc vysvětlovat nemusel, a když se ho Zorina nedůvěřivě zeptala o, co jde, tak ji odbyl:

„To uvidíte... Držte se u nás a buďte ve střehu. Víte kde je sídlo Malfoyových?”

Paul zavrtěl hlavou, ale Zorina přikývla.

„Dobře, vezměte sebou Paula, já vezmu Harryho. Sejdeme se před vstupní branou.”

Nabídl Harrymu svou ruku, a když se ho pevně chytil, tak se přemístili.

Když odezněly nepříjemné pocity z přemístění, tak se Harry rozhlédl. Stáli na úzké venkovské silničce u širokého vjezdu do domu. Z jedné strany byla lemována neprostupným ostružinovým houštím a na straně u vjezdu byl vysoký, úhledně zastřižený, živý tisový plot, který se sbíhal u velké dvoukřídlé železné brány. S bystrozory v závěsu došli až k bráně. V pravém křídle brány byla dvířka a na nich klepadlo - velký železný kruh. Kingsley železným kruhem třikrát klepl na bránu a železné tyče na bráně se zkroutily do podoby obličeje nějakého démona. Ten se zeptal hlubokým dunivým hlasem:

„Kdo si přeje vstoupit?”

Kingsley mu odpověděl:

„Ministr kouzel a Harry Potter s doprovodem.”

Démon zmizel a branka se otevřela.

Šli po pískem vysypané cestě k domu. Ze zahrady bylo slyšet zurčení fontány a pronikavé volání pávů, kteří vítali přicházející soumrak. Ale nic z toho vidět nebylo. Podél cesty byl z obou stran vysoký živý plot, který bránil zbytkům světla k přístupu na cestu a tak si Harry připadal skoro jako v tunelu. Když ušli asi polovinu vzdálenosti k domu, tak ze vstupních dveří vyběhla paní Malfoyová a pospíchala jim naproti.

„Co se děje? Stalo se něco Dracovi, nebo Luciusovi?” ptala se nervózně.

Kingsley se zeptal:

„Oni ještě nejsou doma?”

A Harry ji uklidnil:

„Nemějte obavy paní Malfoyová, neneseme žádné špatné zprávy. Přišel jsem požádat o pomoc...”

Kingsley vytáhl zelené zrcátko a zeptal se:

„Richarde? Slyšíte mě?”

Za chvilku se ze zrcátka ozval Richardův hlas:

„Slyším vás, pane ministře. Co potřebujete?“

„Jak to vypadá s dobrovolníky, ještě neskončili?“

Richard hlásil:

„Osm z dvanácti dnešních skupin už se odhlásilo. Ostatní to určitě také brzy ukončí, už se stmívá...“

„Dobře, nějaké zranění?“

„Ne dnes to proběhlo hladce, ale dobrovolníci zatím dostali jen jednoho hada. Kopálovi lidé se ještě neodhlásili, ale zatím máme od nich nahlášeny také jen tři kusy...“

Kingsley si povzdechl:

„Dobře, děkuji za zprávy, Richarde.“

Uklidil zrcátko do kapsy a podíval se na Harryho.

„Měl jsi pravdu, čím je jich míň, tím hůř se budou lovit...“ pak přeskočil pohledem na paní domu a uklidnil ji:

„Nejsou hlášena žádná zranění, měli by se brzy vrátit. Můžeme tu na ně počkat?“

Paní Malfoyová pohlédla nedůvěřivě na oba bystrozory a pak přeskočila s nervózním výrazem na Harryho. Ten ji uklidnil laskavým úsměvem a nechal ze sebe proudit svoje emoce – klid, pohodu a přátelské úmysly. Pomohlo to. Narcisa Malfoyová se uklidnila a pozvala je do domu.

„Dáte si čaj? Nebo radši kávu?“ zeptala se, když je dovedla přes vstupní halu do společenského salonu.

Harry se rozhlédl a přeběhl mu mráz po zádech. To je ta místnost, kde Bellatrix mučila Hermionu, tady zapíchla nůž do Dobbyho hrudníku.... Zavřel oči a několikrát se zhluboka nadechl, aby ty vzpomínky vytěsnil ze své mysli. Ucítil na svém rameni stisk Kingsleyho dlaně, zvedl k němu oči a usmál se, aby věděl, že to zvládne. Pak se otočil k hostitelce: „Děkuji, kávu bych si dal s chutí.“

„Mě čaj prosím...“ řekl si Kingsley.

Bystrozori jen zavrtěli hlavou a nenápadně se rozmístili na strategicky výhodná místa.

Zorina zůstala stát u dveří a Paul Hardy se postavil vedle okna tak, aby měl přímý výhled na přístupovou cestu. Paní Malfoyová je usadila k velkému stolu u krbu, podala samovarnou konvici na čaj a menší na kávu. Když na ně poklepala hůlkou, tak se z jejich hubic začala valit pára, která během chvilky zavoněla silným čajem a výbornou, aromatickou kávou. Ona mezitím podala zlatem zdobené šálky – jeden na čaj a trošku menší, ale stejně ozdobený na kávu. Ty konvice se Harrymu líbily a rozhodl se, že si musí podobné s Ginny do společné domácnosti také pořídit. Pak si ale všiml, že se jejich hostitelka stále chvěje obavami a pořád nedůvěřivě pokukuje po ostražitě se tvářících bystrozorech. Potichu ji tedy uklidnil:

„Oni tady nejsou kvůli vám, ani nikomu z vaší rodiny. Až uslyšíte o, co jsem přišel požádat, tak pochopíte, proč jsme opatrní.“

Trochu se uklidnila a tak, když se od stropu ozval hlas, který slyšeli už u brány, a hlásil:

„Pán a mladý pán přicházejí paní...“ se zvedla a řekla:

„Radši jim půjdu naproti...“

Když otec a syn Malfoyovi vstoupili, tak Harry i Kingsley povstali, aby je přivítali.

„Co se děje?“ ptal se Malfoy starší a jeho kamenným obličejem prosvítal strach. Harry se vstřícně usmál a odpověděl:

„Přišel jsem vás a Draca požádat o pomoc, pane Malfoyi...“

Ozval se Draco:

„Ale my už jsme se přihlásili jako dobrovolníci do boje proti hadům. I když dnes jsme moc štěstí neměli, nenarazili jsme ani na jednoho...“

Harry se usmál.

„No právě, čím víc jich ulovíme, tím hůř budeme hledat ty, co zbyli a oni by se mohli začít množit. Napadlo mě, jak se pokusit zbavit najednou všech, co zůstali, ale k tomu potřebuji vaši pomoc...“

Kingsley se zeptal:

„Neposadíme se na to? Bude to trochu delší vysvětlování.“

A tak si všichni sedli k jednomu stolu. I bystrozoři přistoupili blíž, aby dobře slyšeli, o čem bude řeč. Harry počkal, až se obslouží čajem a kávou, také se napil a při tom přemýšlel, jak začít. Pak se zeptal:

„Četli jste Jinotaj?“

Draco přikývl.

„Kupuji si ho. Líbí se mi, jak Jordan píše.“

Harry se usmál.

„Jo, mě taky.... Dobře, tak tedy už víte, že mám v sobě něco z Voldemortových schopností...“

Všichni Malfoyovi sebou při vyslovení toho jména vyplašeně trhli. Harry dělal, jako by si toho nevšiml, vytáhl z kapsy pláště pomalu svou hůlku a pokračoval:

„A tahle hůlka v sobě má zase něco z jeho hůlky.“

Pohlédl na Luciuse.

„Tenkrát na tom hřbitově, když se naše hůlky propojily, tak do sebe nasála něco z magie jeho hůlky. Proto ho při tom našem úprku z Kvikálkova dokázala naprosto samostatně vyhledat, poslat proti němu kouzlo, které jsem nikdy ani neviděl a zničit tu hůlku, kterou si půjčil od vás.“

Harry si neuměl představit, že by už tak nepřírozeně bledý obličej Luciuse Malfoye mohl zblednout ještě víc, ale stalo se to. Získal až nazelenalou barvu. Chvíli lapal po dechu a pak se roztřeseným hlasem zeptal:

„Jak víte, že to byla moje hůlka?“

Harry si povzdechl.

„Viděl jsem, jak po návratu mučil pana Ollivandera a chtěl po něm, aby mu to vysvětlil...“ Ted' zalapal po dechu i Draco.

„Co všechno jsi vlastně viděl?“ zeptal se vyděšeně.

Harry se mu podíval do očí a se smutkem v hlase odpověděl:

„Viděl jsem toho dost. Otvíral mi přístup ke své mysli, když s ním cloumal vztek a přestával se ovládat. Byly to hrozné okamžiky, ale mě paradoxně dodávaly sílu a stále další a další důvody, proč ho musím zničit...“

Chvíli zavládlo ohromené ticho, které přerušil Kingsley:

„Kvůli tomu jsme sem nepřišli, Harry...“

Harry přikývl:

„Jistě. Dobře, tak já to shrnu. Já v sobě mám něco z Voldemorta, tahle hůlka zase něco z jeho hůlky a ti hadi mají všichni na hřbetě vypálené znamení zla...“

Chvíli počkal, až jim to dojde a pak pokračoval.

„Měla to být, kromě armády Smrtijedů, mozkomorů a nemrtvých, další armáda, která mu pomůže ovládnout svět. To znamení jim nevypálil bezdůvodně. Musel mít vymyšlený způsob jak si je svolat, podobný jako když si svolával vás...“

Zase se na chvíli odmlčel, jako by čekal, až jeho slova proniknou do jejich mozků. „Potřeboval bych si vyzkoušet, jestli to bude fungovat. Jste jediní koho znám, nesedí v Azkabanu a má na předloktí to znamení...“

Kingsley se k němu přidal:

„Bystrozory jsem sebou vzal pro případ, že by to fungovalo a objevili se nám tady zatím neodhalení Smrtijedi...“

Malfoy starší zíral vyděšeně před sebe na stůl a nesouhlasně kroutil hlavou. Draco se podíval Harrymu do očí a tiše řekl:

„Hrozně to bolelo, když se některého znamení dotkl svou hůlkou. Bylo to, jako by ti přiložil na předloktí rozžhavené železo...“

Harry opětoval jeho pohled, přikývl a odpověděl:

„Ano, já vím...“

On na něj ještě chvíli beze slova hleděl, pak se zvedl:

„Dobře, pomůžu ti.“

Jeho otec se probрал z letargie.

„Ne! To nesmíš Draco. Ne!“

Paní Malfoyová se vyděšeně chytila za ústa.

„Musím, otče. Zachránil mi život, dlužím mu to. Chci už na všechno zapomenout, a jestli to pomůže k tomu, abych mohl konečně uzavřít tuhle zatracenou kapitolu svého života...“ a podíval se na Harryho a Kingsleyho. Ministr souhlasně přikývl a Draco odhodlaně natáhl k Harrymu svou levou ruku.

Harry se rozhlédl.

„Jestli se někdo objeví, tak v kruhu kolem nás, že?“

Draco přikývnul a odešel za Harrym doprostřed místnosti. Ten se rozhlédl a zjistil, že Kingsley i oba bystrozoři už zaujali postavení tak, aby měli celý prostor pod kontrolou. Podíval se na Dracovo odhalené předloktí a viděl na něm jen několik drobných jizviček, ve kterých si jen těžko dokázal představit znamení zla. Zvedl hůlku a přiblížil ji k těm jizvičkám. Začaly se slévat a rudnout. Na jeho předloktí se začalo pomalu objevovat to hrozné znamení. Když začínalo dostávat černou barvu, tak si Harry všiml bolestné grimasy v Dracově tváři, zaváhal a odtáhl svou hůlku stranou. Všiml si i jeho otce, který se, se stejně bolestným výrazem, chytil za předloktí. Draco se na něj podíval a roztřeseným hlasem ho pobídnul:

„Tak dělej, neboť srab, Pottere. Já to vydržím...“

Harry s úsměvem zakroutil hlavou, levou rukou pevně sevřel dlaň jeho nastavené ruky a znova k ní přiblížil svou hůlku. Znamení zčernalo, a když se ho jeho hůlka dotkla, tak jako by začalo pulzovat. Harry chtěl svou hůlku odtáhnout, ale on mu s bolestivým výrazem ve tváři, pravou rukou, hůlku přidržel u svého znamení zla několik vteřin. Pustil ho až v okamžiku, kdy se s podivným svistem začali zhmotňovat kolem nich Smrtijedi. Byli celkem tři. Dva z nich přišli v černých kápích s maskou Smrtijedů na obličej, třetí byl vyzáblý, vyděšený v opraných džínech, vytahaném tričku a hned, jak ucítil pevnou půdu pod nohama, ustoupil ke zdi, sesul se na zem a hlavu ukrytou mezi svými koleny si chránil rukama. Harry odvrátil svou pozornost k Smrtijedovi po své pravé ruce. Už se zorientoval a vytáhl svou hůlku.

„*Expelliarmus!*“ zahřměl Harryho hlas a kouzlo vyrazilo Smrtijedovi hůlku z ruky.

Vzápětí ho dostihlo Kingsleyho –

„*Pouta na tebe!*“ a jeho nohy a ruce za zády, spoutaly silné provazy.

O dalšího Smrtijeda se postarali podobným způsobem bystrozoři.

„*Expelliarmus!*“ „*Petrificus totalus*“ stál tam ztuhlý, nemohl se ani hnout, jen vztekle kmital sem a tam očima pod maskou.

Harry přešel k vyděšené postavě u zdi a zjistil, že je to Stan Silnička. S povzdechem se otočil na Kingsleyho. Ten přešel k prvnímu ze zamaskovaných Smrtijedů a řekl:

„Tak se podíváme, kdopak nám sem dorazil...“ a strhnul mu masku z obličeje.

„Dawlish? Myslel jsem si, že s nimi spolupracujete jen proto, že jste hloupý. Zdá se, že jsem vás podcenil...“ prohlásil s úsměvem Kingsley. Pak přešel k tomu druhému.

„Cože?! Allen Ratchford?! Vám jsem věřil, Allene... To je pro mě opravdu velké zklamání....“

Pak přišel k Harrymu. Ten zastrčil svou hůlku do kapsy a oběma rukama vzal Stana za ramena. Stan nešťastně záúpěl:

„Ne, prosím ne... Já už nechci... Prosím...“

Harry mu potichu řekl:

„Podívej se na mě, Stane. Jsem Harry Potter, už se přece známe....“

Stan zvedl oči a nervózně se rozhlédl:

„On tu není?“

Harry zakroutil hlavou.

„Ne, není tady. Voldemort je mrtvý Stane.“

„Jo, to už jednou říkali, ale on se vrátil. Nutil mě dělat hrozné věci... Musel jsem vypít veritasérum a na všechno si vzpomenout...“ a znova záúpěl.

„Teď už je opravdu mrtvý. Jeho tělo bylo spáleno na popel a jeho duše je odsouzena k věčnému zatracení za ty hrůzy, které spáchal. Už se nikdy nevrátí, Stane, vím to jistě. Tohle znamení,“ ukázal na jeho levou ruku, „už nic neznamená. Už ti nikdy nebude řídit život. Je to jen stará jizva, která ti občas trochu připomene, co sis musel prožít. Jsi jen další z jeho obětí, už je na čase, aby ses od něj osvobodil, Stane.“

Zvedl ho na nohy a s rukou pořád položenou na jeho rameni řekl:

„Měl by ses vrátit domů.“

Pak se podíval na Kingsleyho. Ten souhlasně přikývl.

„A tyhle dva teď bezpečně dopravíme do Azkabanu.“

„Máme právo na spravedlivý soud...“ protestoval Dawlish.

„Jistě, toho se vám dostane dřív, než vám bude milé. Hned jak definitivně vyřešíme Hadí hrozbu. Počkáte si na něj v Azkabanu.“

Pak řekl bystrozorům:

„Dopravte je před bránu, zavolám vám posily.“

Harry se vydal za nimi, postrkuje před sebou Stana Silničku. Slyšel, jak se Kingsley domlouvá s Richardem, jestli už nastoupili na noční službu Hrdonožka a Savage, aby mu je sem poslal. Když došli před bránu, tak už tam na ně čekali.

„Hrdonožka a Hardy odtransportují Dawlishe, Zorina a Savage Ratchforda. Spoléhám na to, že vám neutečou!“ rozloučil se s nimi, než zmizeli.

Harry se otočil na Stana, který vypadal, jako by čekal, že ho taky zavřou.

„Přemístíš se domů, nebo chceš radši přivolat záchranný autobus?“

Ten nevěřícně zamrkal a pak odpověděl:

„Asi... asi autobus. Měl jsem zrovna službu, když se to znamení rozpálilo. Ernie je nejspíš vyplašenej, kam jsem se ztratil...“

A tak Kingsley přivolał autobus a společně do něj Stana naložili.

Harry vytáhl zrcátko.

„Ginny?“

„Co se děje Harry?“ ozval se z něj vzápětí její vyplašený hlas.

„Všechno je v pořádku, Ginny. Funguje to. Přivolali jsme dva Smrtijedy a Stana Silničku. Stan už je zpátky v autobuse a ti dva jsou na cestě do Azkabanu. Šlo to hladce, nikomu se nic nestalo. Už se tady jen rozloučíme a vrátíme se na poradu do školy, takže už můžeš být klidná – ano?“

„Dobře, díky, že ses ozval...“ a usmála se do zrcátka.

Cestou zpět do sídla Malfoyových se Kingsley s úsměvem zeptal:

„Nezdá se ti, že to s tím strachem o tebe trochu přehání?“ Harry pokrčil rameny.

„Je celá mamka, vždyť ji znáš. A navíc... po tom co si se mnou už prožila... ani se jí nedivím. Snad se to časem trochu zmírní...“

„No, to by mělo. Takhle totiž přemýšlím o tom, jestli se chce stát bystrozorem proto, aby bojovala se zlem, nebo proto, aby hlídala tebe...“

Harry se rozesmál.

„Myslím, že oba důvody jsou správně.“

Malfoyovi seděli ještě všichni ve společenském salónku. Harry poděkoval za spolupráci a slíbil, že jim dá vědět, kdy se bude konat poslední lov, aby byli připraveni na to, že by mohlo jejich znamení zareagovat. Pak pohlédl na Kingsleyho.

„Stana asi taky bude muset někdo v tu dobu pohlídat...“

Kingsley přikývl a otočil se k odchodu. Harry se naposledy usmál na Draca a chtěl se k němu přidat. Dracova otázka ho zmrazila na místě.

„Chtěl jsem se tě ještě na něco zeptat. To, pro co jsi šel do trezoru Lestrangleových byl viteál, že?“

Harry se prudce otočil a s přimhouřenýma očima se ho zeptal:

„Co víš o viteálech Draco?“

Ten zaraženě odpověděl:

„Táta o nich četl v nějaké staré knize o černé magii. Potom, co se Pán zla vrátil, ho napadlo, že ho od smrti, po útoku na tebe, muselo ochránit něco podobného. A když ses pak vloupal do trezoru Lestrangleových, abys tam ukradl jen jedinou věc, která patřila jemu, tak si to dal dohromady...“

Harry si povzdechl:

„Mluvili jste o tom ještě s někým jiným?“

Lucius se ohradil:

„Samozřejmě že ne. Bavili jsme se o tom jen v rodinném kruhu a tam to také mělo zůstat!“ a podíval se rozzlobeně na svého syna. Ten pokrčil rameny.

„Chci jen vědět, jestli jsou tvé teorie správné...“

Harry na ně chvíli zamyšleně hleděl a pak se zeptal Kingsleyho.

„Kolik máme ještě času?“

Ten vytáhl z kapsičky svoje hodinky a odpověděl:

„Už se začínají scházet, čekají na nás na ministerstvu. Snad nechceš...“ a hodil po Malfoyových nesouhlasným pohledem. Harry zamyšleně přikývl.

„Myslím, že by se měli dozvědět, co provedl Voldemort se svou duší. Aby se ho snad někdy nepokusili napodobit.“ Kingsley nesouhlasně vrtěl hlavou, ale Harry se otočil k Malfoyovým: „Když mi všichni slíbíte, že o viteálech, ani o tom, co vám řeknu, nikdy nebudete s nikým mluvit, tak se vám to pokusím v krátkosti vysvětlit.“

Draco se zatvářil dychtivě a rychle odpověděl:

„Slibuji.“

Jeho otec chvíli váhal, ale pak na Harryho upřený pohled také odpověděl slibem. Matka se tvářila vyděšeně, a když se na ní Harry podíval, tak rychle vyhrkla:

„Slibuji.“

Harry se posadil a Kingsley si po chvilkovém váhání sedl také.

Pak začal Harry vysvětlovat, že Voldemort neměl jen jeden, ale hned šest viteálů.

„První, na který jsem narazil a zničil, byl ten deník, co jste podstrčil Ginny.“

„Nikdy jste mi nic nedokázali!“ ohradil se rozechvěle Lucius.

Harry se usmál a zakroutil hlavou.

„To už je teď jedno. Díky tomu deníku, totiž přišel profesor Brumbál na to, jak můžu Voldemorta zničit. Došlo mu, čím ten deník byl a také to, že jich musí být víc. Začal pátrat a přišel na další předměty, které se záhadně ztratily v jeho přítomnosti a byly dost výjimečné, aby je použil k tomuto účelu. Jeden z těch předmětů dokonce vypátral a zničil. Na stopu dalšího mě navedl ten den, kdy zemřel, ale pak už to bylo na mě. Věděl jsem o dvou předmětech, které k tomuto účelu měly posloužit – medailon Salazara Zmijozela a šálek Helgy z Mrzimoru. Věděl jsem, že musím hledat něco, co patřilo Roweně z Havraspáru a že posledním viteálem je pravděpodobně Naginy...”

Draco ohromeně vydechl:

„a tys je všechny zničil?“

Harry se usmál:

„Vlastně ne, vlastní rukou jsem zničil jen ten deník, když mi bylo dvanáct. Další zničil Brumbál, medailon Ron a ten šálek z trezoru Hermiona. Ten diadém v Komnatě nejvyšší potřeby zničil Crabbe Prokletým ohněm a hada zabil Neville Longbottom. Já jsem je jen s jejich pomocí vypátral. Ale to není zase až tak důležité... Vyprávím vám to proto, abych vám vysvětlil, jak je takové mrzačení vlastní duše nebezpečné a tak zbytečné...”

Harry se odmlčel a zamyšleně zíral před sebe na stůl. Pak smutně pokračoval:

„Tam, v Zapovězeném lese, když na mě vyslal smrtící kletbu, moje i jeho duše opustily svoje těla a ocitly se někde na hranici mezi životem a smrtí. Na něj tam nečekal nikdo, ale na mě čekal Brumbál... Vysvětlil mi všechno, co mi nestihl říct před svou smrtí. První, co mi řekl, bylo, že nejsem mrtvý. Vysvětlil mi, proč mě Voldemort nemůže zabít.“

Pak se rozhlédl po jejich užaslých výrazech a vysvětlil jim to.

„Pak mi také vysvětlil, jak moje hůlka získala svoje podivuhodné schopnosti a spoustu dalších věcí. Vyprávím vám to proto, abych vám popsal, jak vypadala Voldemortova duše. Nelhal jsem Stanovi, když jsem mu řekl, že jeho duše je odsouzena k věčnému zatracení...”

Zase se chvíli odmlčel, jako by sbíral odvahu pokračovat a pak jim velmi podrobně a barvitě popsal, jak vypadalo to, co zbylo z Voldemortovy duše.

„Uvázlo to navěky někde mezi životem a smrtí. Neví to, co je, ani čím bylo. Jediné, co tomu zbylo, je jen hrůza, děs a utrpení. Nemá to sílu k tomu, aby se to vrátilo, ani aby to šlo dál, kde na nás čekají ti, které jsme milovali a kteří milovali nás. Zahlédl jsem je. Maminku, tátu, Siriuse a Lupina. Mohl jsem se rozhodnout, jestli půjdu za nimi, nebo se vrátím, abych dokončil to, co jsem začal. Vrátil jsem se, ale od té doby už se smrti nebojím. Není to tak hrozné, když už víte, do čeho jdete a oni tam na mě počkají. Jde jen o to, udržet svou duši vcelku a čistou, aby v sobě našla sílu překročit tu hranici. Ti, co to nedokážou, se vrací zpět jako duchové a jsou už na věky připoutáni k místům, kde za svého života zanechali stopy.“ Rozhlédl se po jejich ohromených a užaslých tvářích. V očích Luciuse Malfoye se objevil strach. A tak Harry dodal:

„Nebraňte se výčitkám svědomí. Je to lék, který dokáže vyléčit duši. Jestli se obáváte toho, že vaše duše ztratila celistvost, nebo má na sobě nějaký stín, nebo šrám... Výčitky svědomí a lítost ji dokáží vyléčit...“

Nechal svoje slova odeznít do prázdna, pak se pomalu zvedl a společně s Kingsleym opustili ohromené Malfoyovi a nechali je jejich vlastním myšlenkám a obavám.

Malčky došli až před bránu. Teprve tam Kingsley promluvil:

„To bylo velmi působivé... Ani nám jsi to tak barvitě nevyličil...“

Harry si povzdechl:

„Není to nic, na co bych rád vzpomínal. Trošku jsem si to upravil, aby to vyznělo působivěji...“ oklepal se, jako by ty vzpomínky chtěl vytrást ze svého těla.

„Kam jdeme teď?“

Kingsley se usmál.

„Čekají na nás u mě v kanceláři, ale do prvního patra se přemístit nemůžeme. Přemístíme se do druhého, ty jim půjdeš říct, jak dopadla zkouška a já se ještě na moment zastavím u bystrozorů, abych zjistil, jak dopadl dnešní lov a transport těch dvou...“

A tak se přemístili na chodbu ve druhém patře k výtahu. První slova, která přivítala Harryho, když vešel do ministrovy kanceláře, zazněla z úst Artura Weasleyho.

„Tak jsem se dnes po obědě stal dědečkem, Harry. Billovi a Fleur se dnes narodila moje první vnučka,“ sděloval mu s rozzářeným úsměvem.

Harry se také šťastně usmál, všechny zlé vzpomínky byly naráz pryč.

„Jak se bude jmenovat?“ zeptal se.

„Viktorie Fleur Weasleyová. Má přes čtyři kila a prý dala Fleur pořádně zabrat. Molly byla u toho s madam Delacourovou. Říkala, že krásnější miminko snad ještě neviděla. Řekneš to Ronovi a Ginny?“

Harry se rozesmál:

„Moc rád budu také pro jednou poslem dobrých zpráv.“

Ani jim nestačil vysvětlit, jak to probíhalo u Malfoyových, protože krátce po něm dorazil i ministr a všichni se postupně krbem dopravili do ředitelny, kde už na ně čekali Sturgis Tobolka s profesorkou McGonagallovou. Kromě Artura se porady zúčastnil i Charlie a Dedalus Kopál. Paní profesorka je usadila ke kulatému stolu, na kterém už bylo občerstvení. Všichni si nalili podle chuti čaj kávu, nebo jako Harry – dýňový džus. Pak začala porada.

Kapitola 10 - Upíří původ.

Nejdřív jim Harry vysvětlil svůj nápad a pak společně s Kingsleym popsali, co se dělo u Malfoyových. Kingsley jim s úsměvem dost podrobně vylíčil i jeho pokus napravit Malfoyovým hlavu. Když dovyprávěl, tak se ze svého portrétu ozval Snape:

„Snad si nemyslíte, že je takovými báčkami přinutíte, aby se polepšili?“ a nevěřicně při tom kroutil hlavou. Harry pokrčil rameny.

„Alespoň jsem to zkusil. Vypadali, že to zas až tak marné nebylo...“ a podíval se na Brumbála, jako by chtěl, aby mu to schválil. Ten s úsměvem přikývl:

„Myslím, že jsi udělal správnou věc, Harry. O viteálech věděli a to tvoje vyprávění je snad od podobných pokusů nadobro odradí.“

Pak se s předpokladem, že se hadi dokážou přemístit, pustili do plánování posledního lovu. Naplánovali ho na sobotu a účast si vyžádal i Sturgis Tobolka. Harry se pokoušel přesvědčit profesorku McGonagallovou, aby s ním pustila i Rona, Ginny a Hermionu, ale neuspěl. Ředitelka nasadila svůj nepřístupný výraz, a když na ni naléhal, tak zase přešla na odměřené vykání:

„V žádném případě pane Pottere. Vaše přítomnost je bohužel nezbytná, ale žádný z ostatních studentů do tak nebezpečné akce rozhodně nepůjde. Nelíbí se mi ani účast profesora Tobolky, ale tomu to bohužel zakázat nemůžu...“ a hodila po Sturgisovi velmi nesouhlasným pohledem. Ten s úsměvem pokrčil rameny:

„A já si myslel, že budete ráda, že na něj trochu dohlédnu...“

Harry si už netroufl více naléhat a s nešťastným povzdechem to vzdal. Porada trvala do deseti hodin a byla dost vyčerpávající. Když Harry odcházel na kolej, tak na chvílku zadoufal, že budou ostatní už spát a on si bude moct bez vysvětlování lehnout. Ale hned, jak prolezl otvorem za Buclatou dámou, tak pochopil, že jeho přání nebylo vyslyšeno. Čekali tam na něj všichni včetně Deana. Tak se k nim s unaveným povzdechem posadil a začal jako posel dobrých zpráv.

„Tak se vám dnes po obědě narodila neteř. Jmenuje se Viktorie Fleur Weasleyová, má přes čtyři kila a mamka prohlásila, že krásnější miminko ještě neviděla...“ Holky nadšeně vypískly a Ron zamyšleně zakroutil hlavou.

„Páni, tak já už jsem strýc...“ Ginny se rozesmála.

„A já zase teta. Musíme jim hned zítra ráno poslat gratulaci.“

Harry chvílku počkal, až odezní všeobecné nadšení a pak pokračoval:

„Na poslední lov vyrazíme v sobotu dopoledne. Zkoušel jsem přesvědčit McGonagallovou, aby vás se mnou pustila taky, ale nedala se přemluvit. Moc se jí nelíbilo ani to, že s námi půjde Sturgis, ale tomu to zakázat nemohla...“

Ginny se dotčeně ohradila:

„Už jsme plnoletí, nemůže nám to zakázat!“

Ale Hermiona ji usměrnila:

„Dokud nemáš po zkouškách, tak jsi studentka této školy a musíš poslouchat, jestli nechceš riskovat vyloučení. A to by byla hloupost, teď, pár dní před zkouškami.“

Harry si povzdychl a s pohledem na Ginnin rozhořčený výraz pokračoval:

„Přemlouval jsem ji dlouho. Nakonec jsem ji tím rozzlobil tak, že mi začala vykat a říkala mi, pane Pottere. Nedalo se s ní hnout...“

Ginny tím moc neuklidnil, tak začal vyprávět, jak proběhla zkouška u Malfoyových a jak naplánovali sobotní akci.

„Zatím jich ulovili třicet devět a zítra a v pátek budou ještě lovit, tak počítám, že by mělo zbýt něco mezi pěti až deseti hady. Promysleli jsme každý detail, počítali jsme s různými reakcemi těch hadů. Myslím, že jsme se připravili dobře. Budu mít na sobě plášť odolnosti, takže by mi neměli ublížit, ani když se mi je nepodaří přesvědčit, že jsem jejich pán. A i kdyby mě některý kousl, tak se zas tolik neděje, léčitelé to už dokážou uzdravit za dva dny...“ snažil se uklidnit Ginny.

Ale Ginny se neuklidnila. Tvářila se naštvaně a uraženě ještě, když šli spát. Když jí Harry chtěl dát pusku na dobrou noc, tak mu nastavila jen tvář. Ráno u snídani Hermiona narazila v Denním věštci, který pravidelně odebírala, na zajímavý článek podepsaný Eldredem Worplem.

„Poslouchejte, to vás bude zajímat...“ řekla s nadšeným výrazem a začala nahlas předčítat:

„Když jsem se dozvěděl, že existují důkazy o tom, že Tom Rojvol Radle, známý pod jménem Lord Voldemort, měl pravděpodobně ve svých žilách upíří krev, zkontaktoval jsem své přátele mezi upíry. Jeden z nich, upír Italského původu Saguini, mi připomněl jednoho ze svých krajanů, ve své době legendárního, Narcise Sitise, neboli lačného. Byl to tak sličný a okouzující upír, že se předpokládalo, že vznikl spojením upíra a víly. Své přízvisko ‚Lačný‘ získal díky tomu, že se o něm vědělo, že lační po ženách víc než po krvi. Saguini mi řekl, že jestli se u kouzelníka projeví upíří krev, tak je to jistě zásluhou Narcise Sitise. Zapátral jsem tedy v archivu Denního Věštce, kde jsou uloženy nejen články, ale i podklady k nim, za více než tři sta let existence tohoto deníku a našel jsem překvapivé spojitosti...“

Narcis Sitis zemřel před stopatnácti roky rukou kouzelníka Maxima Lestranea. Byl to krutý souboj, který zaplatil i Maxim svým životem. Jeho žena Grácie byla vyhlášená krasavice a velmi důrazně popírala fámy, že byla milenkou toho upíra. Nicméně devět měsíců po smrti svého manžela porodila dceru Sidonii, která se ve svých pětadvaceti letech stala manželkou Rojvola Gaunta. Fámy o tom, že byla dcerou upíra, se vynořili opět, po její záhadné smrti. Porodila Rojvolu Gauntovi dvě děti a po šesti letech manželství byla nalezena mrtvá, spálená na uhel, před svým rodinným sídlem. Místní mudlové vykládali něco o božím trestu a blesku z čistého nebe, kouzelnické společenstvo zase předpokládalo, že byla spálena kletbou. Jen novinář Jack Poolgitt se vrátil k teorii o upířím otci Sidonie. Jeho článek nešťastného vdovce rozběsnil k nepříčetnosti, novináře napadl a nenapravitelně ho zmrzačil. Byl odsouzen k tak vysokému odškodnému, že přišel o veškerý svůj majetek a spolu se svými dvěma

malými dětmi se odstěhoval do staré chatrče u Malého Visánku. Nelze se příliš divit, že po takové zkušenosti zanevřel na mudlovskou i kouzelnickou veřejnost a úplně se uzavřel před světem.

Jestli jsou mé závěry správné, pak byla Sidonie první generací, její dcera Meropa druhou generací a její syn Voldemort třetí generací, potomků upíra Narcise Sitise. Podle dosavadních zkušeností, tak již mnoho upířích vlastností zdědit nemohl a tím spíš jeho hadí potomci. Paradoxem v této teorii je pouze to, že černokněžník, který měl mudlovského otce a jeho babička byla potomkem upíra, si získával na svou stranu příznivce řečmi o čistotě kouzelnické krve a nutnosti vyčistit kouzelnické společenství od nečistokrevných. Možná bychom se všichni měli zamyslet nad tím, jestli nebyl tak mocným a silným kouzelníkem právě proto, že se v jeho krvi spojily tři různé původy.“

Dočetla a na chvíli se odmlčela. Pak do nastalého, užaslého ticha prohlásila:

„To je úžasné, doufám, že toto číslo dostanou všichni Smrtijedi, kteří skončili v Azkabanu.“ Harry se zasmál, potom ale zvažněl a řekl:

„Teď už je celkem jasné, proč se Rojvol Gaunt choval tak nepřátelsky a byl tolik posedlý čistotou krve své rodiny. Zlé lidi vytváříme zase jen zlem, nenávisť a pomluvami. I z toho bychom si všichni měli vzít ponaučení...“ Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval:

„Taky by mě zajímalo, jestli se Voldemort, při svém pátrání po své kouzelnické rodině, dozvěděl, že je vlastně příbuzný s rodinou Lestrangleových. To by totiž vysvětlovalo, že právě jim dal do úschovy jeden ze svých...“ zarazil se a s pohledem na Deana, Justina a Terry dodal: „pokladů.“

Lenka se usmála a řekla:

„O tom, proč jsi vyloupil ten jejich trezor, už koluje spousta fám a nejrůznějších teorií. Asi by ses na to měl zaměřit ve svém dalším rozhovoru pro Jinotaj...“ Harry s úsměvem přikývl. „Nejdřív ale musíme vyřešit Hadí hrozbu a pak už se hodlám soustředit jen na zkoušky. Nad dalším rozhovorem pro Jinotaj začnu přemýšlet, až to budu mít všechno za sebou.“

Smutně pohlédl na Ginny, která se už od včerejška tvářila naštvane a nepřístupně a zakázal si na to, co se jí honí v hlavě myslet. Snažil se soustředit na vyučování, psaní úkolů a nemyslet ani na Ginny, ani na ten sobotní lov. Ale nešlo to tak snadno, jak si myslel. V pátek u snídaně se ho Hermiona zamyšleně zeptala:

„Co se děje, Harry. Vypadáš nervózně a nešťastně. Snad se nedostavila nějaká zlá předtucha kvůli tomu zítřku?“

Harry nešťastně zavrtěl hlavou a odpověděl:

„Já nevím. Doufám, že to byla prostě jen noční můra...“

Ron se ho s přimhouřenýma očima zeptal:

„A co se ti to vlastně zdálo?“

Harry si povzdechl a střelil očima po Ginny. Tvářila se velmi napjatě. Tak se otočil zase k Ronovi a odpověděl mu:

„Zdálo se mi o tom zítřejším lovu. Podařilo se mi ty hady bez problémů přivolat, jen jich bylo víc, než jsme čekali. Všechno ale běželo hladce, přesně podle plánu, než se tam z ničeho nic objevila Ginny. Ti hadi se na ni všichni najednou vrhli, zakousli se do ní a začali ji rdousit...“ Hermiona se s úsměvem zeptala:

„A jak to dopadlo?“

Harry pokrčil rameny:

„To nevím. V tom okamžiku jsem se probudil zpocený hrůzou...“

Pak se zadíval na Ginny, která byla červená rozpaky, a s nešťastným výrazem ji přede všemi požádal:

„Ginny, prosím... Slib mi, že zítra zůstaneš ve škole. Slib mi, že už mi to neuděláš – prosím...“

Ginny zrudla ještě víc a zatvářila se uraženě. Mlčky se rozhlédla po tvářích kolem sebe. Ve všech viděla stejný výraz. Všechny jako by ji říkaly – tak už mu to slib! Povzdechla si, zavrtěla hlavou a pak se podívala Harrymu do očí:

„Tak tedy dobře, jak chceš. Slibuji, že zůstanu ve škole a neprovedu žádnou hloupost, ale ty mi zase slib, že mi dáš vědět hned, jak to bude možné, že jsi v pořádku...“

Harry se uvolněně usmál a přikývl.

Pak ji vzal pod stolem za ruku a vděčně ji stiskl. Odpoledne po obraně se spolu místo psaní úkolů ztratili v sedmém patře a večer se společně věnovali nácviku přemisťování předmětů z místa na místo, protože to byla jediná věc z Formulí, která pořád Harrymu moc nešla. Večer před usnutím požádal Rona a Deana, ať pro jistotu zítra nespouštějí Ginny z očí, protože si stále nebyl jistý, jestli takhle vynucený slib dodrží.

Kapitola 11 – Likvidace hadí hrozby.

V sobotu si už před odchodem na snídani Harry zabalil do batůžku plášť odolnosti a zkontroloval si obě zrcátka v kapse. Byl naprosto klidný a sebejistý a s úsměvem přijímal přání štěstí od svých přátel. Když si pro něj přišel ke stolu Sturgis, tak uklidnil nervózní Ginny:

„Dopadne to dobře Ginny, vím to. Nemusíš mít strach...“

Dal jí pusu a odcházel s úsměvem za trochu nervózním Sturgisem. Cestou Sturgis s pohledem na jeho klidný a vyrovnaný výraz podotknul:

„Ty jsi opravdu přesvědčený, že všechno půjde hladce... Myslel jsem, že chceš jen uklidnit Ginny...“

Harry se zasmál:

„Jediné, co mi nahánělo hrůzu, bylo to, že se tam zase nečekaně objeví Ginny a všechno pokazí. Slíbila mi, že už mi to neudělá a ostatní zase, že z ní nespustí oči a tentokrát ji uhlídají, tak už jsem klidný.“

Sturgis se smíchem zakroutil hlavou a bylo vidět, že se trochu uvolnil. Přesunuli se krbem do Atria na ministerstvu a tam už na ně čekali Artur a Charlie. Pak dorazil Dedalus Kopál s jedním ze svých mužů a před sebou vedli vzduchem pomocí hůlek velkou dřevěnou, silně okovanou truhlici se včera odchyceným, živým hadem. Truhlice byla celá ojíňená, jak v ní drželi hada podchlazeného, aby zbytečně nevyváděl. Po nich se dostavil i Kingsley a čtyři osvědčení a zasvěcení bystrozoři – Zorina, Paul Hardy, Hrdonožka a Savage. Kingsley se rozhlédl po jejich jedenáctičlenné skupince a s trochou pochyb v hlase se zeptal Harryho: „Opravdu si myslíš, že to bude stačit Harry? Pořád mám pocit, že je nás na takovou akci málo...“

Harry ho uklidnil.

„Budou tam i mozkomorové... Myslím, že je nás až dost. Bude to v pořádku...“ a klidně a sebejistě se usmál.

Kingsley se mu chvíli díval do očí, pak přikývl a řekl:

„Dobře. Přemístíme se...“

Postupně se otáčeli na místě, aby se znova objevili na palouku za ruinami zámku na Strašidelné hůrce. Dedalus umístil bednu s hadem doprostřed palouku a pak představil Harrymu svého společníka.

„Harry, to je Daniel McLogen. Vzal jsem ho s sebou, protože má mimořádnou odolnost vůči vlivu mozkomorů a velmi silného Patrona.“

Harry se na Daniela podíval se zájmem. Pak přimhouřil oči a zeptal se:

„Přežil jste svou smrt?“

On se na něj překvapeně podíval.

„Ano, když mi bylo šestnáct, tak jsem spadl z velké výšky z koštěte a dala mě dohromady až velká dávka životodárného nektaru...”

Harry přikývl:

„Byl jste až na hranici, že?”

Daniel zblednul:

„O tom jsem nikdy s nikým nemluvil...”

Harry se usmál:

„Já tam byl taky. Od té doby na mě mozkomoři nepůsobí. Kdo vás poslal zpátky?”

Daniel zalapal po dechu a potichu odpověděl:

„Přišel mi naproti děda. Řekl mi, že moje tělo není mrtvé, abych se vrátil, protože by moje rodiče zármutek z mé smrti zničil...”

Harry se na něj usmál:

„Mě poslal zpět profesor Brumbál. Máme stejnou zkušenost.”

Pak se rozhlédl po ostatních.

„Dobře, tak začneme?”

Kingsley přikývl.

„Pojď se podívat, kde budeme schovaní, abys věděl, kam se přemístit...” a společně odešli do velké vstupní síně záměcku, z jejíchž oken bylo dobře vidět na palouk za záměčkem. Ven vyšel Harry už sám, došel na palouk a přivolal si mozkomory. Přišlo jich všech osm, kteří se pohybovali v této oblasti a do včerejška spolupracovali při lovu s Kopálovou skupinou. Harry jim vysvětlil, že se pokusí přivolat všechny zbylé hady a vysvětlil jim, co po nich bude chtít. „Budete se držet při okraji lesa a v případě, že se na mě hadi vrhnou a zakousnou se do mě, tak okamžitě přijdete a vysajete z nich jejich nenávist. Až budou všichni spát, tak ustoupíte a přenecháte je kouzelníkům. Když na mě nezaútočí, tak si s nimi promluvíme a pak se přemístíme tam...” a ukázal na záměček.

„Potom se na nich nakrmíte a až z žádného z nich nebude vyzařovat nenávist, ani jiné emoce, tak ustoupíte a my to dokončíme. Když všechno dopadne tak jak jsme naplánovali, tak vás všechny nasytím, za to, že nám prokážete tuto službu. Rozuměli jste mým instrukcím?” V hlavě se mu ozval hlas jednoho z nich.

„Ano pane, víme, co máme dělat. Vysvětlil nám to kouzelník Kopál již včera.”

Harry přikývl:

„Dobře, tak začneme...” mozkomoři ustoupili na okraj lesa a téměř se ztratili mezi stromy.

Harry namířil hůlkou na truhlu - „*Abrogo claudo*“ a zámek dvakrát cvaknul. „*Alohomora*“ a víko odskočilo a odhalilo hada spícího uvnitř. Harry ho vytáhl z bedny ven a vyzkoušel si na bedně své nově nabyté umění. „*Translatio*“ a pohledem si zkontroloval, zda se bedna ocitla tam, kde ji chtěl mít. Usmál se, stála přesně pod oknem, z kterého ho kontroloval pohledem Kingsley.

Pak už se ale soustředil jen na hada. Pevně ho chytil levou rukou za hlavu a přiblížil hůlku k místu, kde měli všichni hadi vypálené znamení zla. Znamení zčernalo a začalo prosvítat pod jeho šupinami. Had se začal probírat ze strnulosti a tak Harry neváhal a přiložil na něj svou hůlku. Když začalo znamení pulzovat, tak ještě pro jistotu zasyčel:

„Volám vás, všichni ke mně!“

Vtom se začal ozývat podobný svist, s kterým přišli ve středu i Smrtijedi. Had se v jeho rukách už dost nevladatelně kroutil, tak ho Harry pustil a okamžitě na něj ostře zasyčel: „Ustup na své místo!“

Napřímil se a rozhlédl se kolem sebe. V kruhu asi tři metry kolem něj se zhmotnilo sedm hadů. Svě místo mezi ostatními zaujal i ten osmý. A tak Harry začal, přesně tak, jak si to předem promyslel.

„Proč vás přišlo tak málo? Kde jsou ostatní?“ zasyčel ostře. Odpověděl mu jeden z hadů: „Jsou mrtví, víc nás už není...“

„To není možné, dal jsem vám mocnou ochranu...“

„Lidé se naučili, jak nás zabíjet. Viděl jsem to. Nutí ostré předměty létat vzduchem a stínají nám hlavy.“

Během tohoto rozhovoru se hadi stahovali blíž k Harrymu. Už ho svírali jak v kleštích, vzdálení od něj jen něco přes metr. Harry se napřímil v celé své výšce a ostře zasyčel:

„To se mi nelíbí.“

Rychle si vybavil vzpomínku na Goyla, jak posílá kletbu na malého Lucase a zase ho přepadla taková vlna zloby a rozhořčení, že úplně hmatatelně cítil, jak mu prostupuje do celého těla.

Zabralo to. Hadi se okamžitě stáhli do uctivé vzdálenosti.

„Máš pro nás nějaké rozkazy, pane?“

Harry se na chvíli odmlčel a pak odpověděl:

„Na mé původní plány je vás málo. Musím učinit opatření. Počkáte na mě tady na tomto místě. Za chvíli se vrátím a dám vám rozkazy.“

Pak se přemístil doprostřed vstupní síně a potichu přešel k jednomu z oken, odkud dění na palouku sledovali taťka, Charlie a Sturgis. Ten mu zašeptal do ucha.

„To bylo dost silné, bylo to cítit až sem...“

Harry s úsměvem pokrčil rameny.

„Nemohl jsem je nechat, aby mě tak sevřeli...“

Pak společně přihlíželi, jak se mozkomorové, vznášejíce se nad kruhem hadů, krmí. Když ustoupili na stranu, tak vyšli všichni na palouk a pustili se do utrácení bezmocných hadů.

Harry jen stál a přihlížel. Trochu se mu tato likvidace přčila a tak se jí ani nezúčastnil. Kingsley také jen přihlížel, a když si všiml jeho znechuceného výrazu, tak se zeptal:

„Něco se ti nelíbí, Harry?“

Ten jen zavrtěl hlavou. Odpověděl za něj Sturgis, který se té likvidace také nezúčastnil. „Trochu nerovný souboj, řekl bych, že?“ a zlehka se na Harryho usmál.

Harry se smutným povzdechem přikývl.

„Musí to tak být, Harry, jsou příliš nebezpeční a takhle je to nejmíň riskantní. Nelituj je, mají už na svědomí šest lidských životů...“ a když na něj Harry udiveně pohlédl, tak Kingsley pokračoval:

„K těm prvním čtyřem přibyli starší manželé, co bydleli na samotě na Horním brodu. Neměli doma telefon, nemohli si přivolat pomoc. Našli je dobrovolníci, co pročesávali ten čtverec. Toho hada, co to udělal, nedostali, musel to být některý z těchhle.“

A ukázal na mrtvoly, které už bystrozoři uklízeli do pytlů. Harry jen přikývl a už mlčky přihlížel jak bystrozoři, každý se dvěma pytli v rukách mizí ze scény. Daniel McLogen si zase došel pro bednu, nechal ji zmizet a přemístil se také. Harryho najednou přepadl zvláštní pocit a zatvářil se velmi zamyšleně.

První si toho všiml Sturgis.

„Co se děje Harry? Tváříš se divně...“

Harry zavrtěl nespokojeně hlavou a zamyšleně odpověděl:

„Najednou mám pocit, že to ještě neskončilo. Připadá mi, že to nebyli všichni, co zbyli...“ Charlie se překvapeně zeptal:

„Myslel jsem, že prostě musí přijít, když je zavoláš prostřednictvím toho znamení?“

Harry zavrtěl hlavou.

„Ne, když mají nějakou silnější motivaci. Říkal jsi, že když samice snese vajíčka, tak hlídá hnízdo do vylíhnutí mláďat. Tenhle instinkt by mohl být silnější. Já nevím, čekal jsem, že se mi uleví, až bude po všem, ale nestalo se...“

Chvilí potichu přemýšlel a pak popošel k okraji lesa a oslovil mozkomory.

„Doplním vám energii, jak jsem slíbil, ale budu pro vás mít ještě práci. Myslím si, že někde v této oblasti mohl ještě nějaký had zůstat. Dokázali byste ho najít i v případě, že už by z něj nevyzařovala ta nenávisť?“ Mozkomoři se shlukli do chumlu a vypadalo to, že se radí. Pak se otočili k Harrymu a jeden z nich mu odpověděl.

„Dokážeme ho najít, ale bez té nenávisti to může trvat déle...“

Harry přikývl:

„Dobře, teď vám doplním energii na maximum. Vy prohledejte tuto oblast kousek po kousku, a jestli najdete hada, tak to jeden z vás půjde oznámit –“ ohlédl se na Kingsleyho, ale přihlásil se Dedalus. Harry přikývl a pokračoval:

„ – panu Kopálovi a ostatní budou hlídat toho hada, aby neutekl.“

Pak si vybavil Ginny, jak sedí v kruhu přátel, nervózně si hraje s prsty a nespouští oči ze zrcátka položeného před sebou. Zaplavila ho vlna lásky a pochopení, soustředil se na to, aby své pocity vyzařoval do prostoru a v duchu si sliboval, že hned jak se mozkomoři nakrmí, tak jí zavolá.

„Děkujeme ti, pane, jsme nasyceni.“

Uslyšel po chvíli jejich hlas v hlavě, beze slova se otočil a vytáhl z kapsy zrcátko.

„Ginny?“

„Ano, jsem tu...“

„Tak už je po všem. Proběhlo to naprosto hladce, podle plánu. Nikomu se nic nestalo.“

Na jejím hlase byla patrná velká úleva.

„Takže už se vracíš?“

Harry chtěl přikývnout, ale přes rameno se mu ozval Kingsley.

„Jen nám ho tady ještě na chvílku nech...“ a k Harrymu dodal.

„Myslel jsem si, že bychom se mohli domluvit s duchem barona Kowalského, když už jsme tady. Přes den prý se zdržuje ve sklepení. To s těmi dětmi byl tvůj nápad, tak bys mě při tom jednání mohl podpořit...“

Ginny se uvolněně rozesmála.

„No tak si teda běž ještě pokecat s duchem, ale do oběda koukej být doma...“

Harry se rozesmál a přidali se k němu i všichni ostatní.

„My už bychom taky měli jít, mamka je asi dost nervózní.“

Poznamenal tatka a Charlie se zasmál:

„Řeknu Georgeovi, aby vám dodal tahle zrcátka...“

Artur se zhrozil:

„To ať vás ani nenapadne, to už bych neměl ani chvílku klidu – jako tady Harry.“

A v dobré náladě se s nimi rozloučili. Sturgis se připojil ke Kingsleymu a Harrymu.

„Já se bez tebe do školy vrátit nemůžu...“ dodal na vysvětlenou.

Dedalus zmizel a tak šli za duchem barona Kowalského ve třech.

Když sešli po schodech do sklepení, tak uslyšeli podivné bzučení. Jako by k nim letěl celý roj včel. A opravdu – najednou se ze zdi po levé straně vynořil včelí roj. Harry se mimoděk přikrčil a rychle vytáhl hůlku, vzápětí se usmál a zase ji uklidil zpět do kapsy. Uvědomil si, že skutečné včely by asi těžko dokázaly procházet zdí.

„Páni, duchové včel, to jsem ještě neviděl...“ podivil se Sturgis. Harry pokrčil rameny.

„Když mají naši bezhlaví rytíři koně, proč by baron nemohl mít své včely.“

Vtom se za včelami vynořil duch barona Kowalského. Vypadal jako vetchý stařeček, vztáhl k nim své kostnaté ruce a teskně zaúpěl. Kingsley naklonil hlavu na stranu a zeptal se: „Copak, pane barone, něco vás bolí?“

Baron se nejdřív zarazil, překvapený, že se ho nebojí, pak se na ně ale osopil:

„Kdo jste? Co tady chcete?“

Kingsley se usmál a odpověděl:

„Děkujeme za milé přijetí. Jmenuji se Kingsley Pastorek a jsem ministr kouzel. A toto jsou mí přátelé profesor Sturgis Tobolka a Harry Potter.“

Duch barona Kowalského ohrnul nos, jako že to na něj rozhodně žádný dojem neudělalo a vztekle vyštěkl:

„Co tu chcete? Proč rušíte můj klid?“

Kingsley se zase mile usmál, jako by vůbec nevnímal baronovu nezdvořilost a začal vysvětlovat:

„Přišli jsme se vás zeptat, jestli by vám nevadilo, kdybychom koupili váš zámek, zrekonstruovali ho a udělali z něj reprezentativní a útulné sídlo pro ubytování zahraničních návštěv a pořádání mezinárodních konferencí.“

Baron si pohrdavě odfrkl a spustil:

„Tak to by mi tedy vadilo. Nejsem zvědavý na nějaké podivíny, kteří se budou roztahovat na mém panství...“ a vychrlil ze sebe několik velmi sprostých výrazů.

Harry si povzdechl:

„To je marné Kingsley, tuhle práci ti pan Connor nevezme. On svoje děti vychovává ke slušnosti a laskavosti, nebude riskovat, že mu je tenhle nezdvořák a sprosták zkazí...“ Kingsley si povzdechl a pokrčil bezradně rameny. Baron ale zbystřil.

„Děti? O dětech jste nic neříkali... Tady by bydlely děti?“

Kingsley nenápadně zamrkal na Harryho a odpověděl baronovi.

„No, mysleli jsme si, že sem nastěhujeme jako správce pana Connora s jeho rodinou. Je to totiž šikovný stavitel a restaurátor, ale jak řekl tady Harry – jeho syn je velmi milý a slušný chlapec a před

dvěma týdny se jim narodila holčička... Když pan Connor uvidí, jaký nezdvořák toto sídlo obývá, tak nám tu práci asi nevezme...”

Baronův duch na něj zíral s otevřenými ústy a pak zašeptal:

„Oni mají miminko... maličkou holčičku...” Pak se otřepal a podíval se na ně prosebně. „Nejsem nezdvořák. Umím zpívat krásné ukolébavky a bzučení mých včeliček maličké děti vždy krásně uklidňovalo...” rozněžil se baron.

Jeho tvář se rozzářila, nahrbená postava napřímila, jeho včely ho obklopovaly a vytvářely kolem něj takovou zvláštní bzučící a uklidňující auru. Jako by před nimi najednou stál někdo úplně jiný. Kingsley se na něj usmál a navrhnul:

„Tak víte co, pane barone? Pošlu sem pana Connora, aby se s vámi domluvil osobně. Když se dohodnete, tak to tady koupíme a oni se sem nastěhují...”

Baron nadšeně souhlasil.

„Dobře, dobře... Pošlete ho co nejdřív.”

Všichni se s úsměvem se staříčkým duchem rozloučili a vyšli ven.

Venku svítilo slunce a začínalo být pořádné horko. Harry vytáhl z vnitřní kapsy svého pláště svůj bezedný batůžek, plášť si svlékl, uložil do batohu a pak se zeptal Sturgise:

„Jak se budeme vracet?”

Ten pokrčil rameny:

„Musíme přes krb v ředitelně, profesorka McGonagallová bude zvědavá, jak to tady probíhalo...”

Harry s povzdechem protočil oči. Sturgis ho se smíchem uklidnil:

„Tu si vezmu na starost já, ty budeš muset referovat jinde, že?”

Kingsley se rozesmál.

„Do oběda máte ještě dost času, tak se zastavíme u mě v kanceláři na kávu.”

Když dorazili do ministrovy kanceláře, tak Kingsley vytáhl ze sekretáře samovarnou konvici, poklepal na ni hůlkou a zatím co konvice vařila kávu, připravil hrníčky, cukřenku a mávnutím hůlky přivolal konvičku s mlékem. Pak se posadili ke konferenčnímu stolku do pohodlných čalouněných křesel, Kingsley vytáhl nachové zrcátko, uklidnil Angelinu a domluvil se s ní, že přijde na oběd. Popíjeli výbornou kávu a bavili se o právě minulých událostech.

„Jak reagovali bystrozoři na tu Harryho auru moci?” zeptal se Sturgis Kingsleyho. Ten se usmál a odpověděl:

„Hrdonožka a Savage to přijali bez překvapení, asi něco vědí, byli přece vyzvednout Goyla ve škole...”

„No jo, ani nevím, jak to s ním vlastně dopadlo...” přerušil ho s otázkou v očích Harry. Kingsley odpověděl:

„Vzhledem k tomu, že projevil upřímnou lítost... On se nám totiž u soudu rozplakal. A také vzhledem k jeho nízkému věku – dostal jen tři roky.“

Harry přikývl.

„A jak dopadla Stampová?“ zajímal se dál.

Kingsley si povzdechl.

„Ta dostala doživotí...“

Harry na něj překvapeně vyvalil oči:

„To snad ne? To je trochu přehnané, ne?“

Kingsley zavrtěl hlavou.

„Úplně se zbláznila. Původně dostala za tu vraždu starého mudly a pokus o vraždu na tobě jen osm let. Když si ale vyslechla rozsudek tak jí najednou přeskočilo, jednomu ze strážných, kteří ji hlídali, vytrhla hůlku a přímo před zraky soudního dvora, smrtící kletbou, zavraždila druhého. Tak jí hned na místě změnili trest na doživotí...“

Harry vrtěl nevěřičně hlavou a Kingsley se vrátil k předchozímu tématu.

„Když Harryho auru moci pocítili Hardy a Zorina, tak se tvářili hodně překvapeně. Zorina se po mě koukla, co já na to, a když viděla, že se tvářím, jako by nic, tak jen zavrtěla nevěřičně hlavou...“

Sturgis se chápavě usmál:

„Jo, taky mě to poprvé vzalo...“

Harrymu tohle téma nebylo moc příjemné a tak odvedl řeč jinam.

„Proč jí všichni říkají Zorina? Ostatním bystrozorům říkáte příjmením...“

Kingsley i Sturgis se rozesmáli. Sturgis mu to vysvětlil:

„Je to moje vrstevnice, nastoupila k bystrozorům ve stejnou dobu jako já. Tehdy jsme jí říkali Zorka Zobáčková, ale musíš uznat, že se k ní to jméno ale vůbec nehodí. Ona osobně ho přímo nesnáší a tak, když prošla přijímacím obdobím a stala se plnohodnotným bystrozorem, všechny požádala, aby jí říkali prostě Zorino. Všichni jsme uznali, že se to k ní hodí líp, jen Pošuk jí říkal slečno Zobáčková, když ho štvála...“ a potichu se smál nad dávnou vzpomínkou. Kingsley se taky usmál a pak zamyšleně řekl:

„Udělal jsem šéfa bystrozorů ze starého Bouchala, protože je služebně nejstarší.“

Otočil se k Harrymu:

„Toho neznáš, je teď pořád nemocný. Ten dlouhý pobyt v Azkabanu mu moc neprospěl. Už mi říkal, ať jmenuji jeho nástupce, že chce už jít do penze. Chvilí jsem přemýšlel o Zorině, ale bojím se toho, že když z ní udělám šéfa, tak už s ní nic nezmůžu. Ona mě totiž zaučovala, když jsem sem přišel. Už takhle se ke mně chová bez respektu, kdybych jí povýšil, tak už s ní nevydržím...“

„A co Dedalus?“ zeptal se Sturgis. Kingsley zavrtěl hlavou.

„Nedokáže si získat jejich respekt, s tím počítám do speciálního útvaru pro kontrolu mozkomorů. Jediný kdo mě napadá je Dobs. Poslal jsem ho hlídat Stana Silničku, je zkušený a je na něj spolehnutí. Je mu už přes padesát, ale těch pár let, než najdu schopnějšího šéfa, by vydržet mohl...“ a naprosto nevinně se podíval na Harryho.

Harry zrudnul a rozpačitě se zeptal Sturgise.

„Neměli bychom už radši jít?“ Sturgis se chápavě usmál, dopil kávu a odpověděl:

„Máš pravdu, půjdeme...“

Harry pospíchal z ředitelny, bral to skoro poklusem, aby byl na koleji dřív, než ostatní odejdou na oběd.

„Tak už jsem tady, mamko, stihl jsem to včas?“ s úsměvem se přivítal s Ginny. Ostatní se rozesmáli, Ginny se trochu začervenala, ale byla ráda, že už ho má zpět. Ron hned naléhal: „Tak honem, vyprávěj, jak to probíhalo...“

Dean ho brzdil:

„Ne, počkej s tím až k obědu, Lenka i ostatní to chtějí také slyšet...“

Harry si povzdechl.

„Tohle vyprávění se k obědu moc nehodí, ale venku je hezky, můžeme si po obědě jít všichni sednout k jezeru, pozveme i Hagrida, určitě si to taky rád poslechne. Dost jsem ho v poslední době zanedbával, i když na ten plášť od něj jsem teď hodně spoléhal...“ dodal trochu zahanbeně.

A tak se po obědě cestou k jezeru zastavili pro Hagrida a Tesáka, pohodlně se usadili na palouku na břehu. Tesák se rozvalil vedle Harryho, s oddaným pohledem mu položil hlavu do klína a slintal mu na hábit. Harry se rozhlédl. Přidali se k nim všichni hráči jeho famfrpálového týmu a právě přicházeli i Bart Harper s Robinem Durmanem.

„Můžeme se k vám připojit?“ zeptali se Harryho. Harry s úsměvem přikývl:

„Jistě, posadte se...“

Pak ještě mávnul na prváčky, kteří po nich nesměle pokukovali zpovzdálí, počkal, až se uvelebí a začal:

„O tom, kde se tu ti hadi vzali a co byli vlastně, zač už asi všichni víte dost...“

Jimmy Peakese ho ale přerušil:

„Jak jsi přišel na to, že jsou to jeho potomci? Jak tě napadlo, že je něco takového vůbec možné?“

Harry se rozhlédl kolem sebe a viděl napjaté výrazy a zvědavost ve tvářích kolem sebe, povzdechl si a začal úplně od začátku.

Vyprávěl o hadovi, kterého přinesli Charlie s ministrem do ředitelny, aby se Harry pokusil pomocí hadího jazyka o něm něco zjistit. Vyprávěl o rudém záblesku v očích hada a o tom, jak se mu vrátila vzpomínka na napadení pana Weasleyho velkým hadem. Řekl jim, jak mu portrét ředitele Everarda prozradil, že už se něco podobného jednou stalo, že už zvěromág zplodil potomstvo se svým zvířecím druhem, ale o Křivonožkovi se raději nezmínil. Vtom se ozval s potutelným úsměvem Dean:

„To aby sis dával dobrý pozor na kuguáří kocoury v okolí...“

Ginny si sundala botu a trefila ho do hlavy a Lenka mu uštědřila pořádný štulec do zad. „Auvajs, co blbnete? Copak vy ženský vůbec nerozumíte legraci?“

Harry se smál a za sebou zaslechl ještě jiný povědomý smích. Ohlédl se a uviděl Sturgise Tobolku s Hestií, profesorem Kratiknotem a Křiklanem.

„Slyšeli jsme, že tady Harry Potter vypráví o hadech... můžeme se přidat?“ zeptala se Hestie. Harry se smíchem přikývl.

„Kdybych věděl, že se nám to takhle nabalí, tak bych to uspořádal ve Velké síni...“

„Proč? Tady je přece krásně...“ usmál se Křiklan a všichni se pohodlně usadili.

Tak Harry pokračoval a vysvětlil jim, jak došel k tomu, že ti hadi jsou Voldemortovi potomci. Pak popsal všem, co o nich dokázal zjistit Jerry Colby a tím jeho hypotézu vlastně potvrdil. Vyprávěl, jak s Hermionou a její maminkou pomohli na ministerstvu s ochrannými opatřeními pro mudly v té oblasti, o tom jak uspořádali první lovy, aby přišli na to, jak se dají ti hadi zabít i o špitále, jeptiškách a paní Hnízdilové. Pak jim popsal, jak se už v sobotu odpoledne na ministerstvo nahrnuli dobrovolníci, a rozpoutal se Velký lov.

„Už mě tam nepotřebovali, tak jsem se vrátil do školy. Jenže v neděli se ozval ministr...“

Pokračoval a s pohledem do tváří plných úžasu, vysvětlil svůj nápad s přivolením hadů pomocí znamení zla, o zkoušce u Malfoyových a polapených Smrtijedech. Pak jim popsal, jak probíhal poslední lov a likvidace zbylých hadů.

„To jste je museli všechny zabít? Proč? Taková škoda... Byli to přece výjimeční tvorové. Mohli jsme se pokusit je převychovat.“

Ozval se vyčítavě Hagrid. Harry si povzdechl:

„Nemysli, že mě to nenapadlo Hagrid. Neměl jsem moc pěkný pocit z toho, jak je před mýma očima vybíjejí, ale vím, že to jinak nešlo. Možná, kdyby se jim dostalo výchovy, když byli mladí... Ted' už to nešlo. Byli plní nenávisti, stvoření k tomu, aby zabíjeli a terorizovali všechny lidi. Někteří už se začali živit lidskou krví...“ povzdechl si.

„Byli příliš nebezpeční a zkažení nenávistí, aby mohli být ušetřeni...“ dodal s omluvou v očích směrem k Hagridovi.

Pak se rozpoutala bouřlivá diskuse. První se zeptal Sturgis:

„Jak jsi přišel na to, že mohl ještě nějaký had přežít. Proč myslíš, že neposlechl to znamení, když ho volalo.“

„Vím, že málokdo ze Smrtijedů dokázal odolat, když se jeho znamení zla rozpálilo, ale někteří to dokázali, když měli dostatečnou motivaci. Profesor Snape se uměl skvěle ovládat a když nechtěl, tak si tím znamením nenechal řídit život a Karkarov... u toho byl zase silnější strach z pomsty, taky se té bolesti dokázal vzepřít. Když mi řekl Jerry, že se objevila březí samice, tak mě napadlo, že nemusela být jediná. Mateřský instinkt, který jí velí, aby hlídala svoje hnízdo, dokud se nevylíhnou mláďata, mohl být silnější než nutkání přiběhnout ke svému stvořiteli na zavolání. Možná se pletu, ale to se časem dozvíme. Zabili jsme čtyřicet devět hadů a vycházeli jsme z předpokladu, že Nagini mohla mít až padesát mláďat...“ Křiklan zakroutil hlavou:

„Pravděpodobnost, že měla přesně padesát mláďat, je přece tak mizivá...“

Harry pokrčil rameny.

„Mohla jich mít i víc, byla přece kouzly upravená, zrovna tak jako její potomstvo. Některá háďata mohla přijít o život, když byla ještě malá. Mohl je ulovit pes, nebo liška... Byly chráněny proti kouzlům a ne proti fyzickému útoku. Jednoho dokázal umlátit i mudla sekerou, i když u toho utrpěl četné kousance – toho jsme nakonec zachránili.“

Na Harryho přšely další a další otázky a on se snažil na všechny odpovědět. Zarazil se až po té, co se ho Robin Durman ze Zmijozelu zeptal:

„Jak to, že Voldemort nezemřel po tom, co se na něj tenkrát od tebe odrazila ta smrtící kletba?“

Harry přemýšlel, jak to má přítomným vysvětlit. Podíval se na prváčky a byl bezradný. Záchranný kruh přiletěl ze směru, odkud ho nečekal – Lenka Láskorádová.

„Tohle téma si přece slíbil exkluzivně Lee Jordanovi pro Jinotaj Harry.“

Harry se na ni vděčně usmál.

„Máš pravdu, Lenko, to si přečtete o prázdninách v Jinotaji.“

A Ginny to rychle zamluvila:

„Co tak naléhavého jste to projednávali s tím duchem?“

Harry se zasmál:

„Od příštího roku máme převzít na sedm let předsednictví Mezinárodního sdružení kouzelníků. Ministerstvo hledalo nějaký pěkný opuštěný objekt, který by zrekonstruovali a upravili tak, aby se tam daly pořádat konference a ubytovat zahraniční hosté. Když jsme byli na návštěvě ve špitále, tak nám paní Hnízdilová vyprávěla o Strašidelné hůrce...“ a vyprávěl jim o duchovi barona Kowalského. Když skončil, tak směrem k Lucasovi dodal:

„Jestli se s ním tvůj táta dohodne, tak se asi budete stěhovat. Je tam veliká zahrada a všude kolem lesy, které přímo lákají k dobrodružným výpravám... Myslím, že by se ti tam mělo líbit.“

„Páni...“ vydechli fascinovaně prváčky.

„Až se přestěhujete, tak nám musíš dát vědět, přijdeme tě navštívit,“ nabádala ho Sára.

Další otázky už nepadaly, tak to jejich sezení Harry s úlevou ukončil a vydali se na kolej. Byl rád, že už to má za sebou. Jenže... jen vešel do ložnice, tak se do něj pustili rodiče se Siriusem.

„Jak to, že jsi na nás zapomněl? To jsi snad udělal schválně, že jsi jim to vyprávěl venku, abychom nic neslyšeli... Nebýt toho, že nás občas přijde navštívit profesor Brumbál a řekne nám, co podnikáš, tak bychom nic nevěděli... Harry tohle nám přece nemůžeš dělat...“

Harry se zastyděl a s provinilým výrazem si sedl proti nim na postel.

„Mrzí mě, že jsem vás nevzal k jezeru sebou. Napravím to. Do večere máme ještě dost času, abych vám mohl říct všechno, co chcete vědět...“

A trpělivě odpovídal a vyprávěl...

Kapitola 12 – Zkoušky.

Po návratu do školy k učení se Harry trochu uvolnil, i když pocit, že ještě není konec, v něm přetrvával. Zakázal si ale už na hady myslet. Uvědomoval si, že v posledních dnech dost zanedbával přípravu na zkoušky a ty se teď neznárodně blíží. Tři týdny... Udělal si v duchu takovou malou inventuru svých vědomostí. Zkoušky z Obrany proti černé magii se neobával. V tomto předmětu si věřil, jak v teorii, tak v praxi. Potřebnou jistotu už získal i v Přeměňování a Formulích, i když v teoretických znalostech si už tak jistý určitě nebyl.

Největší obavy měl z Bylinkářství a Lektvarů. To byly předměty, ve kterých záleželo víc na vědomostech, než na schopnostech a Harry si musel poctivě přiznat, že jeho vědomosti mají dost mezer. Pokaždé, když otevřel některou z učebnic Bylinkářství, narazil na něco, co nevěděl. A Lektvary... Největší problémy mu dělaly protijedy. Byly si všechny tak podobné. Stejně přísady, podobná příprava a bylo jich přes padesát. Pořád se mu navzájem pletly. Těm se bude muset věnovat intenzivně a všechny se je naučit nazpaměť jako básničky. A tak se do toho pustil s vervou už v sobotu večer. Nejdřív domácí úkoly, kterých bylo teď tolik, že Harryho posedla mírná panika. Jak se mám učit to, co zatím neumím, když musím psát zbytečně tolik úkolů... Strávil nad nimi i celou neděli a s hrůzou očekával další příděl z pondělního vyučování.

Naštěstí profesori dostali konečně rozum a místo úkolů jim začali dávat okruhy témat k opakování.

„Do zkoušek zbývají tři týdny a to je nejvyšší čas, abyste si zopakovali vše, co jste se doposud naučili a doplnili si chybějící znalosti,“ nabádala je profesorka McGonagallová. „Teď už nemá cenu dávat vám úkoly. Poskytneme vám jen návod na systematické opakování. Když to vezmete hezky popořadě, tak budete mít jistotu, že na nic nezapomenete...“

Harry si oddechl a v klidu se soustředil na opakování přeměn své podoby před zrcadlem. Uměl už změnit svůj vzhled tak, že byl naprosto k nepoznání. Malý, tlustý šedivý stařec, který na něj hleděl ze zrcadla modrýma očima, se velice líbil i paní profesorce a s úsměvem dala Harrymu pět bodů. I Ginny, která ze sebe udělala postarší černošku, Hermiona, jako mladička modrooká blondýna a Ron, vysoký černošlasý, černošský vousáč si vysloužili svoje body. Pak si zopakovali mizení a přivolávání předmětů, to nikomu z nich už nedělalo žádné problémy a až do konce dvouhodinovy předváděli přeměny, které má zkušební komise obzvlášť v oblíbené – židli na psa, stůl na prase, kouzelnická čapka na sovu, nebo vránu, králíka na čajník a ten zase v kočku...

Harrymu zase trochu stouplo sebevědomí, protože všechny zvládl s naprostým přehledem. I ostatním to šlo docela dobře a tak i ředitelka odcházela z hodiny docela spokojená. Dopolodní bylinkářství strávili procházením všech tří obrovských skleníků a rozlišováním bylinek, které se tam pěstovali. Profesorka Prýtová se tvářila také docela spokojeně, když jim slibovala příští, podobnou hodinu venku. Po vyučování se vrhli na opakování. Hermiona už začala pomalu šílet a štěkala vztekla na každého, kdo na ni promluvil a tak se Ron, Harry a Ginny uklidili nahoru do ložnice a v dobré náladě se věnovali opakování s pomocí Harryho rodičů a Siriuse.

Tenhle systém Harrymu vyhovoval a byl za jejich portrét vděčnější, než kdy před tím. Maminka ho zkoušela z lektvarů a bylinkářství, táta zase z formulí a přeměňování. Sirius na něj občas kontrolně vybafnul otázku z obrany. Harry si se smutkem uvědomil, že jeho rodiče zemřeli necelé tři roky potom, co si tímhle také sami prošli. Měli ještě všechno živě v paměti. Učil se, šptal nazpaměť lektvary a na hady už několik dní ani nevzpomněl. Když se v pátek před večeří ozval Kingsley, tak zareagoval až po chvíli.

„Ano Kingsley? Co se děje?“ zeptal se s úlekem, jeho oči v zrcátku.

„Měl jsi pravdu, Harry. Už ji našli. Samici, která hlídala snůšku dvaatřiceti vajec. Šel tam pro ni Dedalus s Danielem McLogenem a ta potvora ještě stihla Daniela pokousat. Není to vážné, dostane se z toho. Byla zalezlá ve sklepě toho panského domu nad Malým Visánkem. Její tělo i vajíčka už má na stole Jerry...“ na chvíli se odmlčel a pak se ho zeptal:

„Jaký z toho máš pocit? Byla poslední?“

Harry zavřel oči a zkoumal své pocity.

„Nejsem si jistý Kingsley... To, že předčasně dospěla jedna samice, že dokázala najít plodného samce, byla velká náhoda. Ta druhá byla ještě větší náhoda, ale kdyby existovala třetí taková – to už by byl zázrak. Jsem teď mnohem klidnější, ale jistotu nemám...“

Kingsley si povzdechl:

„No tak uvidíme za čtyři roky. Snad už se to nebude opakovat. Pro jistotu nechám ještě telefon u Seamuse a jeptiškám dáme nějaké protijedy. Zůstaneme ještě pár týdnů v pohotovosti. A jak ti jde příprava na zkoušky?“

Harry se rozesmál:

„Vlastně i díky tobě skvěle. Podívej, s kým se učím...“ a otočil zrcátko směrem k portrétu. „Ahoj Kingsley,“ pozdravil s úsměvem Sirius.

„I my vás zdravíme...“ dodala maminka.

Kingsley se rozesmál:

„Tak to se ještě v Bradavicích nestalo, aby na zkoušky připravovali svoje dítě rodiče a kmotr. Ty musíš mít prostě všechno extra, že?“

„Jasně, nikdy bych nevěřil, že učení může být tak zábavné,“ smál se Harry.

„Dobře, tak už tě nebudu rušit. Jsem rád, že si nemusím dělat starosti, jak doháníš těch pár zameškaných dní. Měj se Harry, budu ti držet palce...“ rozloučil se Kingsley a jeho oči se ztratily.

Harry odešel na večeři a pak zase pokračoval společně s Ginny ve studiu. V sobotu dopoledne se do ložnice přiřítíl navztekaný Ron. Vrhnul po Ginny rozzlobený pohled a pustil se do nich.

„Nemůžete se jít pelešit někam jinam?“

Byli totiž pohodlně rozvalení oba na Harryho posteli, obloženi učebnicemi a věnovali se společně opakování. Ginny zrudla a nadechla se k tomu, aby mu pěkně od plic řekla, co si o něm myslí. Harry ji zarazil:

„Počkej Ginny... Rone, jsme už skoro rok zasnoubení a navíc tady neděláme žádné nepřístojnosti. Vedle jsou prváci a s námi jsou tu mí rodiče a Sirius. Učíme se tady, protože tu máme klid a nemůžeme za to, že Hermiona šílí a nemá na tebe náladu. Takže se uklidni, nech Hermionu na pokoji a přidej se k nám.“

Ginny si neodpustila:

„A přestaň se do nás už konečně navážet!“

Ron se ale nepřestal mračit, praštil sebou vztekle na postel a otočil se k nim zády. Lily se zeptala:

„Neměla bych si s Hermionou promluvit? Všimla jsem si, že to s tím učením opravdu přehání...“

Harry pokrčil rameny:

„Nevím, jestli by to bylo něco platné. Ona takhle šílela i kvůli ročníkovým postupovým zkouškám. Chce být prostě dokonalá a není s ní v takových chvílích rozumná řeč. Mohla by k tobě být dost nezdvořilá, nebo hrubá...“

Lily se usmála: „To klidně risknu. Zkusím to, nebo se z toho ta holka zblázní...“ a odešla z portrétu.

Jejich rozhovor zřejmě přinesl nečekaný ohlas, protože během oběda se Hermiona Ronovi s pláčem omluvila.

„Promiň, Rone. Mám strach, že to nezvládnou. Zjišťuji, že je ještě taková spousta věcí, které nevím... Nezvládnou to...“

Ron ji beze slova vzal kolem ramen a podal jí kapesník. Harry s úsměvem zakroutil hlavou. „Nemůžeš přece vědět všechno, nikdo nemůže. Už teď toho víš dvakrát, nebo možná třikrát víc než my ostatní. Jsem přesvědčen, že toho víš víc, než většina členů zkušební komise Hermiono. Vzpamatuj se! Nemusíš zkoušky udělat na sto dvacet, nebo sto padesát procent, jak máš ve zvyku. Na známku Vynikající ti stačí jen sto procent...“

Hermioně tekly slzy po tvářích a jen nešťastně kroutila hlavou. Harry pokračoval:

„Přidej se k nám. Na zítra nám mamka naplánovala volný den. Dopoledne si půjdeme na famfrpálové hřiště zalétat na koštěti a trochu potrénuvat, protože nás hned po zkouškách čeká ten konkurs. A na odpoledne jsme dostali volno na randění a tam sebou Rona nechceme, tak by ses mu mohla trochu věnovat...“ dodal s úsměvem.

Hermiona se usmála.

„Myslíš, že se mnou vydržíš celé odpoledne?“ zeptala se Rona. Ten pokrčil rameny:

„Když se pokusíš alespoň chvilka zapomenout na zkoušky a na učení...“

Harry a Ginny se rozesmáli. Ginny se přitulila k Harrymu a pošeptala mu:

„Budu se muset domluvit s Lenkou... Ona se totiž učí s Deanem v sedmém patře ve štábu BA. Poprosím ji, aby se na zítřejší odpoledne přestěhovali jinam.“

Harry ji k sobě beze slova přitiskl a stálo ho všechny síly, aby dokázal zastřít tu vlnu touhy, kterou v něm vyvolala. Drželo ho to ještě část odpoledne a táta i máma ho museli několikrát napomínat, aby se soustředil na opakování.

„Už se opravdu potřebujete odreagovat, abyste se zas dokázali soustředit...“ poznamenala maminka a poslala je brzy spát.

V neděli po večeri se zase, všichni odpočinutí, zrelaxovaní, se zrůžovělými tvářemi, vrhli zpět na studium. Hermiona se přidala k nim a tak jim James, Lily a Sirius dávali střídavě otázky, které si sami ze zkoušek pamatovali.

„Jaké znáte způsoby využití Měsíčního kamene – Harry?“

Ten zavzpomínal a vypotil ze sebe šest způsobů.

„Ginny, věděla bys nějaké další?“ a Ginny si vzpomněla na další tři.

„Zná někdo ještě nějaké?“ a Hermiona ze sebe vychrlila ještě další čtyři... Lily se podívala: „Měsíční kámen se používá i do lektvaru, který vrací zkamenělé do původního stavu? To jsem nevěděla...“

Harry se rozesmál:

„Vidíš Hermiono? To je přesně to, o čem jsem mluvil. Co jsi dostala z lektvarů mámi?“

Lily se usmála: „Z OVCE Vynikající a z ročníkové práce taky...“

Harry se otočil zpět k Hermioně:

„Říkal jsem ti, že toho víš víc než my a dokonce víc, než moje máma...“

Hermiona zakroutila hlavou:

„To jen proto, že jsem ten Lektvar sama využila, když jsem byla ve druháku zkamenělá. Proto jsem se o něj zajímala.“

Harry se rozesmál:

„Justin byl taky zkamenělý, ale vsadím se, že o složení toho lektvaru, který ho vyléčil, nemá ani páru.“

„Tak pokračujeme...“ zarazil ho táta a už na ně hrnuli další otázky z přeměňování, formulí, lektvarů i bylinkářství.

„A teď já,“ hlásil se o slovo Sirius.

„Fideliovo zaklínadlo – Ginny, nech zmizet Harryho postel.“

Ginny se soustředila, pak v duchu odříkala zaklínadlo a Harry se zeptal:

„Jak se jí to povedlo?“ Protože on svou postel pořád viděl.

Ron zamžikal překvapeně očima, zalapal po dechu a řekl:

„Zmizela, úplně a dokonale a vy dva taky.“

Tak Ginny zaklínadlo zrušila a Hermiona si povzdechla:

„Takhle dokonale to já pořád ještě nesvedu.“

„Já taky ne...“ povzdechl si Dean, který právě přišel.

„Ale svedete,“ uklidňoval je Harry, „jen jste prostě ještě nepřišli na to jak.“

A tak další půlhodinu věnovali tomu, aby Rona, Hermionu a Deana naučili správně provádět Fideliovo zaklínadlo. Nakonec to všichni zvládli skvěle a tak šli spát s pocitem dobře vykonané práce. Stejně pokračovali i další týden a Hermiona i Dean se k nim přidávali stále častěji. Dean několikrát sebou přivedl i Lenku a tak se i jí nakonec podařilo zvládnout skrýt před jejich zraky Deanovu postel. Harry uznal, že tahle skupinová výuka má něco do sebe, že se toho naučil víc, než kdyby ležel sám v knížkách. Co nevěděli oni, většinou znala Hermiona a když i ona zatápala, tak vždycky věděla, kam pro tu informaci sáhnout a sebe i ostatní ji pak naučila. V pátek se jako primuska dostala k rozpisu letošních zkoušek a tak si ho okopírovala a všichni si ho mohli pořádně prohlédnout.

Pondělí – Kouzelné formule

9:30 Písemná práce NKU + OVCE

12:30 – 14:30 Praktické zkoušky NKU

14:30 – 18:30 Praktické zkoušky OVCE

20:00 Obhajoba ročníkové práce – John Barrett

Úterý – Přeměňování

9:30 Písemná práce NKU + OVCE

12:30 – 14:30 Praktické zkoušky NKU

14:30 – 18:30 Praktické zkoušky OVCE

20:00 Obhajoba ročníkové práce – Hermiona Grangerová

Středa – Bylinkářství

9:30 Písemná práce NKU + OVCE

12:30 – 14:30 Praktické zkoušky NKU

14:30 – 18:30 Praktické zkoušky OVCE

20:00 Obhajoba ročníkové práce – Bartoloměj Harper

Čtvrtek – Obrana proti černé magii

9:30 Písemná práce NKU + OVCE

12:30 – 14:30 Praktické zkoušky NKU

14:30 – 18:30 Praktické zkoušky OVCE

20:00 Obhajoba ročníkové práce – Harry Potter

Pátek

9:30 Písemná práce NKU + OVCE – **Dějiny čar a kouzel**

12:30 – 14:30 Praktické zkoušky NKU – **Starodávné runy**

14:30 – 18:30 Praktické zkoušky OVCE – **Starodávné runy**

20:00 Obhajoba ročníkové práce – Dean Thomas

Sobota a Neděle – volné dny.

Pondělí – Lektvary

9:30 Písemná práce NKU + OVCE

12:30 – 14:30 Praktické zkoušky NKU

14:30 – 18:30 Praktické zkoušky OVCE

20:00 Obhajoba ročníkové práce – Ginnerva Weasleyová

Úterý

9:30 Písemná práce NKU – **Péče o kouzelné tvory**

12:30 – 14:30 Praktické zkoušky NKU – **Péče o kouzelné tvory**

14:30 – 18:30 Písemná práce NKU + OVCE – **Studium mudlů**

Středa

9:30 Písemná práce NKU – **Astronomie**

12:30 – 14:30 Praktické zkoušky NKU – **Jasnovidectví**

14:30 – 18:30 Praktické zkoušky NKU + OVCE – **Věštění z čísel**

22:00 – 24:00 Praktické zkoušky NKU – **Astronomie**

Ron se podívil: „Nevěděl jsem, že i Barrett dělá ročníkovou práci. Nevíš náhodou z čeho?“

Hermiona přikývla: „Ze Starých run. Přivezl si z dovolené čtyři historické pergameny popsané těmi nejstaršími runami. Tvrdí, že pocházejí až z doby faraónů, ale podle toho, co jsem slyšela, tak na tom prvním, co přeložil, byl recept na slepičí polévku. Každopádně strávil překladem těch pergamenů skoro celý školní rok a v poslední době se tvářil docela spokojeně, tak v nich asi našel i něco

užitečnějšího,“ vysvětlovala. Pak pokračovala: „Profesorka McGonagallová říká, že jsme překonali rekord. Za posledních osmdesát let, kdy se skládají Diplomy, bylo nejvíc ročníkových prací v jednom roce pět...”

V neděli, když šli na večeři, tak ve Vstupní síni narazili na zkušební komisi. Vítala je nervózní profesorka McGonagallová. V čele osmičlenné skupinky staříčkových profesorů stála neuvěřitelně stará a jakoby seschlá profesorka Marchbanksová.

„Pročpak jste tak nervózní, Minervo, vy přece ty zkoušky neskládáte. Uklidněte se děvče! Z toho, co jsem slyšela, bude tohle opravdu silný ročník. Je pravda, že máme letos šest ročníkových prací?“

Právě v tu chvíli procházeli Harry, Ginny, Ron a Hermiona kolem nich a všichni, sice plaše, ale velmi zdvořile pozdravili.

„Á... tady je máme. Výkvět mladé generace...” podotkl profesor Tofty a Harry cítil, jak rudne. Rychle přidali do kroku a už jen zaslechli ředitelku:

„Nechala jsem vám prostřít k večeři ve sborovně, abyste měli klid...”

Harry se během večeře tvářil zaraženě a zamyšleně, a když se u nich po večeři zastavil Sturgis, aby se zeptal, jak se všichni cítí v předvečer zkoušek, tak mu řekl:

„Než jsme přišli sem, tak jsem se cítil docela dobře. Měl jsem pocit, že jsem udělal vše, co bylo v mých silách, abych se na zkoušky připravil nejlíp, jak dokážu. Ale teď mám najednou pocit, že má zkušební komise trochu zkreslené představy o tom, co od nás mají očekávat...” Ginny Sturgisovi řekla o té poznámce profesora Toftyho a on se rozesmál:

„Oni od vás očekávají jen to, co jim ukážete Harry. A že se nemáte za co stydět, tím jsem si jistý, Harry... Nelamte si s tím zbytečně hlavu, právě jsme se bavili s ostatními profesory o tom, že jsme všichni velice spokojeni s úrovní vaší přípravy na zkoušky. Měli byste být nejlepší ročník za posledních bůhví kolik let. Takže žádné zbytečné nervování, dejte si dnes večer pauzu a běžte brzy spát...” dokončil s úsměvem a odešel.

Harry se podíval na Ginny a v očích se mu zaleskla touha. Ona zakroutila hlavou a pošeptala mu:

„Ne, dneska ne. Až po zkouškách.”

A Harry se uvolněně rozesmál.

Stejně neodolali a nedělní večer věnovali opakování Kouzelných formulí. Ty nejobtížnější a nejsložitější si všichni v duchu, nebo polohlasně mumlali ještě ráno u snídaně. A už to bylo tady – v půl desáté je postupně, po kolejích, společně s páťáky volali do Velké síně, která byla poseta spoustou malých stolků pro jednoho, otočených čelem ke katedře, kde už stál profesor Kratiknot a maličký baculatý stařeček ze zkušební komise. Kratiknot zesíleným hlasem začal: „Tak už se utište prosím, já a profesor Crystal na vás budeme při vaší práci dohlížet.”

Pak si vzal slovo profesor Crystal a nečekaně silným hlasem je poučil:

„Budou vás střežit tyto Ctnostné zvonky...” a mávnutím hůlky vyslal nad jejich hlavy asi sedm okřídlených zlatých zvonků, velkých jako pěst.

„Odhalí každý podvod, každou nepoctivost. Takže, aby bylo mezi námi jasno – Zakázáno je používání samopíšicích, pravopisných, nebo samoodpovídacích brků, samoopravovací inkoust, pamatováčky, jakékoliv taháky i opisování od souseda. Každou takovou nepoctivost zvonky odhalí a okamžitě spustí poplach. Je vám všechno jasné? Tak tedy začněte psát!“

Harry otočil pergamen na svém stole a s povzdechem se pustil do první, dost těžké otázky: Uvedte, do jakých skupin jsou zařazena paměťová kouzla a formule paměťových kouzel, které znáte... Když už měl otázku skoro hotovou, tak zaslechl kousek od sebe zvonění. Překvapeně zvedl hlavu a podíval se, stejně jako ostatní, co se děje. Nad Pansy Parkinsonovou, která natahovala svůj dlouhý krk, aby nahlédla do pergamenu Harpera vedle sebe, vyzváněl zlatý zvonek a třepotal křidélky jako poštolka. Pansy zrudla a podívala se vyděšeně po profesorech. Profesor Crystal se zamračil a zahrozil prstem:

„Ještě jednou a půjdete, slečno...“

Po tomto názorném příkladu to už radši nikdo nezkoušel, tak měl Harry klid a mohl se na písemku plně soustředit. Když Kratiknot zavelel:

„Končíme! Nechte své práce ležet na stolku a opusťte ihned Velkou síň!“ tak už měl hotovo a stihnul si svou práci ještě jednou projít a zkontrolovat.

Ve Vstupní síni ho popadla za ruku Ginny a v zápětí se k nim připojili i Ron s Hermionou. Ginny i Hermiona se tvářily spokojeně, ale Ron trochu rozpačitě.

„Copak, něco se ti nepovedlo?“ zeptal se ho Harry, když se společně přesunuli ke zdi pod schody.

„Já nevím...“ odpověděl Ron.

„U několika formulí jsem si nebyl jistý, jak se píšou a tak jsem je napsal tak, jak se vyslovují. Snad to nebudou posuzovat jako chybu...“

Harry mu zaraženě odpověděl:

„Já jsem tak taky několik formulí napsal...“

„To je v pořádku chlapci...“ ozval se za nimi z portréту profesor Dippet a vedle něj stojící profesor Brumbál se přidal:

„Jestli jste je napsali správně, tak fonetický zápis formule se počítá, jako správná odpověď.“ Harry se s úlevou rozesmál:

„Vy prostě musíte být u všeho, že?“

Brumbál s Dippetem se také usmáli.

„Paní ředitelka nás vyslala do terénu všechny. Chce vědět, jak vám to jde. Vloni po těch zmatcích, které tu panovaly, to tolik neprožívala, ale letos už funguje jako ředitelka celý školní rok a tyto zkoušky prožívá neuvěřitelně nervózně. Jsem rád, že ji můžeme uklidnit...“ dodal Brumbál a oba se přesunuli na další portrét.

Harry se podíval na ostatní a zeptal se:

„Co budeme dělat do půl třetí?“

„No, nejdřív se asi najíme... A pak bychom si mohli dát u nás v ložnici s tvou rodinou malé opáčko těch nejsložitějších formulí...“ uvažoval Ron a Ginny s Hermionou přikývly. Připojili se k nim i Dean s Lenkou.

„Můžeme se přidat?“ a Justin s Terry se zeptali:

„Když k vám může Lenka, tak byste nás také mohli vzít sebou...“

Harry se rozesmál:

„To se nám ten studijní kroužek pěkně rozrůstá. Jasně, že vás přibereme...“ a vydali se všichni na oběd do, už zase upravené, jídelny ve Velké síni.

V 14:30 už všichni nervózně přešlapovali ve Vstupní síni a sledovali poslední, vykulené páťáky, jak se trousí ze zkoušky a sdělují si zážitky. To už je přišla vyzvednout profesorka McGonagallová a odvedla je do malé místnosti za Velkou síní, kde budou čekat, až na ně přijde řada. A za chvíli to začalo:

„Katrin Ashfieldová, John Barrett!“

Trvalo to dost dlouho, než zavolali Terry a Robina. Ginny seděla opřená o Harryho a společně si šeptem opakovali. Harry zpozorněl v okamžiku, kdy šla dovnitř Pansy Parkinsonová a opravdu, během chvíle se ozvalo:

„Harry Potter!“

Ještě dostal pusku pro štěstí a už vešel dovnitř. Profesorka McGonagallová mu ukázala: „Profesorka Marchbanksová a profesor McTeer na vás čekají Harry.“

On se na ni usmál, aby ji uklidnil a přešel ke stolku na kraji. S nejistým úsměvem pozdravil. Profesor McTeer byl sympatický usměvavý starý pán a na jeho pozdrav odpovídal:

„Jsem rád, že vás poznávám, pane Pottere.“

A prastará profesorka Marchbanksová mu řekla:

„Tak bychom toto seznámení mohli zapít sklenkou vína, nemyslíte, pane Pottere?“ a ukázala na láhev s pramenitou vodou, která stála před nimi. Harry se usmál a začal čarovat.

Protože již používal pouze neverbální kouzla, tak to celé vypadalo až přízračně. Mávnutím hůlky změnil obsah v láhvi na sytější červené víno, které tak chutnalo profesorovi Kratiknotovi, pak se rozhlédl a z vedlejšího stolu si přivolal tři broušené sklenice na nožičce a jen pomocí hůlky do nich nalil víno. Do dvou dal pořádnou dávku, do třetí jen trošku. Pak je nadnášecím kouzlem podal profesorům, tu svou pozvedl a pronesl:

„Na seznámení a na zdraví...“ a zlehka usrknul, jen aby ochutnal, jestli se mu víno povedlo jako obvykle. Poválel víno po patře, spolkl a spokojeně mlasknul.

„Opravdu výtečné...“ pochválil ho profesor McTeer.

Profesorka Griselda Marchbanksová mu oponovala:

„Na mě je příliš těžké. Já jsem si pochutnala na skvělém víně slečny Grangerové...”

Profesor se usmál:

„No, nemůžete se zavděčit každému, že? Já bych si s dovolením tuhle láhev vzal domů k vlastní potřebě, kdyby vám to nevadilo...”

Harry se na něj usmál a se slovy:

„Budu poctěn, pane profesore...” doplnil láhev až po hrdlo, uzavřel ji zátkou a přesunul ji přímo k němu. To vše samozřejmě pomocí kouzel.

Profesorka Marchbanksová se zamračila:

„Mého kolegu už jste potěšil, pane Pottere, tak co kdybyste teď udělal něco pro mě?” a přivolala před něj na stůl malou vyřezávanou šperkovnici z tmavého dřeva, vykládanou slonovinou.

„Tahle truhlička se mi moc líbí, ale její obsah je nedostatečný. Myslíte, že byste s tím dokázal něco udělat?” Harry přikývl a zeptal se:

„Jaký obsah byste si asi představovala, paní profesorko? Skříň, truhlu, kufr, nebo příruční kufřík?”

Ona se usmála:

„Příruční kufřík bude stačit...”

A tak Harry pomocí Nedetekovatelného rozšiřovacího kouzla zvětšil obsah malé truhličky, zkontroloval rychlým pohledem, jak to dopadlo a podal ji profesorce:

„Představovala jste si to asi takhle?” Ta pochvalně přikývla a přisunula ji k němu zpět.

„Teď tu truhličku přemístěte do učebny Kouzelných formulí.”

Harry zvažněl a plně se soustředil. Představil si učebnu, stůl, u kterého celý tento rok sedával s Ginny, Ronem a Hermionou a pak tam truhličku odeslal.

„Výborně,” pochválil ho profesor McTeer a Marchbanksová pokračovala:

„Teď si z támhle té hromady vyberte nějaký předmět, z kterého si vyrobíte přenášedlo.”

Harry pohlédl k haldě krámů uprostřed Velké síně a bez dlouhého přemýšlení si přivolal starou potrhanou tenisku bez tkaniček. Položil ji před sebe na stůl a pohlédl na profesory. „Vytvořte si přenášedlo, naprogramujte ho na cestu do učebny formulí a zpět a přineste mi zpátky tu truhličku...” pokračovala profesorka. Harry se soustředil, chvíli čaroval, pak vzal tenisku do ruky, znova pohlédl na profesorku Marchbanksovou a když přikývla, tak na ni hůlkou poklepal a aktivoval přenášedlo. Teniska se rozzářila modrým světlem a Harry v něm s povědomým podivným pocitem zmizel.

Pevnou půdu pod nohama však ucítil mnohem dřív, než čekal a trochu ho to vyvedlo z rovnováhy. Když chytil balanc, tak se rychle rozhlédl a s úlevou zaregistroval, že je skutečně v učebně formulí a

šťastně se na něj usmívá profesor Kratiknot i vedle něj stojící boubelatá malá čarodějka – profesorka Fitzgeraldová. Podíval se na svůj stolek a s úsměvem ukázal na truhličku.

„Jdu si sem pro tohle...” vysvětlil.

„Jistě Harry, výtečně...” pochválil ho Kratiknot.

Harry přešel ke stolu a vzal šperkovnici do ruky. V tu chvíli se rozletěly dveře a dovnitř vpadla Pansy Parkinsonová. Ve vlasech měla rozbité vejíčko a obličej postříkaný inkoustem. „Copak se vám přihodilo, slečno?” zajímal se Kratiknot.

Uříčená Pansy nešťastně vysvětlovala:

„Spletla jsem se jen o jedno patro, ale cestou sem, jsem narazila na Protivu...”

Profesorka Fitzgeraldová jí dobrosrdečně a s účastí odstranila z vlasů bílek se žloutkem a otřela obličej. Pansy poděkovala a zeptala se:

„Je tady tabatěrka profesora Toftyho?”

Kratiknot zakroutil hlavou:

„Nic takového jsem tu neviděl, slečno...”

Pansy nešťastně zaúpěla, vrhla se do prohledávání učebny a profesor napomenul Harryho: „Měl byste jít Harry, čekají na vás...” Harry přikývl, truhličku si strčil do kapsy a zaktivoval svou tenisku.

Ted' už s rychlým přistáním počítal a tak se ani nezaškobrtнул. Došel pár kroků ke stolku a s úsměvem podal profesorce Marchbankové její šperkovnici. Ta se konečně také usmála: „Děkuji, pane Pottere.”

„Neviděl jste někde slečnu Parkinsonovou?” zeptal se od vedlejšího stolu profesor Tofty. Harry přikývl:

„Potkal jsem ji. Myslím, že hledá vaši tabatěrku, pane profesore.”

Ten si povzdechl a pak pokrčil rameny.

„Nu což, stejně už byla stará a moc ošoupaná.”

Profesor McTeer řekl:

„Děkujeme vám, pane Pottere, nám to stačí. Můžete jít...”

Tak se na ně Harry šťastně usmál, rozloučil se a upaloval ven.

Tam na něj už čekali Hermiona, Lenka, Justin a Terry.

„Tak co, jak si dopadl?” ptala se napjatě Hermiona. Harry se rozesmál:

„No, moje víno sice nechutnalo profesorce Marchbankové tolik jako tvoje, ale jinak jsem to myslím zvládnul skvěle... A co vy?”

Zatímco mu Justin popisoval, jak rozšířil váček na peníze tak, že by se do něj vešel celý dům, se na schodech nad nimi objevila namodralá záře a ze schodů se na ně řítily Pansy. Harry ji zachytil, aby se pod schody nerozplácla jak dlouhá, tak široká a ona mu s úsměvem poděkovala. Pak uštvanež zašeptala:

„Našla jsem ji... Byla na chodbě, kousek od učebny...“ a pospíchala rychle do Velké síně. Tak ostatním vyprávěl, co si chudák Pansy dnes užila. Za chvíli se k nim připojil i Dean a nakonec i spokojení Ron a Ginny.

Počkali si na večeri a pak šli všichni referovat o průběhu zkoušek Harryho rodičům. Ještě si chvíli opakovali přeměňování, ale Lily je zahнала brzy spát, aby si na zítřek odpočinuli. S písenskou z přeměňování už nebyl Harry tak spokojený, jako s tou první. Měl pocit, že určitě na něco důležitého zapomněl, pořád pátral v paměti a nemohl na to přijít. Pak pokrčil rameny. „Už to nezměním, tak na to nebudu myslet a budu se naplno soustředit na praktické zkoušky...“ řekl si v duchu celkem rozumně.

Na přeměňování jich bylo mnohem méně, než na formule. Na OVCE se připravovali jen v jedné třídě, kdežto na formule byli ve dvou. Nebelvír s Mrzimorem a Zmijozel s Havraspárem. Ale praktické zkoušky se tím nijak neurychlily, protože si je zkušební komise brala po jednom. A tak nervozita v malé místnosti za Velkou síní stoupala. Když profesor Křiklan zavolal dovnitř Pansy, tak začal Harry zhluboka dýchat a snažil se plně soustředit na svůj dechový režim – nádech, výdech, nádech, výdech, aby se trochu uklidnil. Když asi po dvaceti minutách zavolal Křiklan jeho, tak už byl docela klidný.

Všech osm členů zkušební komise bylo rozmístěno u stolků postavených do velkého kruhu kolem středu Velké síně. Přivítal ho vysoký kostnatý kouzelník – profesor Harrington, který seděl u stolku po Harryho pravé ruce a před jehož stolem stála Pansy.

„Na úvod vás použijeme jako figuranta, pane Pottere. Slečna Parkinsonová nám na vás předvede přeměnu člověka na zvíře...“

Harry se nervózně podíval na profesorku McGonagallovou, která stála kousek za Pansy. Ta jen lehce přikývla, že je v pohotovosti a aby ho uklidnila, vytáhla z kapsy hábitu svou hůlku. Tak Harry, mnohem klidnější, přenesl svůj pohled na Pansy. Ta tam stála s hůlkou v ruce, celá se klepala, jako při zimnici a její výraz? Takhle vyděšeného člověka Harry snad ještě neviděl.... Usmál se na ni, a aby ji trochu uklidnil, rozpřáhl ruce v gestu, že je připravený na všechno.

„Přeměňte pana Pottera na psa, slečno!“ zavelel profesor Harrington.

Pansyno první kouzlo ho těsně minulo... až na druhý pokus se Pansy podařilo ho vůbec zasáhnout. Harry okamžitě věděl, že něco není v pořádku. Stále si uvědomoval sám sebe, ale cítil se podivně. Podíval se na své ruce a pochopil. Nebyl ani pes, ani člověk. Byl celý chlupatý, ruce sice vypadaly pořád jako ruce, ale místo nehtů měl drápy. Z obličeje mu místo nosu trčel psí čumák a vzadu mu hábit nadzdvíhoval chundelatý ohon. Pomyslel si:

No nazdar, doufám, že mi to nezůstane. Otočil se k profesorce McGonagallové s žádostí o pomoc, ale z jeho úst vyšlo jen zakňučení a štěknutí. Chytil se rukou za čenich a už trochu vyděšeně pohlédl na zkoušejícího profesora. Ten se smál, ale přikývnul a zavelel:

„Tak to už radši zrušte, slečno Parkinsonová, vypadá to, že se tato podobá panu Potterovi moc nelíbí...“ Pansy byla vyděšená ještě víc, než před tím a když podnikla dva marné pokusy o navrácení Harryho do původního stavu, tak zasáhla profesorka McGonagallová.

„Děkuji...“ oddechl si Harry a vděčně se na ni usmál.

Profesor Harrington se na Harryho podíval se škodolibým úšklebkem a zeptal se: „Nechcete to slečně oplatit, pane Pottere, vyzkoušejte, jak by jí slušela třeba koza?“ Harry se usmál a mávnutím hůlky udělal z Pansy roztomilou strakatou kozičku se svěšenýma ušima. „Ne, ne...“ zavrtěl nespokojeně hlavou profesor.

„Zkuste, jestli by jí neslušela víc pořádná kráva...“

Harry pokrčil rameny a změnil ji na velkou, mohutnou, rohatou dojnici.

„No, to už jí sluší víc...“ usmál se spokojeně profesor.

Ted' ale zavrtěl hlavou Harry.

„To si nemyslím, pane profesore. Viděl bych to jinak...“

„No tak nám to ukažte, pane Pottere!“ vyzval ho pobaveně vysoký kostnatý kouzelník a Harry mávnul hůlkou. Ted' před ním místo staré krávy stálo malé, hloupoučké tele s vykulenýma očima. Všichni profesori, včetně profesorky McGonagallové se rozesmáli. Křiklan se řehtal tak, že si musel přidržovat svoje třesoucí se břicho a profesor Harrington se smíchem dodal: „Kdybych neměl obavy, že by její přítomnost narušovala další průběh zkoušek, tak bych jí tak nechal až do večera. Bude ale lepší, když jí vrátíte podobu a pošleme ji pryč...“

A tak Harry znova mávnul hůlkou a stále velice vyděšená Pansy Parkinsonová upalovala s úlevou ven z Velké síně.

„Tak, ted' to ale vezmeme hezky popořadě... Začnete u mě, pane Pottere...“ ozvala se profesorka Marchbanksová po jeho levici. A tak se Harry otočil a po směru hodinových ručiček postupoval od jednoho profesora ke druhému. U prvního stolku nechal zmizet a zase přivolal dřevavý rendlík, který očividně pocházel ze včerejší hromady krámů a nepotřebných předmětů, z kterých tvořili přenášedla. Pak ten rendlík proměnil v králíka, několikrát změnil jeho barvu a nakonec z něj vytvořil teplou zimní ušanku. U dalšího zas vytvořil ze židle ohaře, ze stolu baculaté prase, to pak přeměnil na koně a zpátky na stůl. Profesorka Kentová u čtvrtého stolku ho požádala, aby botu na jejím stole proměnil na chleba.

Harry se usmál:

„To bohužel nedokážu, paní profesorko, protože jídlo je první z pěti hlavních výjimek z Gampova zákona elementárního přeměňování. Můžu přeměnit travu v obilí, sklídit zrna, umlít mouku a pokusit se chleba upéct, ale ani v tomto případě, bych za výsledek asi neručil. Můžu ale přivolat výtečný chléb ze svých zásob a udělat vám z něj kopii...“

„Ano?“ podivila se profesorka, „tak to zkuste...“

A Harry mávnutím hůlky přivolal slaměnou ošatku s kulatým bochníkem voňavého tmavého chleba s lesklou, křupavou kůrkou.

„Nebo máte radši bílý chléb?“ a přivolal dřevěné obdélníkové prkénko s bochníkem nadýchaného kyprého sendvičového chleba.

„Och... vypadají báječně, zkopírujte mi oba, pane Pottere.“

Když Harry uděl kopie a nechal své originály zase zmizet, tak se ho profesorka zeptala:

„Vy umíte vařit?“

Harry s rozpačitým úsměvem odpověděl:

„To bych si tvrdit netroufl, madam. Mé znalosti vaření postačí tak akorát na to, abych netrpěl hladu, pokud bych se ocitl sám, opuštěný někde v pustině...“

Ona na něj zamyšleně pohlédla a potichu se zeptala:

„Asi jste si protrpěl mnoho hladových dnů, že?“

On s povzdechem přikývl:

„Moc jsem toho ještě tenkrát neuměl...“

Profesorka zamyšleně pokývala hlavou, pak se na něj usmála a řekla:

„Mně to stačí, pane Pottere, můžete pokračovat dál.“

Profesor Tofty u dalšího stolku ho přivítal s úsměvem.

„U mě jste měl předvést své umění kopírovat předměty, ale z toho vás již vyzkoušela moje kolegyně. Tak co kdybyste mi řekl něco podrobnějšího o tom Gampově zákoně elementárního přeměňování...“

A tak Harry začal odříkávat:

„Gampův zákon elementárního přeměňování nám říká, že nelze: Přeměnit na jídlo žádný předmět nestrávitelný, zvíře na člověka, pokud se nejedná o přeměnu zvěromága do lidské podoby nebo zrušení kouzla u člověka přeměněného na zvíře. Nelze přeměňovat, ani kouzly ovládnout Jednorožce, Draka a Fénixe. Nelze měnit čas a nelze mrtvé přivést k životu...“

Profesor Tofty spokojeně pokyvoval hlavou a pak se zeptal:

„Už jste zkoušel, jestli na Fénixe skutečně žádné kouzlo nefunguje?“ Harry zavrtěl hlavou: „Tak to jsem nezkoušel. Ale vím o jedné kletbě, která na něj funguje...“ a s pohledem na profesorův udivený pohled pokračoval:

„Když Fawkes, tenkrát na ministerstvu kouzel, zasáhla Voldemortova smrtící kletba, tak zemřel. Pak se ale samozřejmě, zase ze svého popela, znova narodil...“

Profesor se na něj zamyšleně podíval a pak řekl:

„Děkuji, můžete pokračovat.“

A tak Harry předvedl u profesora McTeera svoje dokonalé zastírací kouzlo a pobaveně sledoval, jak se ho po neúspěchu s jeho odhalením u zkoušejícího profesora, pokoušejí marně odhalit i všichni ostatní včetně Křiklana a Kratiknota. Pak ho ale napomenula profesorka McGonagallová.

„Tak už nezlobte Harry a koukejte se nám ukázat!“ A všichni překvapeni, že se s širokým úsměvem objevil úplně na stejném místě, odkud zmizel, nevěřičně kroutili hlavami.

„Tak takhle dokonale to snad neuměl ani Brumbál...“ řekla zamyšleně profesorka Marchbanksová a Harry se rozpačitě začervenal.

Pokračoval dál, a když ho profesorka Fitzgeraldová požádala, aby před zrcadlem zcela změnil svou podobu, tak opět předvedl svého oblíbeného malého, tlustého, modrookého stařečka. Když se změnil zpět, tak mu profesor Harrington s úsměvem řekl:

„U mě už jste prospěl, pane Pottere, děkujeme vám, můžete jít.“

A tak, když do Velké síně rozechvěle vcházela Evelína Stoneová z Nebelvíru, Harry vycházel s velmi dobrým pocitem a s hrdostí ven. Večer ještě Hermiona obhájila s přehledem svou ročníkovou práci a před tím, než šli spát, celá šťastná vyprávěla:

„Všichni byli fascinováni mou laboratoří a těmi mudlovskými metodami pěstování virových kultur. Myslím, že je diplom v kapse...“

Ve středu je čekalo bylinkářství a z toho měl Harry pořád ještě obavy. Po písemce se taky netvářil nějak zvlášť spokojeně, a když se ho Hermiona opatrně zeptala, co se mu nepovedlo, tak podrážděně odpověděl.

„Jen někdo s tvojí hlavou si dokáže zapamatovat působení a využití tisíce kouzelných bylin a hub. Vždyť to přece není možné pamatovat si to všechno...“ a až do začátku praktické zkoušky s ním nebyla rozumná řeč. Do Vstupní síně si je přišel vyzvednout Hagrid, který měl tentokrát na starosti jejich vyvolávání k praktické zkoušce.

„Posadíte se tady na ten palouk vedle skleníků a já vás budu vyvolávat podle tohoto seznamu. Až skončíte, tak budete odcházet rovnou zpátky na hrad, abyste nemohli napovídat ostatním...“ a odvedl je do bylinkářské zahrady. Vyvolával je po třech a Harry dost nervózně čekal, až na něj přijde řada. A už to bylo tady...

„Lenka Láskorádová, Pansy Parkinsonová, Harry Potter!“ Když k němu došli, tak řekl: „Lenka skleník číslo jedna, Pansy dvojka a Harry trojka...“ a potichu k němu dodal:

„Hodně štěstí Harry, držím ti palce.“

Ve skleníku byl dlouhý stůl uprostřed a na něm v řadě vyrovnaná spousta rozmanitých bylinek. Profesor Harrington a profesorka Fitzgeraldová ho přivítali s povzbudivým úsměvem a tak začal hezky popořadě určovat bylinky a u některých na požádání i jejich účinky a způsoby použití. Docela mu to šlo a tak se asi v polovině trochu uvolnil a ke konci dlouhého stolu přicházel s úlevou, že zatím

všechno věděl. Najednou ale pocítil podivnou ospalost, rychle se rozhlédl a v tom ji uviděl: Po stěně skleníku se pnula nenápadná, ale zrádná liána a její drobné stříbřité lístky ševalily, jako by do nich foukal mírný vánek. Harry rychle ustoupil z jejího vlivu až na druhou stranu stolu.

„Copak pane Pottere? Kampak to jdete?“ zeptal se pobaveně profesor Harrington.

Harry ukázal na stěnu:

„Andělská liána. Chytře vymyšlená pastička, nerad bych zase usnul...“ Profesor se zasmál: „Už vás uspala?“ a když Harry trochu zahanbeně přikývl, tak ho laskavá profesorka Fitzgeraldová utěšila:

„Nic si z toho nedělejte, mě uspala poprvé také.“

A profesor s úsměvem konstatoval:

„To vysvětluje vaši hbitou a rychlou reakci. Myslíte, že dokážete dokončit určení tří posledních bylinek z této strany stolu?“

Harry se podíval na poslední byliny a přikývl. Pak ukázal prstem na podivný kaktus s vřídky a spustil:

„Mimulus mimbletonia. Pochází z Asýrie, je velmi vzácná, a když se do ní píchne, tak vyvrhne obrovské množství tmavozelené páchnoucí mrvomízy. Mrvomíza je skvělý léčebný prostředek na hnisavé rány a vředy. Používá se po vyčištění i do lektvarů na uklidnění, jako je uspávací lektvar, různé lektvary proti bolestem, masti na revma a je součástí lektvaru na Amok...“

„Výborně a ta další?“ zarazil ho profesor Harrington.

„To je mladý keřík Třemdavy zázračné. Výtažek z jejích listů funguje stejně jako výtažek z hojivé dobromysle, používá se na hojení ran. Rozdrcené sušené kořeny jsou součástí většiny protijedů a žvýkání sušených plodů pomůže odstranit většinu jizev a šráků.“

„Děkuji, to bylo zcela vyčerpávající. Co nám můžete říct o té poslední bylince?“ zeptala se s úsměvem profesorka Fitzgeraldová.

Harry se na bylinu pozorně zadíval a pak zamyšleně odpověděl:

„Vypadá už trochu jinak, než když jsme je pikýrovali. Trochu jako Africký thimus a trochu jako Hojivá dobromysl. Takže to bude nejspíš kříženec, který dostal název Longbottomův dobromyslthimus. Jediné známé využití je myslím jen Hermionin protivlkodlačí lektvar a mast na pokousání vlkodlakem...“

Profesorka Fitzgeraldová se zaradovala:

„Výborně pane Pottere. Zatím jste první, kdo ji tady určil. Předvedl jste skvělý výkon, můžete odejít.“ Harry s úlevou pospíchal ven, kde počkal na Lenku a Pansy. Ta se k nim připojila celá rozčuchaná a s uštváním výrazem jim cestou do hradu sdělovala:

„Měli tam narafičenou Úponici jedovatou. Měla jsem co dělat, abych se z ní vymotala.“ Lenka přikývla:

„Na mě se zase v tom nejtemnějším koutě vrhlo Ďáblovo osidlo. Co si přichystali do trojky?“ zeptala se Harryho.

„Andělskou liánu...“ řekl zamyšleně Harry, když vcházeli do Vstupní síně a otočil se s myšlenkou, že musí varovat Ginny a Rona.

Profesorka McGonagallová ho ale rázně zarazila:

„Nikam Harry. Jděte rovnou na svou kolej – všichni.“

Harry se vydal za Lenkou do schodů a ta, jako by tušila, co se mu honí v hlavě, potichu řekla:

„Neboj se Harry, oni to zvládnou stejně dobře jako ty a já...“ a s úsměvem odbočila ke své koleji.

Harrymu to ale nedalo a zapadl do prvních dveří od umývárny, na které narazil. Použil zastírací kouzlo a pro všechny neviditelný se chystal nenápadně a potichu proklouznou kolem ředitelky a varovat své přátele. Když za ním ale zaklaply dveře umývárny, tak si všiml Sturgise Tobolky, opřeného pohodlně o zábradlí a se zatajeným dechem se zastavil. Nemohl ho vidět, a přesto k němu promluvil.

„Nedělej to Harry. Profesorka McGonagallová zajistila prostor před bránou kouzly, protože od tebe podobnou reakci očekávala. Neprojdeš ani zastřený, ani pod pláštěm. Neboj se o ně. Je načase abys jim začal trochu věřit. Oni to zvládnou i bez tvé pomoci.“

Rozhlédl se okolo a potichu pokračoval:

„Zruš to zastírací kouzlo, Harry.“

Ten ho s malým zaváháním poslechl. Sturgis se na něj usmál, vzal ho kolem ramen a vedl ho k Nebelvírské koleji. Cestou vysvětloval:

„Když se profesorka McGonagallová dozvěděla, jaké pastičky si přichystala zkušební komise ve sklenících, tak ji okamžitě napadlo, že se s tím svým neobyčejně vyvinutým ochranným instinktem pokusíš udělat nějakou hloupost a požádala mě, abych na tebe dohlédl...“ To už přicházeli k Buclaté dámě. Před portrétem na ně čekala Hermiona a vyplašeně se ptala:

„Nešel jsi je varovat, že ne?“ Sturgis jí se smíchem odpověděl:

„To víš, že to zkusil. Naštěstí jsem ho zastavil dřív, než z toho byl průšvih.“

A předal ho do její péče se slovy:

„Myslíš, že už ho tu chvilku zvládneš uhlídat?“

Hermiona s povzdechem přikývla a s výčitkami ho vedla dovnitř.

„Zlobíš se na Ginny, že se o tebe bojí a nedůvěřuje tvým schopnostem a přitom děláš to samé Harry. Jako bys jim nevěřil. Chtějí se stát bystrozory, musí si s něčím takovým umět poradit...“ a pak spolu napjatě čekali na jejich návrat. Potom s úsměvem poslouchali, jak jim Ron vzrušeně vypráví:

„Když se na mě to ďáblové osidlo vrhlo, tak jsem ho hned poznal. Vyslal jsem na něj oheň a trochu jsem ho ožehnul a tak mi profesorka Prýtová s výčitkou řekla, že sluneční světlo by bývalo stačilo a hned začala tu potvoru starostlivě ošetřovat...“ a Ginny pokračovala:

„Já jsem se zas musela poprat s úponicí. Utáhla se mi najednou kolem krku tak těsně, že jsem se musela proměnit v kuguára, abych se z toho vyvlíkla a tak jsem dopředu prozradila to nejlepší ze své ročníkové práce...“ dodala zklamaně.

„Taky jste nás mohli varovat...“ dodal Ron vyčítavě.

A tak se do něj Hermiona pustila:

„Myslíš, že nás to nenapadlo? Mě to zatkla profesorka McGonagallová, hned jak viděla můj ustaraný výraz a Harry to zkusil i přes její zákaz. Naštěstí ho hlídal Sturgis a zabránil mu v tom, protože kdyby ne, tak mohl mít pořádný průšvih.“

Harry si smutně povzdechl a podíval se nejistě na Ginny. Ta se usmála, sedla si mu na klín, dala mu pusku a zeptala se:

„Tak ty jsi měl o nás starost?“

Pokrčil rameny a odpověděl:

„Jen jsem vás chtěl varovat, abyste byli ve střehu...“ Hermiona přerušila jejich něžnou chvíli, rázně vstala a řekla:

„Jdeme na večeři a pak bychom se měli vrhnout na opáčko z obrany. A ty bys měl jít dneska brzy spát, zítra tě čeká i obhajoba ročníkové práce...“ připomněla Harrymu.

Harry se s úlevou zvednul. Zítra to bude první zkouška, do které půjde bez obav. Ani na ročníkovou práci se nemusel nijak zvlášť připravovat, měl všechno v hlavě perfektně srovnané. A měl pravdu. Během písemky ani jednou nezaváhal a byl si naprosto jistý, že má všechno správně. Během oběda se u nich ale zastavil Sturgis aby ho varoval:

„Už četli tvou ročníkovou práci. Možná tě někdo z nich bude pobízet, abys jim něco ukázal už při zkoušce. Nenech se ukecat, nech si to až na večer. Všichni jsou hrozně zvědaví, už se pokoušeli něco vytáhnout i ze mě...“

A taky že jo. Předvedl s jistotou všechna obranná kouzla, která po něm chtěli, ukázal dokonalé Fideliovo zaklínadlo, a když na něj Sturgis vypustil z ojíněné skříně mozkomora, tak vyčaroval svého Dvanáctáka a pomalu a šetrně ho zatlačil zpět do skříně.

„To bylo všechno?“ zeptal se zklamaně profesor Tofty.

„Četl jsem vaši ročníkovou práci a čekal jsem od vás trochu víc...“

Harry se snažil potlačit úsměv a s vážnou tváří, ale zářícíma očima odpověděl:

„Myslel jsem, že svou ročníkovou práci budu obhajovat až večer, pane profesore...“ Profesorka Marchbanksová se usmála:

„Jistě pane Pottere, někteří mí kolegové jsou příliš nedočkaví. Těšíme se všichni na večer strávený ve vaší společnosti. Teď je to všechno, můžete jít...“

Po večeři si k němu sedl Sturgis a začal:

„Měli bychom spolu také probrat, jak budeš postupovat při obhajobě, o tom jsme ještě nemluvili...“

„Já myslel, že to záleží na zkušební komisi...“ zarazil se Harry. Sturgis přikývl:

„Jistě že záleží, ale ty máš něco, co v ročníkové práci už není. Po tom, co ses seznámil s Danielem McLogenem už můžeš zkušební komisi ukázat, že jsi proti mozkomorům imunní a vysvětlit jim proč. A myslím, že budeš mít ještě jeden problém... Ten mozkomor, který tu byl při zkouškách je tu dobrovolně. Neporušil zákony, které jsi jim určil. Je to dokonce jeden z těch, co pomáhali likvidovat hady, ale páni profesori očekávají, že ho před jejich očima zlikviduješ. Budeš je muset přesvědčit, že si to nezaslouží...“ Harry si utrápeně povzdechl. „A to jsem si myslel, že to bude legrace...“ a skoro celou hodinu spolu probírali, jak na to.

Když se blížila osmá hodina, tak šel Harry do Vstupní síně a Sturgis do malé místnosti za Velkou síní, pro skříň s mozkomorem. Ale to už přicházela osmičlenná zkušební komise doprovázená profesorkou McGonagallovou a Křiklanem.

„Tak pojdte rovnou s námi Harry. Kde máte regenta?“ zeptala se ředitelka a on jí odpověděl: „Šel přestěhovat mozkomora...“

Zkušební komise se pohodlně usadila u dlouhého stolu v čele Velké síně, Harry se postavil čelem k nim a Sturgis se svým Patronem stál mezi skříní a profesory. Když profesorka Marchbanksová pokynula Harrymu, ať začne, tak jim řekl:

„Vzhledem k tomu, že mám nové poznatky, které jsem získal až poté, co jsem ročníkovou práci odevzdal, tak bych s dovolením začal s nimi.“

Přešel ke skříní, otevřel ji a podle reakce komise poznal, že se kolem něj zase objevila ta aura. Přikázal mozkomorovi:

„Zůstaň na místě!“ a otočil se k nim zpět.

Vysvětlil jim, jak se potkal s Danielem a jak přišel na to, čím je způsobena jeho imunita vůči mozkomorům. Podobně jako Malfoyovým jim zkráceně popsal svoje setkání s Brumbálem i Danielovu zkušenost s přežitím vlastní smrti.

Pak se obrátil k mozkomorovi:

„Proč jsi tady? Porušil jsi zákony, které vám určilo ministerstvo?“

„Ne, pane, dodržuji zákony, které nám byly vytyčeny. Pomáhal jsem kouzelníkům hledat hady, a když jsme našli toho posledního, tak kouzelník Kopál řekl, že potřebuje jednoho z nás do školy na zkoušky.“

Měl jsem nejvíc energie a tak jsem šel já..." Harry přikývl a letmým pohledem se přesvědčil, že jejich rozhovor slyší ve svých hlavách i ostatní přítomní.

„Teď ale vypadáš, že ti energie moc nezbývá..." Mozkomor přisvědčil:

„Ano pane, má životní energie už je téměř vyčerpána. Střetl jsem se s velkým množstvím bílých kouzel..."

Harry přikývl:

„Posloužil si nám dobře, tak ti teď ztracenou energii doplním."

Vzpomněl si na Ginny a její pusy pro štěstí a nechal ze sebe vyzařovat svou lásku. Mozkomor lačně nasával jeho emoce a jako by se nafukoval a napřimoval.

„Děkuji, pane, moje energie už je na maximu."

Harry přikývl, otevřel mávnutím hůlky velké okno a poslal ho pryč. Mozkomor okamžitě využil příležitosti a rychle zmizel.

„A jak nám teď chcete ukázat, jak umíte zničit mozkomora pane Pottere?" zeptala se udiveně Marchbanksová. Harry se na ni zaraženě podíval:

„Vy jste nevnímali náš rozhovor?"

„Ale ano, jistě, že ano," ohradila se stará profesorka dotčeně. Harry se na oko podívil:

„A přesto si myslíte, že jsem ho měl zabít?"

„To asi nebude ten nejšťastnější výraz. Měl jste ho zničit. Nemůžete zabít neživé stvoření..." Harry se na ni zamyšleně podíval a začal filozofovat:

„Co je to být naživu? Jíst, pít, cítit, uvědomovat si sama sebe, mít pud sebezáchovy? To všechno oni mají... Jen proto, že existují jiným způsobem, než my, neznamená, že nežijí..." Profesorka se podívala:

„Jsou špatní, je v nich koncentrované zlo..."

Harry přikývl:

„Ano je... musí být, protože vznikli ze zla, krutosti a nenávisti. Dokud se ale budou snažit existovat tak, aby nikomu neškodili, dokud se budou snažit pomáhat a být užiteční, tak je ničit nebude. Dobro a zlo musí být v rovnováze, protože kdyby nebylo zlo, tak bychom ani nevěděli, co je to dobro. Když začnou škodit a ubližovat lidem, nebo jiným bytostem, tak si s nimi budu umět poradit rychle a tvrdě..."

Po těchto slovech zavřel oči, vybavil si vzpomínku na to ráno, kdy poprvé spatřil portrét svých rodičů, nechal se naplnit tím neskutečným štěstím a vyvolal svého Patrona. S přimhouřenýma očima sledoval, jak Dvanáctérák naplnil svou září celou Velkou síň a pak ho vedl svou hůlkou klusem kolem dokola. Představil si, jak z jeho obrysů vystupuje laň a stalo se to. Pak si představil, jak se laň a jelen rozbíhají kolem síně proti sobě a v prostředku se střetnou. S jasným zábleskem se laň zase spojila s jelenem a ten s hlavou zdviženou vznešeným klusem doběhl až k němu. Harry se s úsměvem dotkl jeho nosu a Dvanáctérák se rozplynul. Otočil se zase čelem ke komisi, připraven odpovídat na jejich

otázky. Setkal se však jen s ohromným tichem. Trvalo to dost dlouho, ale on trpělivě čekal, až se staříci s tímhle zážitkem vyrovnají. První se probral profesor Harrington.

„Přečetl jsem si, že tohle umíte i to, jak jste se to naučil, ale pořád jsem si něco takového nedokázal představit. Bylo to úžasné, pane Pottere a já vám skutečně věřím, že v případě potřeby dokážete mozkomory likvidovat rychle, tvrdě a ve velkém počtu...”

Přidal se profesor Tiberius Ogden, člen Starostolce:

„Mě osobně připadá nejzajímavější to, že právě v době, kdy jste v sobě našel tyto schopnosti, přestali být mozkomory hrozbou...”

Harry pokrčil rameny:

„Ještě toho o nich nevíme moc. Třeba dokázali vycítit hrozbu, a proto se podřídili...”

Ogden se trochu potutelně usmál a pokračoval:

„Zajímavé je, že se mozkomory podřídili a přistoupili k jednání po té, co byl jeden z nich dodán do školy pro praktickou výuku Obrany proti černé magii. Nezdá se vám, že taková souvislost je mnohem zřejmější? Přiznejte se, že v tom máte prsty, pane Pottere...”

Harry si povzdechl:

„Tak dobře. Byl jsem na počátku prostředníkem. Ten mozkomor tvrdil, že jak se museli podříditi Voldemortovi, tak se musí podříditi i mě, když jsem ho přemohl. Myslím ale, že už věděli, co dokážu a proto projevíli touhu žít s kouzelníky v míru a podříditi se, aby zajistili přežití svého druhu. Zprostředkoval jsem jednání mezi nimi a ministerstvem a pak jsem se vrátil zpět ke svému studiu a přípravě na zkoušky.“ Potom ještě dodal s prosbou v hlase:

„Byl bych nerad, kdyby příliš mnoho lidí vědělo o mé úloze v této záležitosti...”

Profesorka Marchbanksová se podivně, skřehotavě zachechtala a řekla:

„Tak to tedy chápu. Taková Rita Holoubková by si na vás jistě smlsla, kdyby se něco podobného dozvěděla, že?” Harry s povzdechem přikývl a ona pokračovala:

„Nemějte obavy, pane Pottere, nikdo z členů komise to, co se tu dozvěděli, dál předávat nebude.”

Profesorka Fitzgeraldová se zeptala:

„Co jste to udělal, když jste tomu mozkomorovi doplňoval energii? Cítila jsem z vás tolik lásky a citu... to jste přece nemohl cítit k němu?”

Harry se usmál a vysvětlil jí i ostatním co dokáže se svými emocemi.

„Když jsem krmil toho mozkomora, tak jsem samozřejmě myslel na svou snoubenku...” dodal pak s úsměvem.

„No tak se zase můžeme vrátit k vaší ročníkové práci...” řekl profesor McTeer.

„Píšete tu, že právě její Patron byl ten první a díky němu jste přišel na své schopnosti. Popište nám prosím, jak se to stalo.“

A tak jim Harry trpělivě vysvětloval, jak v sobě objevil ty schopnosti, jak se s nimi učil pracovat a jak postupně přicházel na to, co všechno dokáže. Při tom jim postupně předvedl kuguára, jelena a laň svých rodičů, Fénixe, vydru a teriéra, ale i Nevillova medvěda a Pošukova býka. Všichni včetně profesorky McGonagallové a Křiklana fascinovaně poslouchali a postupně mu dávali doplňující otázky. Právě ředitelka se ho na závěr zeptala: „Kolik, že jich to vlastně umíte, Harry?“

„To vám nedokážu říct přesně, paní profesorko. Dokážu vyčarovat Patrona každého, kdo si dokázal najít místo v mém srdci...“ a s úsměvem jí ukázal její kočku. Ona zalapala po dechu a profesor Křiklan s úsměvem konstatoval:

„Vy máte velké srdce Harry, takže váš potenciál bude zřejmě neskutečný...“

Harry s pohledem na něj předvedl jeho hroznýše a s úsměvem dodal:

„Asi máte pravdu, pane profesore...“

Profesor Tofty s nevěřicným kroucením hlavy tuhle kapitolu uzavřel:

„No myslím, že tímto můžeme obhajobu vaší ročníkové práce ukončit...“

Pak ale trochu nejistě pokračoval:

„Nicméně bychom se vás rádi ještě na něco zeptali. Od té doby, co jsme se sešli, stále diskutujeme o jedné věci, která se vás bezprostředně týká, pane Pottere...“ a pak se rozpačitě odmlčel. Slovo si vzal profesor Harrington a bez rozpaků Harrymu vysvětlil:

„Všichni jsme četli váš rozhovor pro Jinotaj a všichni jsme si povšimli toho, jak jste se vyhnul vysvětlení o původu Voldemortovy nesmrtelnosti. Hodně jsme o tom přemýšleli a dospěli jsme k názoru, že to, co zabránilo Voldemortovi zemřít byl s největší pravděpodobností viteál, že právě on byl důvodem, proč jste se vloupal ke Gringottovým. Rozhodli jsme se, že bude nejlepší zeptat se přímo vás osobně a doufáme, že nás neodbudete stejně jako čtenáře Jinotaje.“

Harry si povzdechl a podíval se na Sturgise. Ten jen pokrčil rameny, jako by chtěl říct:

„To je na tobě Harry...“. Pak přešel pohledem po napjatých výrazech členů zkušební komise, nejistém a nervózním pohledu profesora Křiklana a zadíval se do očí profesorky McGonagallové. Ta svůj pohled přenesla z jeho očí k velkému portrétu po své levé a Harryho pravé ruce. Když se tam Harry podíval, tak se setkal s pohledem jasně modrých, Brumbálových očí. Ten se na něj laskavě usmál a pokýval hlavou v jasném gestu – těm to říct můžeš Harry....

A tak jim vyprávěl o viteálech podobně jako Malfoyovým, s důrazem na to, jak dopadla Voldemortova duše. Pak tohle vyprávění uzavřel slovy:

„Tohle ale široké veřejnosti vyprávět nebudu. Radši ze sebe udělám hlupáka, než bych dal návod nějakému mladému bláznovi, okouzlenému černou magií, aby se pokusil, stát se Voldemortovým nástupcem a chtěl si takovým způsobem zmrzačit svou duši...“

Chvilí bylo ticho a Harry sledoval, jak se jeho posluchači vyrovnávají s tím, co se právě dozvěděli. Pak profesor Crystal podotkl:

„No... teď už chápu, že jste se ten rok, kdy jste se skrýval, rozhodně nenudil...”

Harry se usmál.

„Bez svých přátel Rona a Hermiony bych to nikdy nedokázal. Ani bez profesora Brumbála... Ten mě toho stihl hodně naučit ještě před tím, než nás opustil, ale neřekl mi zdaleka všechno, co mohl. Radši mi nechal spoustu vodítek a nápověd, které jsem musel sám postupně odhalit a rozluštit. Dost jsem se na něj pro to zlobil, že mi to všechno tak zkomplikoval a ztížil, ale později jsem pochopil, jak to bylo moudré. Během toho strastiplného pátrání jsem stihl dospět a spoustu se toho naučit, a když jsem pak konečně stál proti Voldemortovi, tak už jsem k tomu souboji byl připraven.“ Pak se podíval na profesorku Kentovou a s úsměvem dodal: „Zmoudřel jsem dokonce tak, že jsem se hned, jak to bylo možné, začal učit vařit...” Profesoři se uvolněně rozesmáli a s dobrou náladou v půl jedenácté jejich rozhovor ukončili.

Harry se s úlevou vydal na kolej. Ve společenské místnosti na něj čekali jen Ron a Ginny. „Hermiona už šla spát, dělá zítra Staré runy a je z toho hrozně nervózní. Tak povídej, jak jsi dopadl?” přivítala ho Ginny. Tak jí dal pusu, posadil se k nim a vyprávěl o tom, jak zvládl obhájit svou ročníkovou práci, ušetřit při tom mozkomora a ještě ukojit zvědavost té party staříků. Z portrétu nad krbem ho napjatě poslouchali i táta s mámou a Siriusem, tak se jich zeptal:

„Proč jste se nepřišli podívat na žádnou ze zkoušek? Proč vždycky čekáte až na náš referát?” Sirius mu se smíchem odpověděl:

„A ty myslíš, že kdybychom mohli, tak bychom tam nebyli? Nemůžeme. McGonagallová nám to zakázala. A nejen nám... Kromě bývalých ředitelů mají všechny portréty zákaz během zkoušek chodit do Velké síně a ostatních zkušebních místností. Asi má strach, abychom vám nenapovídali...”

Harry se rozesmál.

„Jo, bere to opravdu hrozně vážně a zodpovědně. Myslím, že se jí uleví mnohem víc, než nám, až bude konečně po zkouškách...”

Kapitola 13 – Konkurz.

V pátek měli Ron, Harry a Ginny volný den. Hermionu čekaly Staré runy a Deana obhajoba ročníkové práce. Ron se v ložnici pustil do šprtání lektvarů, ale Ginny a Harry si se svolením rodičů udělali odpočinkový den. Dopoledne si šli zalétat na koštěti a navštívit Hagrida a odpoledne se spolu ztratili v sedmém patře. Po večeři se už ale vrhli na lektvary. Věnovali se jim i celý víkend. Zopakovali si všechny ty, které by měli umět připravit z paměti a zkontrolovali si pergameny, které měli připravené na přípravu těch složitých, čtyřhodinových. V neděli večer si Harry s Ronem před spaním znova opakovali rozdíl v přípravě jednotlivých protijedů, protože i jemu dělala problémy jejich podobnost. A už tu bylo pondělí a písemky. Ty zase Harrymu nešly tak, jak by si představoval. Zasekl se už u třetí otázky – Vyjmenujte všechny způsoby využití Měsíčního kamene při přípravě lektvarů. Ať se snažil svou paměť namáhat sebevíc, tak si jich nemohl vybavit víc, než deset. Přitom moc dobře věděl, že při opakování s Hermionou jich dali dohromady celkem třináct.

Začal být dost nervózní z toho, že si je nemůže vybavit, když ve své hlavě zaslechl konejšivý hlas svojí maminky.

„Přestaň hloubat nad jednou otázkou Harry. Pusť se rychle do těch dalších a třeba ti zbude čas, aby ses k téhle vrátil...“

Harry se vyplašeně rozhlédl a podíval se, jestli některý ze Ctnostných zvonků nezaregistroval, že mu máma napovídá.

„Ale no tak, Harry. Já ti přece nenapovídám a ani ti napovídat nebudu. Jen se tě snažím trochu uklidnit, abys to nepokazil víc, než je potřeba...“ uklidnil ho Lilyin hlas v jeho hlavě.

A tak poslechl a pustil se do dalších otázek. Když měl pocit, že odpověď není kompletní, tak si otázku uložil do paměti a opravdu se stihl ke konci vymezeného času k většině z nich vrátit a některé i doplnit. Tak se stalo, že byl se svou prací docela spokojen.

„No, na Výtečně to asi nebude, ale Nad očekávání snad ano...“ řekl pak Hermioně, když se jich ptala, jak se jim to povedlo. I Ron a Ginny vypadali docela spokojeně a tak s napjetím čekali, jak budou probíhat praktické zkoušky.

Sešlo se jich v půl třetí před Velkou síní dvanáct. Zavolali si je dovnitř všechny a profesorka Kentová jim sdělila:

„Rozdělíme vás teď do čtyř skupin po třech a každé skupiny se ujme dvojice zkoušejících. Ti vás pak odvedou do své zkušební místnosti a zadají vám úkol.“ A tak postupně, podle abecedy přistupovali k ní a tahali si karty s číslicemi od jedné do čtyř. Harry si vytáhl trojku a šel si stoupnout k Harperovi a Lence do skupiny, kterou měli na starost profesorka Fitzgeraldová a profesor Crystal. Hermiona si vytáhla jedničku a zůstala s profesorkou Kentovou a profesorem McTeerem ve Velké síni. Ron měl dvojku a společně s Barrettem a Paulou Goldthwaitovou z Mrzimoru patřil do skupiny profesora Harringtona a profesorky Marchbankové a Ginny zase se čtyřkou odcházela s profesorem Toftym a profesorem Ogdenem. Dvojka se od nich odpojila už ve vstupní síni a odcházeli chodbou pod

mramorovým schodištěm někam tím směrem, kde byla učebna, kam Sturgis na jaře zavřel mozkomora. Čtyřka zamířila do učebny lektvarů a Harryho skupina naproti, do učebny, kde měla ještě nedávno Hermiona svou laboratoř.

Profesor Crystal jim řekl:

„Svoje tašky si odložte zde,“ a ukázal do rohu u dveří.

„Vyndejte si jen váhy, kotlík a stříbrný nůž, nic jiného potřebovat nebudete.“ Pak mávnutím hůlky otevřel dveře velké skříně.

„Všechny potřebné ingredience najdete zde. Jako první úkol jsem pro vás připravil tyto kombinované jedy...“ a rozdál všem třem lahvičky, „a očekávám od vás, že dokážete vyrobit protijed. Další úkol se dozvíte od profesorky Fitzgeraldové, až ukončíte tento, abyste se dokázali soustředit a zbytečně nepřemýšleli o tom, co bude následovat.“ Podíval se na hodinky a pobídnul je:

„Čas se nám krátí, tak se do toho pusťte!“

Harry vylil obsah lahvičky do svého kotlíku a pomocí Scapinova odhalovacího kouzla – „Specialis revelio“ – identifikoval a oddělil od sebe tři jedy. Přelil je do lahviček a s úlevou začal shromažďovat ingredience na první protijed. Blahořečil si, že se ty protijedy tak důkladně naučil, protože mu šla práce skvěle od ruky a trvalo necelou hodinu, než měl všechny tři hotové. Pak je slil všechny do kotlíku a zamýšleně zíral do té nechutně strakaté břečky. Dostal se do rozhodující fáze a nevěděl jak dál. Zavrtěl si sám pro sebe hlavou a napadlo ho:

„Nad tím by jeden zaplakal...“ No jasně! Slzy... chce to moje slzy. Na chvíli se rozzářil nad tím, že na to přišel, pak se ale zase zarazil. Jak se mám přinutit k pláči? Chvíli nad tím dumal a přemýšlel, jestli se dokáže přinutit k slzám jen nějakou nešťastnou vzpomínkou. Pak se mu zase ozval v hlavě maminčin hlas:

„No tak Harry, přemýšlej trochu! Kdy jsi naposledy plakal?“ Harry zavzpomínal:

„V létě po Remusově pohřbu jsem se přišel vybrečet k vám na hrob... a pak před Vánocemi, když jsem si uvědomil, jak hrozně jsem se zachoval k tátovi a k celému vašemu portrétu...“ Maminka se zasmála.

„A pak už ne? Potom jsi nikdy neuronil ani slzičku?“

A jemu se najednou rozsvítilo –

„No jasně! Cibule, chce to cibuli!“ řekl najednou nahlas a okamžitě si to uvědomil. Přivolal si na stůl prkénko, nůž a velkou cibuli. Jeho nahlas vyslovený nápad zaujal profesorku Fitzgeraldovou.

„Vy si opravdu myslíte, že je cibule ta pravá přísada?“ zeptala se ho pochybovačně.

Harry se na ni usmál:

„Ne, paní profesorko, potřebuji slzy a chvíli jsem přemýšlel, jak se mám přinutit k pláči. Naštěstí mě napadlo tohle...“ Rozkrojil cibuli a zblízka nasál ten štiplavý a dráždivý odér. V tu chvíli se mu oči zalily slzami. Naklonil se nad kotlík – jedna slza a ... nic, druhá slza a zase nic. Tak zamrkal a zkropil obsah kotlíku celým deštěm svých slz. Zasyčelo to a protijed zakryla stříbřitá mlha. Harry věděl, že má

vyhráno, otočil se, nechal zmizet cibuli, nůž i prkénko, vysmrkal se, otřel si oči, a když se vrátil ke kotlíku, tak nad ním viděl oba profesory, zvědavě čekající, až se mlha rozplyne.

„To je úžasné...“ vydechl profesor Crystal a zvedl oči k Harrymu, který byl už připravený s naběračkou a lahvičkou se svým jménem.

„Jakou barvu má Mnoholičný lektvar s vaším vlasem?“ zeptal se. Harry si povzdechl, pokrčil rameny a odpověděl:

„Taky takovou.“

Pak ponořil naběračku do tekutého zlata a naplnil jím lahvičku. Proto si nevšíml významného pohledu, který si ti dva vyměnili. Nechal zmizet zbytek lektvaru, vyčistil si kotlík a rozhlédl se, jak jsou na tom ostatní. Lenka právě dodělala poslední protijed a začala je smíchávat. Harper stál nad svým kotlíkem, míchal a míchal a na jeho zkrabatělém čele bylo vidět, jak usilovně přemýšlí. Lenka se zadívala do kotlíku, s úsměvem si vytrhla vlas a hodila ho dovnitř. Pak se zamyslela, vytrhla si ještě jeden a teprve potom to v jejím kotlíku nadějně zasyčelo. Harperovi se také rozjasnila tvář, řízl se do prstu a nechal do kotlíku kapat svou krev. A opět se ozvalo povzbudivé zažblunkání. Harry si oddechl. Dokázali to všichni...

Přistoupila k němu profesorka Fitzgeraldová a s laskavým úsměvem řekla:

„Skončil jste první a tak máte právo prvního výběru...“ a nabídla mu tři kartičky. Uspávací lektvar, lektvar odolnosti a Euforie. Harry si vytáhl ten třetí a s úsměvem si vzpomněl, jak se tímto lektvarem kdysi pokoušel vymámit z Křiklana jeho vzpomínku. Recept znal z paměti i s úpravami Prince dvojí krve a tak se do něj hned pustil. Všiml si, že ho profesorka po celou dobu přípravy elixíru dobré nálady po očku pozoruje a tak ho ani nepřekvapilo, když se ke konci zeptala:

„Copak jste to tam teď přidal, pane Pottere?“

Usmál se a odpověděl:

„Špetku sušené máty, paní profesorko. Měla by trochu potlačit některé nežádoucí vedlejší účinky...“

Ona překvapeně zakroutila hlavou:

„To je váš nápad?“

Harry se na ni usmál:

„To bohužel není, naučil jsem se to od profesora Snapea...“

Ale to už jeho lektvar získal zářivě žlutý odstín a tak rychle uhasil oheň pod kotlíkem a proudem studeného vzduchu ze své hůlky se ho snažil ochladit tak, aby ho mohl přelít do láhve.

„Výborně pane Pottere, můžete si sbalit svoje věci a odejít.“

Pochválil ho profesor Crystal, když láhev s Euforií odevzdal.

Ještě nebylo ani šest a tak se Harry vydal do Vstupní síně, protože předpokládal, že tady se budou scházet ti, kteří už mají hotovo stejně, jako on. Posadil se na úpatí mramorového schodiště a čekal.

Čekal dost dlouho, než se začali trousit první studenti. Seděl tam skoro půl hodiny, než se k němu přidala spokojená Ginny a chvilku potom i Ron. Ten se přiznal: „Připravoval jsem vlkodlačí lektvar. Byl sice trochu tmavší – asi jsem ty kořínky ve směchu nasekal moc nahrubo – ale jinak vypadal docela použitelně...”

Ginny připravovala celkem tři lektvary.

„Ty dva byly perfektní, jen ten odvar živoucí smrti mi ne a ne zesvětlát, i když jsem ho míchala podle toho princova návodu. Nakonec se mi ho podařilo dostat jen do tmavě růžového odstínu... Snad to bude stačit.“

„Jo? Tak podle princova návodu?“ ozval se od portrétu na stěně jedovatý hlas profesora Snapea. Zvedli k němu s úsměvem pohledy a on pokračoval.

„Právě mi vyprávěla profesorka Fitzgeraldová, že i pana Pottera jsem naučil vylepšenou verzi Euforie. Je zvláštní, že si na to vůbec nepamatuji. Proč jste nepřipustil, že je to váš vlastní recept pane Pottere?“

Harry se usmál:

„Protože by to nebyla pravda, pane profesore...“

Snape zakroutil hlavou:

„Vy na tu svou přehnanou poctivost jednou ošklivě doplatíte...“

Mezitím k nim dorazily i Hermiona doprovázená profesorkou Kentovou a zaslechly jeho poslední slova. Profesorka okamžitě zareagovala:

„Ale, ale, pane Snape. To byste říkat neměl. Velmi dobře se pamatuji na průběh vašich zkoušek. Nechybělo moc a vy jste málem doplatil právě na nepoctivost. Moc dobře jsem si totiž všimla, jak se snažíte napovídat panu Averymu... Jen proto, že mu vaše napovídání stejně nebylo při jeho „šikovnosti“ nic platné, tak jsem z toho nakonec žádné závěry nedělala...“ a zahrozila na něj prstem.

„Ale? Pan profesor napovídal?“ divil se s rošťáckým úsměvem Harry a Hermiona s kroucením hlavy dodala:

„A mně přitom strhnul pět bodů za to, že jsem Nevillovi trošinku napověděla při hodině...“ Snape si rozhořčeně odrknul a doprovázen smíchem všech přítomných, odešel uraženě z portrétu.

Když profesorka odešla za ostatními do sborovny, tak se zeptali Hermiony:

„Tak co, jak jsi dopadla?“

Hermiona se rozesmála:

„Moje zkouška probíhala tak, že jsem profesorku Kentovou a profesora McTeera učila připravovat protivlkodlačí lektvar a mast na pokousání vlkodlakem...“ ostatní se rozesmáli a konstatovali:

„Jasně, takže máš jisté další V.“

Během večere na Ginny začala padat nervozita z toho, že se blíží obhajoba její ročníkové práce. Ostatní už to měli všichni za sebou a tak ji uklidňovali. Harry ji šel v osm hodin doprovodit až ke vstupu do Velké síně, s úsměvem ji políbil a popřál hodně štěstí. Pak na ni všichni až do deseti hodin čekali ve svých oblíbených křeslech u krbu ve společenské místnosti. Hermiona si ještě něco opakovala s učebnicí Věštění z čísel a Ron, Dean a Harry jen uvolněně tlachali o tom, co budou podnikat během svých posledních prázdnin. Když se k nim s úlevou posadila Ginny, tak začala vyprávět:

„Ještě, že jsem si dopsala tu poslední kapitolu. McGonagallová mi poradila, abych si do práce doplnila jako poslední kapitolu takovou úvahu a morální zhodnocení toho, co vyšlo najevo o Voldemortovi a jeho hadím potomstvu. Tahle kapitola zkušební komisi očividně zaujala nejvíc...“

Harry s úsměvem konstatoval:

„Takže ještě Dean zítra Studium mudlů a Hermiona pozítří věštění z čísel... My tři,“ podíval se na Ginny a Rona, „už máme hotovo. Napadlo mě, že bychom mohli zítra po obědě zajít k Hagridovi a dělat mu společnost, až budou páťáci skládat zkoušky z Péče o kouzelné tvory, aby nebyl tak nervózní...“

„To bychom mohli...“ souhlasila Ginny. „Ale taky bychom měli začít trochu intenzivněji trénovat na ten konkurs. Půjdeš mi chytat, Rone?“ a když přikývnul, tak pokračovala.

„A ty by ses možná měl domluvit s Justinem a malým Markem, aby s tebou soupeřili o zlatonku, aby ses trochu připravil...“ kladla na srdce Harrymu.

A tak dopoledne strávili na famfrpálovém hřišti a po obědě šli uklidnit Hagrida. Ten zkoušky NKU prožíval víc, než sami páťáci. A tak s ním stáli u okna a jeden přes druhého chválili šikovnost jeho studentů.

„Hele jak rychle dokázala najít toho bodloše... Tenhle kluk to s těmi ohňovými kraby opravdu umí... Hele tenhle je snad ještě šikovnější...“

Hagrid přikývl.

„To je Kevin Whitby, prefekt z Nebelvíru. Má fakt ohromnej cit pro zvířata, dokázal si dokonce pohladit dospělýho jednorožce. Zkoušel sem ho přemluvit, aby pokračoval v Péči o kouzelný tvory až na OVCE. Ještě jsem takovýho studenta neměl...“ Na chvíli se odmlčel a pak se zasníl:

„Nechal bych si poradit od Charlieho, jaký učebnice bych mu měl předepsat, on OVCE má... taky bych zkusil přemluvit ředitelku, aby nás pustila na víkend do dračí kolonie v Rumunsku... Myslíte, že by nám to dovolila?“

Ron se zatvářil dost skepticky, ale Ginny Hagrida uklidnila:

„Když s tím počkáš, až bude plnoletý a vezmeš sebou i našeho Charlieho, jako odborný doprovod, tak by ti to dovolit mohla...“

Hagrid se rozzářil novou nadějí a Harry se na Ginny vděčně usmál. Slíbil si, že si s Kevinem promluví a zkusí ho přesvědčit, aby to s Péčí o kouzelné tvory na OVCE zkusil. Zůstali u Hagrida po zkouškách, až do večere. Hagrid jim potěšeně vyprávěl, jak chystá útulnou a prostornou ohradu pro Hipogryfy,

protože se Rézina začíná pěkně zakulacovat. „Počítám, že porodí někdy o prázdninách. Mláděům trvá šest měsíců, než se naučí létat a tak si je tu nechám pěkně po ruce, abych moh' toho malýho hlídat...“ Harry se rozzářil:

„Koukej nám poslat zprávu, přijdeme se na Klofanova potomka určitě podívat.“

„No, já doufám, že se taky občas přijdeš podívat i na mě...“ řekl trochu vyčítavě Hagrid. Harry se na něj usmál:

„Už teď se mi po Bradavicích začíná stýskat. A to ještě neodjíždíme. Je to první opravdový domov, jaký jsem poznal a ty jsi první kouzelník, kterého jsem poznal. Moc rád se sem za tebou budu vracet Hagrid...“ Hagrid dojatě popotáhl, tak se radši rozloučili a šli na večeři.

Hermiona byla zcela ponořená do nějakých zákonitostí z věštění z čísel, Ron jí musel sebrat učebnici a už trochu rozčileně jí řekl:

„Můžeš pokračovat po večeři. Teď by ses mohla soustředit na jídlo a těch pár minut se věnovat i mě a ostatním...“

Ona se chystala mu rázně odpovědět, ale do toho se přiřítíl rozesmátý Dean.

„Tak tentokrát by mi snad Věčko utéct nemělo...“

„Myslíš, že se ti to povedlo?“ zeptal se Harry. Dean se rozesmál:

„No, jak bych ti to řekl... Jedna z nejtěžších otázek byla – Na co přesně používají mudlové vysavač?“

Harry i Hermiona se rozesmáli a smáli se ještě víc, když viděli nechápavé výrazy ve tvářích Rona, Ginny a Lenky. Tak jim to Harry vysvětlil:

„Tohle vám řekne mudlovské dítě, sotva se naučí mluvit. Mezi mudly jsou elektrické spotřebiče stejně samozřejmé jako u nás...“

„Třeba hůlky,“ doplnila ho Hermiona, když zaváhal. Harry s úsměvem zapřemýšlel:

„Když vezmeš v úvahu věkový průměr zkušební komise, tak i kdyby mezi nimi byl nějaký mudlorozený, tak musí mít v elektrických spotřebičích stejné zmatky, jako oni...“ a ukázal na kouzelnické potomky kolem sebe.

V klidu a dobré náladě se najedli, pak nechali Hermionu jejímu věštění z čísel a bavili se po svém. Harry si vzal stranou prefekta Kevina a řekl mu o Hagridových plánech s jeho výukou. Ginny mu vyprávěla o Charliem a o tom, jak s nimi Hagrid plánuje výlet za draky. Kevin se zamyslel:

„No uvidím, jak dopadnu s dalšími předměty. Chtěl bych pokračovat s obranou, přeměňováním a formulemi. Myslel jsem i na lektvary, ale obávám se, že jsem zkoušku nezvládl. Ten lektvar odolnosti se mi nechutně zdrcnul... Možná budu nakonec rád, že budu moct pokračovat alespoň s Péčí o kouzelné tvory. Myslíte, že je Hagrid opravdu schopný mě na OVCE připravit?“

Harry přesvědčivě přitakal.

„Hagrid tvrdí, že máš vrozený úžasný cit pro zvířata a počítám, že vás v ročníku víc nebude. Měl by na tebe dost času a mohl by ti toho hodně ukázat. Víím, že na to nevypadá, ale o kouzelných tvorech toho ví opravdu hodně. Ten Australský kluk, co tu byl před Vánocemi na stáži, jen žasnul, co všechno nás Hagrid naučil...”

Z Kevinova výrazu usoudil, že už má téměř vyhráno.

Ve středu večer už měla konečně po zkouškách i Hermiona. U večere se zase s Ronem pohádali.

„Mohl jsi mě trochu podpořit, alespoň svou přítomností, když jsi měl už hotovo, místo toho poletování na koštěti...” vyčítala Hermiona.

„To je zajímavý, proč jsem měl teda pocit, že tě moje přítomnost spíš vytáčí, než uklidňuje. Už mě nebavilo nechat na sebe věčně řvát!” bránil se Ron proti té výčitce.

Hermiona se už trochu rozčílila:

„No když ty, místo aby ses mě snažil uklidnit a podpořit, tak jsi mě těmi svými hloupými řečmi jen rozčiloval...”

„No dobře, když si myslíš, že jsem hloupý, tak jsi mě měla odmítnout, když jsem ti dával ten prsten!” urazil se Ron.

„Já jsem přece neřekla, že jsi hloupý...” začala se prudce ohrazovat Hermiona a tak je Harry radši rychle zarazil:

„Nechte toho vy dva. Měli byste relaxovat a odpočívat. Máme za sebou všichni kus tvrdé práce, a jak to vypadá, tak zatím můžeme být všichni docela spokojení. Zasloužíme si trochu klidného odpočinku a uvolnění po těch nervácích, ale hádkami to nespravíte...”

Ron i Hermiona sice zmlkli, ale pořád se oba tvářili rozzlobeně a uraženě. Nepomohla tomu ani Ginnina poznámka:

„Teda, jestli se vy dva někdy vezmete, tak s vámi ve společné domácnosti bydlet nechci...”

Mračili se na sebe celý večer a Rona to drželo i ráno při snídani. Hermiona už po něm ale pokukovala, jako by se chtěla usmířit a tak je Harry a Ginny nechali svému osudu a vyrazili si na malou procházku kolem jezera. Když došli na svoje utajené místo, zakryté před zvědavými zraky hustým houštím, tak se posadili a trochu se věnovali jeden druhému. Harryho zaplavila vlna touhy, na chvíli se od Ginny odlepil a zeptal se:

„Nebylo by nám líp v sedmém patře?”

Ginny se sladce usmála a odpověděla:

„To bohužel nejde hned ze dvou důvodů...” a s pohledem na Harryho udivený pohled pokračovala:

„Ten první je, že mám právě svoje dny v měsíci.”

„Aúúú...” zaúpěl teskně Harry a padl zklamaně na záda do trávy vedle Ginny.

Ta se převalila na bok, opřela se o ruku a chvíli s úsměvem pozorovala, jak se snaží ten nával touhy rozdýchat. Pak s pusou od ucha k uchu pokračovala:

„A druhý důvod je ten, že je naše hnízdečko lásky na dnešek obsazeno. V neděli jsem ho ukázala Hermioně a ta mě ráno požádala, ať tam dnes dopoledne nechodíme...“

Harry se prudce posadil.

„Cože!?“

Podíval se Ginny do očí.

„Oni dneska... To jako poprvé?“

Ginny jen se smíchem přikývla.

„No páni...“ žasl Harry. Ginny se posadila k němu a přitulila se.

„Hermiona má po zkouškách a konečně se rozhodla, že si mého bratříčka pustí k tělu.“

Harry se zasmál:

„Neříkej, že se s ním včera pohádala schválně, aby se mohli dneska udobřovat?“

„No to nevím, každopádně se tu hádku rozhodla využít tímto způsobem...“

Chvilku se ještě na jejich účet bavili, pak trochu vzpomínali na svoje začátky a až do oběda si užívali nádherné počasí venku. Když se přiloudali do Velké síně na oběd, tak už u jejich stolu Ron s Hermionou seděli. Oba přímo zářili štěstím a tváře měli růžové vzrušením z nových zážitků. Harry spiklenecky zamrkal na Ginny a řekl jim:

„Rád vidím, že už jste se udobřili. Když se hádáte, tak je s vámi k nevydržení...“

Hermiona se uculila, jako by jí bylo jasné, že mu Ginny všechno řekla a Ron se zatvářil rozpačitě. Mezitím si k nim přisedli i ostatní a tak se jich Harry zeptal:

„Nechtělo by se vám s námi dnes odpoledne na famfrpálové hřiště ještě trochu potrénovat?“ Všichni s úsměvem souhlasili a tak odpoledne Harry půjčil svůj Kulový blesk Ginny – „Kdyby konkurs probíhal na těchto košťatech, tak by sis na něj měla trochu zvyknout...“ a sám na jejím Nimbusu soupeřil s Justinem o zlatonku. Ginny hrála proti Deanovi a Terry a snažila se nastřílet Ronovi co nejvíc gólů a Hermiona s Lenkou jim hlasitě fandili.

Během večere se u nich zastavila ředitelka a oznámila jim:

„Konkurs začíná v deset hodin. V devět přijďte do ředitelny, přepravíte se letaxovou sítí na ministerstvo, tam na vás bude čekat doprovod a s nimi půjdete na ten konkurz.“

Harry se podívil:

„Doprovod?“

A ředitelka s úsměvem vysvětlila:

„Charlie, Katie a Angelina jdou na konkurz také a Kingsley prohlásil, že si něco takového rozhodně nenechá ujít a jde tam s vámi jako doprovod.“

Harry se rozesmál:

„Tak to bude tedy opravdu zajímavé...“

Když ráno vylezli z krbu v atriu ministerstva, tak na ně čekali Charlie s Katií.

„Kde je Kingsley?“ zeptal se Harry, když se s nimi přivítali.

„Budou tu každou chvíli, máme ještě dost času...“ uklidnil ho Charlie. Harry se zajímal: „Jdeš na konkurz na chytače?“

Charlie přikývnul.

„Vím, že na tebe nemám, ale když jsem viděl ty patlaly z naší ligy, co si říkají chytači, tak jsem si řekl, že to zkusím alespoň na post náhradníka.“

Harry se pochybovačně zeptal:

„To jsme na tom s chytačema tak špatně?“

Charlie se rozesmál:

„Vzhledem k tvým kvalitám určitě...“ a když viděl jeho překvapený pohled, tak pokračoval: „Po tom tvém souboji s drakem, na turnaji tří kouzelných škol, jsem slyšel Viktora Kruma, jak říká, že tohle by on nedokázal...“

Harry ještě kroutil hlavou, když z dalšího krbu vystoupil Kingsley, hned za ním Angelina a tak se všichni po skupinkách přemístili na stadión Chudleyských kanonýrů, kde se měl konkurs konat. Harry tu byl poprvé a tak se zvědavě rozhlédl. Stadion připomínal obrovský pomeranč, protože byl celý vyvedený v klubové barvě a Harry si pomyslel:

„Proti těmhle oranžovým tribunám musí být zlatonka hrozně špatně vidět...“

Ale to už sestupovali k početné skupince lidí u domácí hráčské lavičky. Harry svěřil Kingsleymu do opatrování portrét svých rodičů, který musel vzít sebou a vysvětlil mu to: „Večer se na mě všichni vrhli a naléhali, že si za to, jak mi pomáhali s přípravou na zkoušky, zaslouží, abych je vzal sebou...“ a pak dodal:

„A taky se tu asi každou chvíli objeví Fawkes. Tak smutně a prosebně pípal, že jsem mu nakonec dovolil, aby se taky přišel podívat...“

V tom se jeho Fénix v plamenech objevil u nich. Kingsley se rozesmál:

„Tak abych radši s touhle společností zůstal na tribuně co?“ a usadil se kousek nad hráčskou lavičí.

Harry neměl moc času se mu věnovat, protože už začali organizovat konkurs:

„Svoje košťata můžete klidně odložit, konkurs bude probíhat na těchto Kulových blescích, aby to bylo spravedlivé...“ řekl trenér a ukázal na řadu úplně nově vypadajících košťat. Pak pokračoval:

„Konkurz na střelce a brankáře si vezmu na starost já. Chytače a odrážče bude vybírat můj asistent Běda Kulička –“ a ukázal na drobného a neuvěřitelně hubeného staršího kouzelníka v reprezentačním famrpálovém hábitu. Charlie mu zašeptal do ucha:

„To byl ve své době nejlepší chytač na světě. Byl slavnější než Krum. Hrozně jsem ho obdivoval, když jsem byl malý.“

Když je Běda odváděl kousek dál, tak ještě zaslechl trenéra, jak se ptá Angeliny:

„Vy jste spolu hrály, že se držíte takhle pohromadě?“

„Ano, hrály jsme spolu v jednom kolejném týmu,“ odpověděla Angelina.

„Dobře, tak vás nechám spolu...“ zaslechl ještě Harry, ale už musel svou pozornost obrátit k Bédovi.

„Tak nejdřív odrážči – jsou tu čtyři dvojice, že? Takže: jeden z vás bude chránit střelce a útočit na chytače a druhý bude zase chránit chytače a útočit na střelce. Nechci vidět žádné likvidační údery. Moc nerad bych viděl, aby naši zdravotníci –“ a ukázal na muže a ženu v zelených hábitech, kteří stáli opodál, „-museli polovinu zúčastněných transportovat ke Svatému Mungovi a ještě víc nerad bych viděl, kdyby přišlo k úhoně některé z těchto krásných, nových a velmi drahých košťat...“ a ukázal na Kulové blesky.

„A teď chytači. Sešlo se vás tady osm, takže si teď pro lepší orientaci vytáhnete čísla. Chci, abyste se utkali každý s každým, a budu si vaše výsledky zapisovat podle čísel.“

Harry si vytáhl dvojku a po vzoru těch, co byli před ním, si ji okopíroval a připevnil na hábit zepředu i zezadu. Charlie si vytáhl osmičku. Když byli všichni připraveni, tak Běda vypustil z bedny potlouky a z malé krabičky, podobné té Harryho, tréninkovou zlatonku.

A už to začalo.

„Jednička a dvojka! Dejte se toho!“

Harry si vzal jedno z košťat a následoval svého, na první pohled zkušeného, kolegu do vzduchu. Bylo mu už určitě přes třicet a začal systematicky kroužit nad stadionem. Harry se po něm nechtěl opičit, tak se vydal na průzkum metodou cik cak. Křížoval nad stadionem, dvakrát uhnul před potloukem a pozorně sledoval prostor nad sebou, pod sebou i kolem sebe. Stačil při tom koutkem oka sledovat i počínání svého protivníka. Najednou uviděl zlatonku šikmo pod sebou, u paty prostřední brankové tyče. Letmým pohledem zkontroloval, že je druhý chytač někde uprostřed a o zlatonce nemá ani ponětí a rychle se vrhnul dolů. Když se obratně vyhnul brankové tyči a vyrovnal svůj let se zlatým míčkem v dlani, tak nad sebou uslyšel:

„Skvělá práce Harry!“

Zvedl pohled nahoru a zjistil, že se na něj od brankových obručí směje Oliver Wood.

„Tebe jsem tu neviděl...“ usmál se na něj překvapeně.

„Přišel jsem, až na poslední chvíli...“ vysvětloval Oliver.

„Pozor, útok!“ zařval Harry a v zápětí měl co dělat, aby uhnul odraženému camrálu.

Tak se hezky nad zemí, aby se nepletl, vydal odevzdat zlatonku asistentovi Bédovi. Ten ji od něj převzal a hned ji zase vypustil.

„Trojka a čtyřka – dejte se do toho! A vy dva se usadte někde na tribuně tak, abyste mě slyšeli, až vás budu volat...“ řekl Harrymu i jeho kolegovi s jedničkou, který u nich, mezi tím, zklamaně přistál. Harry se rozhlédl a šel se posadit k Charliemu, Kingsleymu, Fawkesovi a svým rodičům.

„To nebylo moc těžké, co Harry?“ vítal ho s úsměvem táta. A Charlie okomentoval práci jeho kolegy: „Hraje za Puddlemerské, není se co divit, že jsou až na dně tabulky... Zato ta holka se čtyřkou vypadá nadějně, je to chytačka Holyheadských harpyjí...“

A společně sledovali, jak se jediné děvče na konkurzu chytačů velmi obratně vyhnulo prudkému potlouku.

Harry uznale přikývnul:

„S tou by Ginny možná měla problémy...“ Charlie se zasmál a Kingsley se zapojil do hovoru. „Když už tak mluvíme o Ginny... Už jste spolu mluvili o svatbě?“

„Ne...“ odpověděl zaraženě Harry a zatvářil se tak, jako by něco důležitého prošvihnul. Kingsley se usmál.

„No to je docela pochopitelné, měli jste teď dost jiných starostí. Ptal jsem se proto, jestli nemáš představu, jak by si asi vaši svatbu představovala. Jestli chce velkou, nebo malou svatbu, jestli chce mít svatbu sama pro sebe, nebo by jí nevadila svatba společná...“

„Tak to opravdu nemám tušení. Proč se na to ptáš?“ zeptal se podezřívavě Harry.

Kingsley se rozesmál a začal vysvětlovat:

„No, já a Angelina plánujeme svatbu na posledního července, a protože záměček na Strašidelné hůrce ještě nebude připravený, tak jsem se dohodl s profesorkou McGonagallovou, že tu slávu uspořádáme v Bradavicích. Potřebuji nějaké reprezentativní místo, protože slušnost žádá, abych pozval i pár svých zahraničních kolegů. Napadlo mě, že když už se bude v Bradavicích pořádat taková velká sláva, tak by se to dalo spojit. Charlie se chce ženit taky v létě, a kdybyste se přidali i vy, případně i Ron s Hermionou...“

Harry zavrtěl hlavou:

„No, ti dva asi ještě těžko, ale zeptat se jich můžu... A my – musel bych to s Ginny probrat, fakt nemám tušení, jak by si to představovala...“

Na chvíli se zamyslel a sledoval, jak chytačka Harpyjí šikovně lapila zlatonku těsně před nosem trojky. Pak se na Kingsleyho podíval trochu rozpačitě.

„To není nejlepší nápad Kingsley. Kdybych měl svatbu v Bradavicích, tak bych chtěl pozvat Hagrida i s Drápem, Firenze i ostatní kentaury, Winky a Kráturu... To by se těm tvým zahraničním hostům nemuselo líbit.“

Kingsley se rozesmál:

„No právě s tím totiž počítám. Kdybych je pozval na svatbu já, tak by to ostatní ministři mohli pokládat za nezdvořilost, ale když to bude společná svatba a oni budou tvými hosty, tak nemůžou říct ani slovo. A byla by to skvělá ukázka toho, kam se bude nyní ubírat naše politika...“

Harry kroutil hlavou, a zatímco na lov zlatonky vyrazili pětka a šestka, tak se zeptal Charlieho: „Ty a Katie chcete s Kingsleym svatbu spojit?“

Charlie se usmál:

„Už jsme to probírali. Když se přidáte ty a Ginny, tak se přidáme taky. Když ne, tak uděláme jen malou svatbu v úzkém rodinném kruhu.“

„To se Molly nebude líbit...“ ozval se prorocky z portrétu Sirius a obrátil Harryho pozornost k nim. Harry se usmál:

„Mamku začneme zpracovávat, až se s Ginny dohodneme. Ale docela by mě zajímalo, jaký názor na to mají moje rodiče...“

Táta a máma se rozesmáli.

„Už jsme o tom mluvili a dohodli jsme se, že ti do toho nebudeme mluvit,“ řekl táta a Lily dodala:

„My jsme se brali, když nám bylo asi tolik, kolik je teď tobě Harry...“

Harry se na ně krásně usmál a obrátil svou pozornost k Ginny, která ještě s ostatními děvčaty čekala na lavičce, až na ně přijde řada.

„Domluví se s Ginny později, teď na to není nejvhodnější nálada, takže zatím mamce nic neříkej...“ požádal Charlieho.

Ten přikývl a začal se chystat vyrazit, protože souboj pětky s šestkou skončil nečekaně rychle. Šestka spadl z koštěte po úderu potloukem do hlavy a byl právě transportován ke Svatému Mungovi a tak pětka vyhrál, aniž by zlatonku jen spatřil. Proti Charliemu stál se sedmičkou loňský reprezentační chytač a také hráč Kudleyských kanonýrů, takže byl vlastně v domácím prostředí. Charlie byl proti němu v nevýhodě, určitě měl mnohem líp vycvičený zrak na rozeznání zlatonky proti oranžovým tribunám. Ale zlatý míček se skrýval dlouho. Harry věnoval chytačům jen část pozornosti, protože se mezitím dostala do vzduchu i Ginny.

Na děvčata přišla řada a Harrymu se zdálo, že si vedou všechny tři opravdu dobře. Hrály proti třem střelkyním Holyheadských harpyjí a nejen, že za nimi v ničem nezaostávaly, ale dokonce je občas i přehrály. Vyšlo jim i pár nacvičených fint a za tu čtvrt hodinu, co byly na hřišti, nasázely šest gólů brankáři, kterého Harry neznal. Trenér po čtvrt hodině stáhl Harpie a nasadil proti Angelině partě tři střelce od Puddlemerských a ty už holky přehrály dost výrazně. Mezitím se strhl souboj o zlatonku. První ji viděl samozřejmě Charlieho protivník, ale ten si ho ostražitě hlídal a tak vyrazil téměř současně. Měli k ní oba stejně daleko a vypadalo to, že Charlie prohraje, protože v okamžiku, kdy se řítíl největší rychlostí kupředu, tak na něj odražeč poslal prudce potlouk. Charlie se mu sice dokázal vyhnout, ale ta klička ho vychýlila ze směru. Jenže zlatonka také zakličkovala a tak šťastnou náhodou vlétla Charliemu přímo do náručí. Tak vyhrál i on svůj první souboj a sedmička se hodně vztekal.

Nebyl Harrymu moc sympatický, trochu mu připomínal Cormaka McLaggena a v duchu si řekl, že s tímhle hráčem by v jednom týmu moc být nechtěl. Budu ho muset taky porazit, abych ho vyřadil...

Pak už to šlo pořád stejně dokola. Jednička s trojkou, Harry se čtyřkou, a tak dál a dál. I Ginny s děvčaty se dostaly ještě několikrát do vzduchu a vedly si opravdu skvěle. Harry i Charlie také všechny svoje souboje o zlatonku vyhráli a tak, když byl ukončen konkurz střelců a brankářů střetli se spolu oni dva.

„Tenhle souboj rozhodne o tom, který z vás bude v týmu jedničkou a který náhradníkem,“ řekl jim Běda a připojil se k nim i trenér Hollister.

„Abyste to neměli moc jednoduché, tak teď půjdou oba vybraní odrážeci po vás a budou se vás snažit sundat. Takže si dávejte dobrý pozor na potlouky a ať vyhraje ten lepší z vás...“ a s těmito slovy je poslali do vzduchu.

Odrážeci se opravdu činili a tak se ani Harry, ani Charlie nemohli moc věnovat vyhlížením zlatonky, jak pořád museli kličkovat před potlouky. Harry si vzpomněl na svůj zápas ve druháku, kdy po něm šel potlouk, který Dobby očaroval a najednou je začal vnímat podvědomě, jakoby nějakým šestým smyslem. Pochopil, že se může soustředit na zlatonku a potlouky nechat svému instinktu. V tu chvíli ji uviděl. Byl k ní blíž než Charlie a tak vyrazil rovnou za ní. Skvělou a velmi rychlou vývrtkou, která ho svou odstředivou silou málem stáhla z koštěte, se vyhnul potlouku a už ji svíral mezi prsty. S úlevou přistál u skupinky kolem trenérů a Charlie, který přistál hned vedle, ho uznale poplácal po zádech.

„To bylo naprosto jedinečné Harry...“ řekl a oba trenéři s ním souhlasili.

„Konečně máme šanci...“ a zírali na něj jako na dar z nebes.

„Měl jste pravdu, pane Woode, on je snad opravdu lepší než Krum...“ řekl trenér Hollister a Harry se rozesmál:

„Tak ty v tom máš prsty...“

Oliver pokrčil rameny:

„Jen jsem trenéra upozornil na nejmladšího chytače v Bradavicích za posledních sto let, když mě zval na konkurz,“ řekl s úsměvem.

A tak trenér Hollister konkurz ukončil.

„Brankář Oliver Wood a náhradník Adrien Greenhill, střelci – Roger Allmon, Diana Lynchová, Steven Bridges a Katie Bellová, Angelina Johnsonová, Ginny Weasleyová jako náhradníci. Odrážeci Jonatan a Josef Bellingerovi a chytači: Harry Potter a Charlie Weasley. To je náš letošní dvanáctičlenný reprezentační tým. Ještě se tady chvíli zdržte, dostanete plán tréninků a zápasů základní skupiny. Ostatní můžete odejít.“

Pak se ještě Běda Kulička pohádal s bývalým reprezentačním chytačem.

„Tak to mám za všechno!? Tomu říkáte férové jednání!? Po tom, co jsem pro národák všechno obětoval!?“ rozčiloval se pokořený chytač. Běda neztrácel klid.

„Oba dva jsou lepší než ty, v dobách své největší slávy, Dogane. Měl by ses smířit s tím, že tvá forma už je v háji, vždyť tě porazila i ta mladičká Harpyje...“ a po té, co Dogan vztekle odkráčel, dodal k trenérovi:

„Ta holka v sobě má také do budoucnosti dost potenciálu...“ Trenér Hollister pokrčil rameny. „Jen pokud se nevdá a nepořídí si kupu dětí...“

Harryho oči po jeho slovech zajely k Ginny a ta se na něj krásně usmála. Pak dostali rozpis tréninků a zápasů na červenec a Harry se zeptal:

„Na první trénink devěťadvacátého jsme já a Ginny ještě ve škole. Máme se uvolnit?“

„To nemusíte, přijďte až na ten druhý, prvního července. Pak budeme trénovat každý den, protože první zápas je už devátého. Bude toho dost. Čekají nás dva až tři těžké zápasy týdně, tak se na to koukejte připravit. Svrbí mě nos a to by mohlo znamenat, že se dostaneme letos až do finále...“ a s těmito povzbudivými slovy je rozpustil.

A tak brankář, náhradní střelci a oba chytači národního týmu zamířili všichni ke svému ministrovi. Ten je vítal s širokým úsměvem na tváři.

„Dopadlo to líp, než jsem se odvážil doufat. To by chtělo malou oslavu...“

„Já nevím jak vy, ale já mám hrozný hlad.“ Postěžoval si Harry. Charlie vytáhl z kapsy tmavě modré zrcátko a řekl:

„Tak se zeptáme mamky, jestli dokáže nasytit tolik hladových krků a vy se pak přes Brumbála můžete dohodnout s ředitelkou, jestli vás uvolní na malou oslavu v Doupěti...“

„Kde jsi k němu přišel?“ zeptal se s úsměvem Harry a ukázal na zrcátko. Charlie vysvětloval: „Mamka si je pořídila pro sebe a pro tatku, ale on ho pořád zapomíná doma... Tak mi ho dala sebou, abych jí dal vědět, jak jsme dopadli. Mamko?“ Když jí vysvětlil, jak konkurz dopadl, tak se zeptal, jestli je schopná a ochotná nasytit tolik hladovců a uspořádat pro ně v Doupěti oslavu.

„No jistě, Charlie, samozřejmě... Winky, Kráturo, jdeme vařit, pořádáme oslavu... Pojdte rovnou sem Charlie, přestěhujeme stoly na zahradu...“

A tak Harry sbalil portrét, poslal Fawkese napřed a vydali se ven ze stadionu, aby se mohli přemístit. Před stadionem je ale přepadlo hejno asi padesáti bláznivých fanynek.

„Harry Potter – je tady, opravdu je tady... Miluji tě Harry... Podepiš se mi prosím... Vyfoť se semnou...“ Harry před tou záplavou vyděšeně couval. Pak ucítil stisk Ginniny ruky a s úlevou se společně přemístili. Když před sebou zahlédl známé obrysy Doupěte, tak si mocně oddychl.

„No nazdar, to byl ale děs!“ ulevil si.

Kingsley mu s úsměvem řekl:

„Alespoň si můžeš utvořit představu o tom, jak to bude vypadat, až opustíš relativní bezpečí školy.“ Harryho polil studený pot a zavázal se, že si s Ginny o svatbě promluví co nejdřív. Třeba toho nechají, až bude ženatý... To už jim ale z Doupěte vyšla naproti mamka. Radostně je všechny objímala, dostalo

se i na Olivera a Kingsleyho. Taťka s Georgem už byli také doma a přispěchali jim gratulovat ze zahrady, kde chystali stoly.

„Pojďte rovnou na zahradu, už to máme všechno připravené na oslavu...“

Harry se usmál a řekl:

„Já a Ginny musíme nejdřív do kuchyně za profesorem Brumbálem. Už budou skoro čtyři hodiny, musíme se zeptat ředitelky, jestli se tu můžeme chvíli zdržet...“

„To už je zařízené,“ uklidňovala je mamka, „dohodli jsme to s paní ředitelkou hned po tom, co se ozval Charlie. Máte být zpět do devíti hodin – do večerky. Pan profesor slíbil, že ty dobré zprávy předá i Ronovi a Hermioně...“

A tak se Harry přivítal jen s Kráturou:

„Krátura je šťastný, že zase vidí svého pána, už se mi po vás stýskalo, pane...“

Harry zakroutil hlavou:

„Vždyť mě můžeš kdykoli navštívit Kráturo, mě už bylo taky divné, že ses neukázal...“ „Krátura čekal, až ho pán zavolá, kdyby ho potřeboval,“ řekl skřítek zklamaně. Harry ho poplácal konejšivě po rameni:

„Můžeš za mnou přijít kdykoli se ti po mě zasteskne Kráturo. V Bradavicích to přece dobře znáš, máš tam určitě i pár přátel mezi skřítky. Můžeš tam zajít kdykoli budeš mít čas a chuť...“ Skřítek se uklidnil a začal společně s Winky a mamkou nosit jídlo na stůl.

Kapitola 14 – Sbohem Bradavice.

Oslava byla skvělá jako vždy. Harry se nacpal k prasknutí a výtečně se bavil ve společnosti lidí, které měl rád. Přišli dokonce i Bill a Fleur s maličkou Viktorií. Ginny si ji pochovala a tvářila se nadšeně.

K Harrymu se naklonil George a zašeptal mu do ucha:

„Dej si pozor, aby se nenakazila...“

Ke štěstí mu chyběla jen přítomnost Rona a Hermiony a Ginny zřejmě také, protože se společně s ním zvedla už v osm večer a ochotně souhlasila s návratem do školy. Když vystoupili z krbu v ředitelně, tak se jim dostalo vřelého uvítání a upřímných gratulací nejen od současné ředitelky, ale i od ředitelů bývalých. Hermiona, Dean i ostatní Nebelvířští je na koleji přivítali také velmi srdečně a s upřímnou gratulací, ale Ron...

„No, tak jak jste si užili oslavu?“ zeptal se jedovatě a z očí mu už zase svítila zášť a žárlivost. Harry se to pokusil trochu srovnat:

„Oslava byla bezva, jako vždycky v Doupěti, ale chyběli jste nám tam a tak jsme se k vám vrátili dřív, než jsme museli...“

Dean rozjásaně navrhnul:

„Zítra jsou Prasinky, můžete ten úspěch oslavit ještě jednou s námi u Aberfortha.“

„Skvělý nápad Deane...“ poplácal ho Harry po rameni a prostě si přestal našťavaného Rona všímat.

Když ale šli spát, tak ještě Dean probíral skvělý úspěch členů BA na konkurzu se Siriusem a Jamesem, kteří se z toho také pořád ještě nemohli vzpamatovat, a Ron se zase s jedovatostí v hlase ozval:

„Tak to vypadá, že se tvoje kariéra bude asi ubírat trochu jiným směrem, než sis plánoval. Jako profesionální hráč famfrpálu si přece vyděláš mnohem víc, než jako bystrozor...“

Harry se podivil:

„Tak to mě opravdu ani nenapadlo, Rone. Famfrpál je skvělý koníček a mistrovství je dobrý způsob, jak si užít poslední prázdniny. Na mém plánu stát se bystrozorem se tím ale nic nemění. Tu hru miluju, skvěle se tím bavím, ale žít se jím nechci.“

„No jistě,“ ušklíbl se Ron, „ty máš přece peněz dost, nepotřebuješ dál vydělávat...“

To už Harryho rozzlobilo.

„Tak jestli ti jde o tohle, tak se můžeš pokusit vydělávat si famfrpálem sám. Někteří z těch brankářů, co na konkurzu byli, se tobě, když si ve formě, rovnat nemohli. Ale musel bys něco udělat s tou tvou nervozitou, protože jen ta byla důvodem toho, že si nedostal od trenéra pozvánku, jako Ginny. Dostal si šanci vyhrát jako kapitán s týmem pohár a dokázal jsi to. Tak už mi přestaň závidět každý můj úspěch, nemáš to zapotřebí...“

Na to už Ron nenašel odpověď a tak se převálil na posteli a otočil se k němu uraženě zády. Dean se na Harryho rozpačitě podíval a přiznal se:

„Víš, ono je někdy těžké, mít tě za kamaráda... Taky jsem vám tu pozvánku na konkurz chvíli záviděl, ale pak jsem uznal, že ty i Ginny jste opravdu o dost lepší než já a tak jsem se s tím vyrovnal. Opravdu vám to přeji a budu vám chodit fandit tak často, jak to bude možné.“ Harry se na něj usmál, přikývnul a na Ronovu adresu dodal:

„Však ono mu to taky časem dojde a dostane zase rozum...“

Zalezl do postele a s úsměvem na rtech, pro svoje rodiče, skoro okamžitě usnul.

Ráno už se Ron netvářil ani tak naštvaně, jako rozpačitě. A také hned, jak k tomu byla příležitost a on se ocitl s Harrym sám, ze sebe začal soukat omluvu.

„Víš, Harry... Omlouvám se... Já jsem to tak nemyslel...“

Harry se na něj usmál:

„Já vím, Rone, taky tě mám rád...“ a když viděl jeho překvapený výraz, tak se rozesmál, vzal ho kolem ramen a vedl ho na snídani. Hermioně a Ginny se očividně ulevilo, když je viděly scházet z ložnice v přátelském objetí. Ginny se s úsměvem zeptala:

„Tak jak se těšíte do Prasinek?“

Harry pokrčil rameny:

„S tou oslavou se asi moc nerozšoupneme, ve váčku už mi cinká jen pár drobných...“

„To nám všem, ale když to dáme dohromady, tak to na pěknou oslavu vydá...“ uklidnila ho Hermiona.

A tak se po snídani vydali společně s Justinem, Terry, Lenkou, Deanem a skvělou náladou do Prasinek. U Prasečí hlavy byl jen párek pochybných, špinavých a usmolených kouzelníků, kteří se zvedli a odešli v okamžiku, kdy se k nim přidali Hagrid, Sturgis a Hestie. Sturgis se za nimi ještě chvíli ostražitě díval a Hestie s Hagridem se k nim posadili.

„Slyšeli jsme, že se tu bude oslavovat úspěšnej konkurz do národního týmu a tak jsme si přišli poslechnout, jak to včera probíhalo...“

Harry se zasmál:

„Jistě, jste srdečně zváni milí profesori...“ mrknul na Sturgise a přisunul mu židli. „Posadte se k nám...“

„Myslel jsem, že už máš po zkouškách Harry...“ řekl mu s úsměvem.

Harry přikývl:

„To máš tedy pravdu Sturgisi...“

„Jé, vy si tykáte?“ zaregistrovala Hermiona.

Harry se rozesmál:

„Ano, ode dneška... Co si dáš Sturgisi?“

Sturgis se rozhlédl po té jejich partě a s úsměvem odpověděl:

„Asi by to chtělo něco slavnostnějšího, když si máme připít na tykání. Aberforthe, máte ještě na skladě to výtečné francouzské víno, co jste mi nalil, když jsem měl narozeniny?“

Aberforth něco zabručel a odešel dozadu. Hestie zatím přivolala táč plný čistých sklenek na víno, a když Aberforth přinesl dvě špinavé, zaprášené láhve, tak první, co udělala, bylo, že je vyčistila.

„Pulírexo“

Sturgis mu podal Galeon a trochu reptal:

„Na to, že už tuhle láhev kopírujete skoro dvacet let, tak máte to víno dost předražené...“ Aberforth se rozesmál a minci mu vrátil.

„Jestli se najde sklenička i pro mě, tak to budete mít grátis...“

Sturgis se usmál a nalil mu taky.

„Takže... Na tykání. Dnešním dnem přestáváte být našimi studenty a stáváme se přáteli.“

Ze všech tváří svítily rozzářené pohledy a připili si se zvláštním výrazem ve tváři, jako by prožívali významný a zlomový okamžik svého života.

„Já si s váma se všema sice tykám už dávno, ale tímhle vínem si s váma rád připiju ještě několikrát...“ řekl Hagrid a uznale pomlaskával. Harry se usmál na Sturgise a Aberfortha: „Díky té Sturgisově poznámce jsem si uvědomil, jak výnosné je pro kouzelníka provozovat hospodu...“

Aberforth kroutil hlavou:

„A co sis myslel, že všechno pořád dokola nakupuji?“

Harry pokrčil rameny.

„Víte přece, že jsem vyrůstal mezi mudly. Některé kouzelnické figle mi pořád ještě unikají...“ Aberforth se na něj zamračil:

„Myslel jsem, že jsme si právě připili na tykání...“

Harry se zatvářil velmi rozpačitě. Nějak si nedokázal představit, že by měl Aberforthovi tykat, jako si nedokázal představit, že by tykal jeho bratrovi. Lenka se zvedla a jako by přesně věděla, co se mu honí hlavou, položila hostinskému ruku na rameno a řekla:

„Tak si skus představit, že je Aberforth tvůj dědeček, Harry. Tomu bys přece taky nevykal...“ Harry se na ni překvapeně podíval a Aberforth se smíchem dodal:

„To je skvělý nápad Lenko. Můj bratr měl tebe i tvé rodiče rád jako vlastní potomky, jen vám to prostě neuměl dát najevo. Takže tě můžu klidně adoptovat, Harry Pottere...“

Harry se na něj zamyšleně podíval, a když nad usmolenými brýlemi uviděl rozzářený pohled jasně modrých očí, tak s úsměvem přikývnul:

„No tak tedy – jak si přeješ, dědo...”

Aberforth se prudce napřímil.

„Tak takhle tedy ne, Harry. Dědo, mi tedy říkat nebudeš! Já jsem dědek moderní a chci, abys mi říkal jménem.”

Všichni přítomní se upřímně rozesmáli a Harry se smíchem odpověděl:

„Tak tedy... jak si přeješ Abe.”

Vtom se, do všeobecného veselí, začali do lokálu trousit další hosté. Lenka zarazila Aberfortha, který chtěl vstávat, aby je obsloužil:

„Jen sed' Abe, já se o ně postarám...” a šla s několika máslovými ležáky ke zbytku Nebelvírského famfrpálového týmu. Za nimi dorazila větší část Havraspárského týmu, pár Mrzimorských, Harper s Robinem a ptali se:

„Harry, je to pravda, že jsi vyhrál konkurz na chytače do národního týmu?” a když s úsměvem přikývl, tak se zeptali:

„Budeš vyprávět, jak to tam vypadalo? Rádi bychom si to taky poslechli...”

Harry se smíchem ukázal kolem sebe.

„Nejste jediní. Posluchačů už je tu fůra, tak se přidejte, dejte si něco k pití a my vám s Ginny budeme vyprávět, jak to probíhalo.”

A tak Harry a Ginny střídavě popisovali, jak byl konkurz zorganizován a co se tam dělo. „Chytač se šestkou vypadl už při prvním souboji. Dostal takovou ránu potloukem do hlavy, že ho dopravili k Mungovi...” vyprávěl Harry a Ginny pokračovala:

„Kromě Olivera a Adriena, brankáři za moc nestáli. Většina z nich chytala jako Ron, když má trému...” Všichni se rozesmáli, jen Ron se zatvářil kysele a Harry se na Ginny podíval trochu vyčítavě. Když Harry vyprávěl, jak se Béda Kulička pohádal s bývalým chytačem Doganem, tak se Hagrid zeptal:

„Dogan Dolanski? Toho jste porazili oba?”

Harry přikývl.

„Ano. Já, Charlie i ta holka od Harpyjí...”

Hagrid se zasmál:

„Tak to sem rád, že Charlie dostal příležitost, aby mu to vrátil...” a když viděl nechápavé výrazy v jejich tvářích, tak začal vysvětlovat.

„Dogan dělal chytače za Zmijozel. Když byl v sedmém ročníku, tak za Nebelvír začal hrát Charlie. A hned v prvním zápase s ním prohrál. Všechny ostatní zápasy v tom roce vyhráli a tak skončili za

Zmijozelem druzí. Bylo to pochopitelné... Charlie byl ve druháku a Doganovi bylo už osmnáct, ale já vím, že to Charlieho tehdy moc trápilo. Tak sem rád, že mu tu porážku mohl teď oplatit...”

Harry se usmál:

„Nám nic neřekl...” a pak se otočil k Ginny:

„Víš co je mi divné? Ta chytačka od Harpyjí je přibližně stejně stará jako my, ale v Bradavicích jsem ji neviděl...”

Ginny přikývla:

„Bavila se s těmi ostatními Harpyjemi a říkala něco o škole v Nevadě... Není to někde v Americe?” zeptala se Hermiony.

Ta přikývla.

„Dost Angličanů posílá děti do jiných škol v zahraničí. Někteří tam mají kořeny, sami tam chodili do školy a někteří si myslí, že tam jejich děti dostanou lepší vzdělání... Zrovna o Amerických školách se ale říká, že tam udělá zkoušky každý, kdo to tam těch šest let vydrží...” napila se vína a pak, když viděla kolem sebe zaujaté posluchače, tak pokračovala: „Zato třeba v Rusku mají velmi náročný školní systém. Tam je vzdělání rozdělené do tří stupňů. Začíná se tam ve dvanácti letech a za tři roky skládají první zkoušky – základní. Kdo neuspěje, zůstane bez vyššího vzdělání a nemá moc příležitostí se uplatnit. Za další tři roky skládají další zkoušky – střední a v jednadvaceti letech skládají zkoušky vysoké. Tam jsou totiž kouzelníci plnoletí až v jednadvaceti. Také prý tam velmi dbají na skvělou fyzickou kondici, zvlášť v té, co je někde na Sibiři, ale to i v jiných školách, třeba v Himalájích... Jestli se střetnete na mistrovství s Rusy, tak si dávejte velký pozor. Jsou to prý dost tvrdí až brutální hráči...”

Ron se zamyslel:

„Jak je to vlastně zorganizované? Letos je přece mistrovství v Argentině, tak kdy tam odjízďte?”

Harry pokrčil rameny:

„Já vlastně nevím, na to jsem se neptal. Zatím máme rozpis zápasů v evropské skupině na červenec. Je to devět zápasů a hrajeme střídavě doma a venku.”

Sturgis začal vysvětlovat:

„První část mistrovství světa se hraje ve čtyřech základních skupinách. Západní, severní a jižní Evropa – to je naše skupina, Africká skupina, kam patří i Turecko, Asijská skupina, kam zařadili i Austrálii, Nový Zéland a východoevropské země a čtvrtá je Amerika. První dva týmy ze základní skupiny pak odjíždí druhého srpna do pořadatelské země, kde začíná mistrovství čtvrtfinálovými zápasy. Tam si při slavnostním zahájení kapitáni vítězných týmů vylosují čtvrtfinálového soupeře z týmů, které se ve skupinách umístily na druhém místě. Pak následují dva semifinálové zápasy a na závěr velké finále. Doufám, že ze skupiny postoupíte, protože jsme si s Hestii dnes ráno objednali lístky na celé mistrovství i s ubytováním v Argentině. Počítáme s tím, že vám budeme fandit až do finále a budeme mezi prvními, kdo vám bude gratulovat k zisku titulu...”

Harry zalapal po dechu a vytřeštil na něj oči a Ron se zasmál:

„Ale nikdo na vás nijak nenaléhá. Nejdůležitější je, abyste si to celé hezky užili, dobře se pobavili a smysluplně prožili svoje poslední prázdniny...”

Harry se na něj zamyšleně podíval a trochu kousavě odpověděl:

„No díky Rone, už mě to pomalu přestává těšit a začínám pociťovat tu tíhu zodpovědnosti...”
Hermiona je rychle zarazila:

„Nechte toho! To, že na sebe berete jistou zodpovědnost, když máte reprezentovat celou Anglii, přece ještě neznamená, že by vás ta hra neměla těšit a že byste si to neměli užívat. Naopak. Když se necháte přemoci zodpovědností, tak dopadnete jako Ron v tom letošním posledním zápase. Až, když si tu hru začal užívat, tak se jeho výkon výrazně zlepšil...”

Ron se zamračil:

„Od kdy jsi ty famfrpálový odborník?”

Hermiona se zasmála:

„Nejsem famfrpálový odborník, ale začínám se stávat specialistou na tvoje rozmary a nálady...”
odpověděla mu s úsměvem a Ron zmlknul a zrudnul.

Dobrá nálada a pohoda se zase vrátily a zábava pokračovala.

Harry se zájmem pozoroval Lenku, která s úsměvem a ochotně obstarávala obsluhu a zeptal se Aberfortha:

„Abe, nepřemýšlel si o tom, že si sem vezmeš někoho na výpomoc?”

Ten přikývl.

„Jistě, už jsem se s Lenkou dohodl. Po prázdninách sem nastoupí...” a Lenka se připojila s vysvětlením:

„Původně jsem myslela, že budu muset tátovi pomáhat s Jinotajem, ale teď, když má Leeho, tak mi došlo, že mě novinářská práce neláká. Tohle mě baví mnohem víc. Dohodla jsem se paní Weasleyovou, že se k vám budu přes prázdniny chodit ještě učit vařit a pak rozšíříme sortiment i o teplá jídla...”

Aberforth zabručel:

„Vařit tu můžeš, ale uklízet ti nedovolím. Nechci, aby tahle putyka ztratila svou pověst – musíme si udržet přehled o všech nekalých živlech...”

V Harryho tváři se objevilo pochopení.

„Takže tohle...” a ukázal na příšerně špinavou podlahu a zaplivané stěny, „je vlastně jen kamufláž, abyste věděli, co se děje v podsvětí?”

Aberforth se usmál.

„Albus věděl, že si na pořádek moc nepotrpím, a když mi tuhle putyku v podobném stavu dohodil, tak mi nebylo zatěžko zvyknout si na to prostředí a na štamgasty. A tak díky mě věděl o každé špatnosti dřív, než se stala.“

Harry se podíval na Lenku.

„A ty myslíš, že si na ten nepořádek dokážeš zvyknout?“

Ona se usmála:

„V kuchyni a u sebe v pokoji mít pořádek budu a tady? Vždyť i vy už jste si zvykli, jinak byste tu nebyli...“ pak ještě dodala:

„Táta o tom ještě neví, tak se před ním neprořečnete. Musím ho na to připravit pomalu, aby se ho nedotklo, že nechci převzít jeho řemeslo...“

Pak ještě s pomocí ostatních děvčat udělala k obědu studené obložené mísy, Harry jim přispěl svým chlebem a Dean s Justinem svými zásobami zeleniny a tak zůstali u Prasečí hlavy až do večere.

Během odpoledne se Harryho zmocňovala čím dál tím větší touha po tom, aby byl s Ginny sám a zdálo se mu, že i v jejích očích vidí podobné přání. A tak se jí cestou na hrad, když způsobně odcházeli z Prasinek na večeri domů, potichu zeptal:

„Jak to s tebou vypadá Ginny, můžeme už dnes navštívit naše hnízdečko lásky?“

Ginny s rozzářeným pohledem přikývla.

„Celé odpoledne nemyslím na nic jiného. Jen mě mrzí, že musíme být zase do večerky na koleji...“

„A musíme?“ zeptal se Harry a svíraje Ginny kolem ramen v pevném objetí, přesunul se s ní ke Sturgisovi. Vzali si ho trochu stranou a Harry se zeptal:

„Ještě pořád se od nás očekává, že strávíme poslušně celou noc na své koleji?“ Sturgis se významně usmál a odpověděl:

„Řekl bych, že paní ředitelka od vás podobné chování skutečně očekává. Jestli vás načapá, tak je schopná dát vám ještě školní trest, nebo si na vás stěžovat v Doupěti...“

Harry se zatvářil utrápeně.

„Tím chceš říct, že musíme být do devíti na koleji?“

Sturgis se rozesmál.

„Ne, tím chci říct, že byste se od ní neměli nechat načapat.“

Harry se také rozesmál:

„Tak dobře. My si na ní dáme pozor...“ a rozběhli se s Ginny ruku v ruce napřed.

Cestou z večere si vyzvedl na koleji svůj nenahraditelný Pobertův plánec, dobře zajistil hnízdečko v sedmém patře kouzlem *Abdus emotion* a pak už se oba nechali unášet svou láskou a touhou. Když

pak unaveni a spokojeni leželi v objetí, tak se Ginny opatrně zeptal: „Už jsi přemýšlela o naší svatbě?“ Ginny zvedla hlavu, podívala se mu do očí a zeptala se:

„A ty?“

„Já už ano, ale nejdřív bych chtěl slyšet, jaké představy o ní máš ty...“ odpověděl s úsměvem. Ginny zvážněla a začala vysvětlovat:

„Víš... snažila jsem se na naši svatbu pohlížet z mamčina hlediska. Charlie se asi bude chtít taky brzy ženit, podle toho, jak mluvila Katie. Ron s Hermionou asi časem taky a tak mě napadlo, že bychom s některým z nich mohli naši svatbu spojit, aby s tím neměla tolik starostí... Vadilo by ti to?“

Harry se šťastně rozesmál a řekl jí o Kingsleyho nabídce.

„Kdybychom měli svatbu tady v Bradavicích, tak by s ní mamka měla ještě míň starostí. Novomanželskou ložnici už tady také máme...“

Ginny se také rozesmála, ale pak se zarazila.

„Takhle brzy... to se mamce asi moc líbit nebude. Jako bych ji slyšela: *Kam pospícháte, máte před sebou celý život... nechcete si to ještě rozmyslet?*“ zdařile imitovala.

Harry pokrčil rameny:

„Moji rodiče se také brali v devatenácti a proti naší svatbě by nic neměli. Když se spolu dohodneme, tak nám pomůžou mamku přesvědčit oni i Charlie s Kingsleym. Nevíš, jestli by se k nám nechtěli připojit i Ron s Hermionou?“

Ginny se zasmála:

„No Ron možná ano, ale myslím, že Hermiona si chce dát ještě načas...“ Harry se také usmál: „Taky si myslím, ale zeptat se jich musíme, aby se necítili dotčení. Alespoň si to budou muset spolu ujasnit. Takže co ty na to – jsme domluvení, nebo si to potřebuješ ještě promyslet...“

Ginny se zamyslela a pak se ho opatrně zeptala:

„A nemají svůj podíl na tom, že tak pospícháš, ty tvoje fanyanky před stadionem?“

Harry se usmál:

„Jo, ty mě fakt vyděsily a nebudu zapírat, že mě nenapadlo, že by mi snad mohly dát pokoj, až budu ženatý, ale s Kingsleym jsme se domlouvali už před tím... A Ronovi jsem řekl už víc než před rokem, že se s tebou hodlám zasnoubit hned, jak budeš plnoletá a oženit hned, jak doděláme školu. V tomhle mám jasno už velmi dlouho. Víím, že žádnou jinou nechci. Po tvém boku chci strávit zbytek života...“ a velmi něžně ji políbil.

Ginny jeho polibek vášnivě opětovala a tak se mezi nimi rozhostilo dlouhé ticho. Než usnuli, tak zašeptala, stulená v jeho náruči:

„Ráno se zeptáme Rona a Hermiony a pak můžeme zavolat Kingsleymu, že jeho nabídku přijímáme...“

Harry zajel prsty do jejích vlasů, zlehýnka tu její rudou, voňavou hřivu políbil a usínal se šťastným úsměvem na tváři.

Ráno počkali, až paní ředitelka dojde do Velké síně na snídani a proklouzli do liduprázdného sedmého patra. Ostatní byli předem upozorněni, že na ně nemají večer čekat a tak je přivítali u snídani jen významnými úsměvy. Harry jim oznámil, že se právě domluvili na termínu svatby a vyprávěl jim o Kingsleyho nabídce. Na závěr se zeptal Rona a Hermiony, jestli se k nim nechtějí také připojit.

„Nemusíte odpovídat hned. V klidu se dohodněte. Ta svatba se tu třicátého prvního bude konat stejně, ať už se k nám přidáte, nebo ne. My teď máme před sebou jen jeden těžký úkol – přesvědčit mamku, aby s tím naším plánem souhlasila.“

Ron se zaraženě zeptal:

„A nebude vám ten termín nějak kolidovat s mistrovstvím?“

Harry zavrtěl hlavou.

„Poslední zápas ve skupině máme devětadvacátého, a jestli postoupíme, tak do Argentiny odjíždíme druhého srpna. Vlastně by to byla docela neobvyklá svatební cesta, že?“

Děvčata se zaculila a Lenka se hned Ginny hlásila:

„Kdybys potřebovala družičku, tak si na mě vzpomeň, ano?“

Po snídani vyrazili Harry a Ginny spolu ven, posadili se u jezera a Harry vytáhl z kapsy jasně modré zrcátko.

„Kingsley?“

Za chvíli se v zrcátku objevily Kingsleyho černé oči.

„Ano Harry?“

Ten se usmál a s rozzářenýma očima začal:

„Je tu se mnou i Ginny. Voláme ti proto, abychom ti oznámili, že tvou nabídku na společnou svatbu přijímáme...“

„Jů... to je senzace!“ ozval se ze zrcátka hlas Angeliny a vzápětí i její oči.

„Ginny?“

Harry jí předal zrcátko a s úsměvem je poslouchal.

„Hned jak přijedeš ze školy, tak se musíme sejít i s Katií a domluvit se, jaké si pořídíme šaty, musíme dát dohromady družičky a všechno to trochu sjednotit...“

Ginny se usmála:

„Nebude to trochu moc? Hrajeme spolu v jednom týmu, svatbu budeme mít dohromady, tak bychom snad mohly být alespoň oblečené jinak...“

„Ne, ne... to je právě důvod, proč musíme být oblečené alespoň podobně...” nesouhlasila Angelina a Harry dodal:

„Jestli postoupíme ze skupiny, tak budeme mít společnou i svatební cestu, to si také uvědom...”

Kingsley se smíchem dodal:

„No, já nevím jak vy, ale my pojedeme po mistrovství ještě alespoň na týden někam sami.” Angelina se zachichotala:

„Nech toho, Kingsley...” a Ginny s Harrym se rozesmáli.

Pak se s ní Ginny domluvila:

„Nejdřív musíme přesvědčit mamku. Chci, aby se na přípravách podílela. Jsem její jediná dcera a ona už mi odmalička básní o tom, jak bude chystat mojí svatbu. Nemůžu jí teď odstavit a tak byste nám mohli pomoci s jejím přesvědčováním. Uvidíme se prvního na tréninku a tam se můžeme domluvit na taktice.”

Kingsley se přidal:

„Přijdeme vás s Arturem odpoledne z tréninku vyzvednout, tak s domlouváním taktiky počkejte na nás...”

Ginny se podívala:

„Taťka už o tom ví?”

Kingsley přisvědčil:

„S ním už jsem ten svůj plán probíral, moc se mu ten nápad líbil a bude šťastný, že jste se takhle rozhodli...”

Ginny kroutila hlavou:

„No, když nám pomůže i taťka, James a Lily, tak bychom to měli zvládnout, budeme v přesile...” a tak se, se smíchem rozloučili.

Během oběda je všechny Justin pozval na malé přátelské posezení venku u jezera, aby s ním oslavili jeho narozeniny.

„Proč si něco neřekl už včera, když jsme byli v Prasinkách. Nemáme pro tebe žádné dárky...” zlobily se Ginny a Hermione. Justin se usmál:

„Nejspíš proto, že od vás žádné dárky nečekám...”

Harry na Ginny zamrkal, ona pochopila a usmála se.

Tak je všechny vzal Harry po obědě do ložnice a z batůžku vytáhl dva pytlíky sladkostí a drobností od George, které měl ještě schovány od svých narozenin.

„Slyším to tady právě pro takovou příležitost. Každý si tu pro Justina něco vyberte. Ten bude koukat, co dostane dárků. Budete to umět pěkně zabalit holky?“ A tak si všichni udělali z jeho zásob dárkové balíčky a Hermiona, Lenka a Ginny je všechny pěkně zabalily včetně velkých ozdobných mašlí. Justin opravdu koukal, když mu u jezera všichni předali dárky a posadili se kolem něj.

„Páni... kde jste to všechno vzali?“

Harry se na něj usmál, pokrčil rameny a řekl:

„To bude asi nějaké kouzlo...“ a všichni se rozesmáli. Justin byl očividně dojatý a nezmohl se na slovo a tak se jejich pohoštění ujala Terry. Přivolala piknikový košík a zeptala se:

„Co si dáte k pití?“

Harry se rozhlédl kolem sebe a odpověděl:

„No, vzhledem k tomu, že jsme na školním pozemku a odevšad je na nás dobrý výhled, tak asi nic jiného než máslový ležák nepřichází v úvahu...“

Terry se usmála a začala z košíku tahat jednu láhev za druhou.

„Proto jsem od vás nechtěl žádné dárky. Váček mám úplně vymetený a Terry taky. Zbylo nám tak akorát na jednu láhev a tu jsme pak zkopírovali, abychom vás mohli alespoň trochu pohostit...“ přiznal se rozpačitě Justin.

Harry se rozesmál:

„Až dojde lahvový, tak přivolám ten džbánek, co jsem dostal od Sturgise. Stačí, když někdo z vás dodá sklenice...“ napil se a dodal:

„Máte to skvěle vychlazené, to přijde v tomhle počasí vhod. Musíme vychladit i ten džbánek.“

A tak Lenka přivolala velký tác, osm skleniček a řekla mu:

„Tak sem s ním, začneme chladit.“

Harry přivolal modrý džbánek plný výtečného máslového ležáku, udělal kopii a originál zase nechal zmizet *do nicoty, která je tak říkajíc vším*. Lenka džbánek položila na tác vedle sebe a začala ho proudem studeného vzduchu chladit. Když dopili, tak rozlila ležák do sklenic, džbánek doplnila a všem sklenky rozdala.

„Tak tedy – na Justinovo zdraví!“ pronesl Harry přípitek, všichni si přiřukli a s chutí se napili. Harry najednou ztuhl. Chvilí se tvářil udiveně a pak se zeptal:

„Co jsi mi tam dala, Lenko?“

Ta se na něj podívala s naprosto nevinným výrazem:

„Jak to myslíš?“

„Ale no tak... Jak mi vysvětlíš, že mi najednou připadáš tak hrozně přitažlivá a mám strašnou chuť tě políbit?“ zeptal se jí Harry.

Hermiona, Dean a Lenka se rozesmáli a Hermione mu podala malou lahvičku.

„Tady máš protilátku na nápoj lásky. Chtěly jsme jen dokázat Ginny, že se o tebe nemusí bát. Když dokážeš odolávat kletbě Imperius a veritaséru, tak že tě nápoj lásky také nedostane.“ Harry se podíval vyčítavě po Ginny.

„Já v tom nejedu, Harry, neměla jsem tušení, co na tebe chystají – přísahám!“ bránila se jeho nastávající a Hermione se jí zastala:

„Opravdu o ničem nevěděla Harry. Jen nám vyprávěla, po návratu z konkurzu, o těch tvých fanynkách a projevila obavy, aby se tě některá z nich nepokusila omámit kouzly. Říkala jsem jí, že nemají šanci, ale ona nevypadala, že se dala přesvědčit a tak jsem se dohodla s Lenkou, že jí to předvedeme v praxi...“

Ron se po jeho vyčítavém pohledu taky bránil:

„Na mě nekoukej, mě taky nic neřekly...“

Hermiona pokračovala:

„S naším plánem jsme seznámily jen Deana, aby se s tebou nechtěl prát, kdybys náhodou neodolal a na Lenku se vrhnul...“ dopověděla se smíchem.

Harry se tvářil chvíli trochu naštvaně, ale když se k němu Ginny přitulila a zašeptala: „Promiň, že jsem o tobě pochybovala...“ tak zase roztál a začal se zase bavit.

„Už se na nás nezlobíš?“ zeptala se s úsměvem Lenka. Harry zavrtěl hlavou:

„Nezlobím se, ale budu si to na vás pamatovat a při první vhodné příležitosti vám to nějak oplatím...“

Skvěle se bavili a tak Harry dostal nápad:

„Co kdybychom na rozloučenou s Bradavicemi uspořádali v úterý místo oběda takový pěkný piknik tady venku? Domluvíme se se skřítky, jestli by nám nemohli připravit nějaký bezedný koš třeba s pečenými kuřaty, nebo něčím takovým, co se jí na pikniku a posedíme se všemi, s kterými bychom se měli pořádně rozloučit...“

Děvčata se rozzářila. „Skvělý nápad Harry, to by mělo jít zorganizovat docela snadno...“ a začaly plánovat, koho pozvat a jaké vyrobí pozvánky. Harry je chvíli s úsměvem poslouchal a posedl ho stesk z toho loučení. Najednou si nedokázal představit, že už se sem prvního září nevrátí. Takové rozhodnutí už jednou udělal, ale tehdy byla jiná situace, měl v patách smrt a musel se tak rozhodnout. Ale teď už měl pocit, že sem nepatří a z toho mu bylo smutno. Asi svoje pocity dost nezastřel, protože se k němu Ginny přitulila a zašeptala:

„Vrátíš se sem, Harry... Chceš být přece profesorem – jednou se sem vrátíš...“

Kapitola 15 – Loučení.

Neměli už žádnou práci, žádné vyučování a tak si už v neděli večer důkladně probrali svoje zavazadla, dali dohromady knihy, které je ještě potřeba vrátit do knihovny a shromáždili si svoje věci na jedno místo, aby si usnadnili balení. V pondělí po obědě zase Ron s Hermionou obsadili sedmé patro a tak se Harry a Ginny byli ještě projít. Cestou zpátky se zastavili u Justina a Terry, kteří se rozvalovali ve stínu společně s bandou prvků. Harry s úsměvem zaregistroval, že k Sáře a třem Nebelvírským chlapcům, přibyli další. Baculatý chlapec z Mrzimoru, který trochu připomínal ducha mnicha, patrona jejich koleje a dvě sympatická děvčata z Havraspáru.

„Koukám, že se vám ta parta hezky rozrůstá...“ řekl směrem k Lucasovi a Sáře. Lucas se zaculil a Sára ustaraně odpověděla:

„Mohlo se nám to rozrůst ještě víc, kdyby nebylo Baddocka a Pritcharda. Táhle ti dva kluci jsou docela fajn, jmenují se Lenny a Jack a jsou ze Zmijozelu...“ a ukázala na chlapce sedící opodál a smutně koukající jejich směrem.

„Počkej, Sáro, už tuším, kam vítr fouká. Tohle by si asi měli poslechnout i jiní... Barte! Robine! Máte chvíli? Můžete se k nám chvíli posadit?“ zavolal na ty dva, kteří právě procházeli okolo.

„Jasně, Harry. Copak se děje?“

Harry se usmál:

„Malá Sára nám tu vypráví něco, co byste asi měli slyšet... Pokračuj, Sáro.“

Sára odvážně pohlédla dvěma Zmijozelským sedmákům do očí a vysvětlovala:

„Vaši dva prváci – Lenny a Jack – chtěli s námi kamarádit a my s nimi taky. Jsou prima a je s nimi legrace. Jenže Baddock s Pritchardem jim řekli, že s námi nesmí kamarádit, že jsme póvl, a že když je moudrý klobouk zařadil do Zmijozelu, tak patří mezi elitu a s póvlem se nesmějí zahazovat.“

A Lucas s vykulenýma očima dodal:

„Řekli jim, že když je s námi uvidí, tak je budou mučit kletbou Crucio...“

Oba Zmijozelští kroutili nevěřícně hlavami a Harper řekl s pohledem na Harryho:

„Asi si je budeme muset trochu podat. Myslel jsem, že se poučili tím, co se stalo Goylovi...“

Robin se zvednul a zavolal si Zmijozelského prefekta.

„Okamžitě sežeň Baddocka a Pritcharda a přiveď je sem.“ Pak mávnul na své prváky: „Lenny! Jacku! Pojdte sem!“

Prváci přišli a s nesmělým úsměvem si k nim přisedli. To už ale prefekt přiváděl ty dva darebáčky a Lenny s Jackem se ustrašeně přikrčili. Harper si toho všimnul a s úsměvem se zeptal Baddocka s Pritchardem:

„Vadí vám, že si tady sedím se svými přáteli?“

„Ne. Proč by nám to měli vadit?“ odpověděl Baddock a sledoval Harpera trochu nejistě.

„Ale prvkům zakazujete, aby se stýkali se svými přáteli. Myslíte si, že jsou tyto děti póvl?“ Oba zrudli a vrhli po Zmijozelské drobotině zlý pohled. Kluci se příkrčili ještě víc a Harry to zarazil:

„Moment, zkusíme to po dobrém. Poslouchali jste na začátku školního roku moudrý klobouk? Když mu věříte, že vás zařadil do té správné koleje, tak byste mu měli věřit i v tom, co nám všem radí...“ a když viděl naprosto nechápavé výrazy v jejich očích, tak s pohledem na otevřené okno ředitelny vytáhl hůlku a zvolal:

„Accio moudrý klobouk!“

Z okna vyletělo něco, co vypadalo jako starý ušmudlaný hadr a jako podivný pták se to snášelo do Harryho rukou. Nad krempou se otevřelo něco jako ústa a klobouk se velmi rozhořčeně zeptal:

„Kdo se to opovážil rušit mě v mé poklidné meditaci a rozjímání?“

Harry se usmál a pokorně odpověděl:

„Odpust' mi prosím tu opovážlivost, ale s velkým rozhořčením jsem zjistil, že jsou tu studenti, kteří neposlouchali tvou úžasnou píseň na začátku školního roku. Mně se velmi líbila a myslím si, že by si ji ti studenti měli pozorně poslechnout. Myslíš, že bys jim ji mohl zopakovat?“ a položil ho doprostřed skupinky do trávy.

Klobouk se jakoby protáhl, zakroutil se, jako by se uveleboval a pak odpověděl:

„Těší mě, že se vám má píseň líbila a velmi rád ji vám všem zopakuji...“ a spustil:

Když jsem byl kouzlem stvořen,

Před více, než tisíci lety,

Byl tento hrad založen,

Jako spoj mezi dvěma světy.

Ať tvoji rodiče kouzlí, či nikoli,

V jeho zdech najdeš bezpečí,

Před vámi všemi stojí stejné úkoly

A nevraživost přátelství nesvědčí.

Prváci poslouchali až s nábožnou úctou a ostatní s laskavým úsměvem. Jen Baddock s Pritchardem s pohrdlivým úsměškem. Když klobouk dospíval, tak jim Harry řekl:

„Koukám, že po dobrém s vámi moc nepořídíme. Je ale nejvyšší čas, abyste se nad sebou zamysleli. Už jste se některý z vás setkal s mozkomorem?“ a když viděl, jak Pritchard s vyděšeným výrazem zbělel jako stěna, tak pokračoval:

„Brzy zase dostanou na starost Azkaban. Měli byste si dobře rozmyslet, jestli chcete kráčet v Goylových šlépějích... Protože jestli s tím nepřestanete, tak se brzy s ním i s mozkomory v Azkabanu potkáte...“

Harper se k Harrymu přidal:

„My sice na této škole končíme, ale ve Zmijozelské koleji je naštěstí dost rozumných a schopných lidí, kteří na vás dohlédnou. Mám pravdu, Richarde?“ zeptal se prefekta.

Prefekt se usmál:

„Jasně Harpere, dáme na ně pozor. Já budu mít v příštím roce v prváku brášku, takže dohlédnu na to, aby mrňatům už neublížovali...“

Harper s úsměvem přikývnul a Robin na ty dva darebáky ostře zasyčel:

„Zmizte...“

A Harper se obrátil ke svým prváčkům.

„Kdyby vám nedali pokoj, tak se obraťte na naše prefekty, oni je srovnají do latě. Nemusíte se jich bát, oni nejsou zdaleka tak schopní, jak se tváří. Kletbu Cruciatus by určitě nesvedli. Podle toho, co jsem slyšel, budou rádi, když budou moct pokračovat na OVCE ze dvou předmětů...“

V tom se kolem nich mihnul stříbřitý paprsek, před Harrym se zhmotnila kočka profesorky McGonagallové a jejím hlasem pronesla:

„Pan Potter se i s moudrým kloboukem **okamžitě** dostaví do ředitelny!“

Ginny se uculila:

„To znělo dost rozzlobeně Harry...“

Harper se smíchem dodal:

„Myslím, že máš průšvih, Pottere...“ a když Harry přitakal a popadl moudrý klobouk, že vyrazí, tak mu ještě řekla Terry:

„Třeba se za tebe moudrý klobouk přimluví...“

„Ano, to bych mohl, mě se to docela líbilo...“ připustil klobouk.

Harry se rozesmál:

„Dobře, tak si to půjdeme slíznout. Ginny, počkej na mě u večere, a kdybych dlouho nešel, tak mě příjď zachránit...“ a odcházel za všeobecného smíchu.

Když vešel do ředitelny tak se do něj paní ředitelka hned ostře pustila:

„Jak jste si mohl dovolit vzít si tak cenný předmět bez dovolení, pane Pottere!“

Harry se tvářil patřičně zkroušeně a omlouval se:

„Byl to takový náhlý nápad, paní ředitelko, v tu chvíli jsem si neuvědomil, že dělám něco nepatřičného. Potřeboval jsem, aby mi pomohl přesvědčit pár studentů, že přátelství je silnější než zloba a nenávist...“ a klobouk se přidal:

„Mě se to moc líbilo, paní ředitelko. Hezky jsem se provětral a velmi mě potěšilo, jak studenti pozorně naslouchají mé písni.“

Profesorka McGonagallová ale nevypadala, že by se chtěla přestat zlobit. Mávnutím hůlky vytrhla klobouk z Harryho rukou a poslala ho zpět na jeho místo na skříni a pak po něm vrhla velmi rozzlobený pohled. Harry se zatvářil ještě zkroušeněji a pokračoval:

„Opravdu mě to moc mrzí a slibuji, že už to nikdy neudělám, paní profesorko...“ a smutně se na ní usmál.

Ona se zhluboka nadechla, jako by mu chtěla pořádně vyčinit, pak na něj ale pohlédla s hlubokým porozuměním. Zakroutila hlavou a řekla:

„Zlobím se na vás ještě z jednoho důvodu, Harry. Pročpak jsem se to, že jste se vy a slečna Weasleyová rozhodli uzavřít svůj sňatek v létě v těchto zdech, musela dozvědět od profesora Brumbála?“

Harry si utrápeně povzdechl.

„Chtěli jsme vám to říct zítra při pikniku na rozloučenou, paní profesorko. Nepočítal jsem s tím, že vaše zpravodajská služba funguje tak rychle...“ a vrhnul po profesorovi vyčítavý pohled. Pak vyplašeně k portrétu dodal:

„Doufám, že jste to neprobíral už i s mamkou?“

Brumbál se rozesmál:

„Je mou povinností informovat paní ředitelku o všech novinkách. Molly si ale musíte zpracovat sami...“

Harry si zhluboka povzdechl. A profesorka se mu s úsměvem nabídla:

„Mě se ten nápad se společnou svatbou moc líbí. Můžu vám pomoci Molly přesvědčit...“ Harry zakroutil hlavou:

„Radši ne, už teď máme tolik přímluvců, že mám strach, aby to nefungovalo úplně opačně. Mám pocit, že bychom si s ní měli sednout hezky v klidu jen já a Ginny a vzít to přesvědčování jen na sebe...“

„Ano Harry, myslím, že to je velmi moudré rozhodnutí...“ řekl Brumbál a profesorka McGonagallová se zatvářila zase trochu dotčeně.

Harrymu zazářily v očích šibalské ohníčky, přistoupil k ní, dal jí pusku na tvář a řekl:

„Tak už se na mě nezlobte, paní profesorko...“ a když viděl její velmi překvapený a zaskočený výraz v tváři, tak ještě se šibalským úsměvem dodal:

„Tohle jsem toužil udělat už dlouho...“

Paní ředitelka se konečně vzpamatovala a se smíchem ho jemně vytahala za ucho. Pak laskavě dodala:

„Tak jdeme na večeři ty roztomilý uličníku...“ a doprovázeni srdečným smíchem profesora Brumbála, odcházeli ve vzájemné shodě a porozumění pryč.

Na chodbě před ředitelnou na ně ale čekala skupinka devíti prváčků. Začal Lucas:

„Paní ředitelko, prosím nezlobte se na Harryho...“

Sára pokračovala:

„On to udělal kvůli nám...“ a Lenny dodal:

„Abychom se nebáli kamarádit s ostatními...“

Harrymu dalo moc práce, aby se tvářil vážně a obdivoval ředitelku, která s vážnou tváří a přísným výrazem vykuleným dětem řekla:

„No, když tak hezky za Harryho orodujete, tak bych mu možná mohla odpustit... Ale vy mi musíte něco slíbit. Nikdy si nepůjčíte moudrý klobouk bez dovolení. Můžete si s ním promluvit, když to budete potřebovat, ale jen s mým svolením a v ředitelně. Slibujete?“

A všech devět prváčků smrtelně vážně, oči vykulené, vydechli:

„Slibujeme...“

„Tak a teď honem na večeři, nebo na nás už nic nezbude,“ popohnala je ředitelka.

Prváčci se rozběhli po schodech jako splašená kůzlata a Harry se na ni usmál:

„No, nejsou báječní?“

Ona s úsměvem přikývla:

„Ano, to tedy jsou. Už to, jak spontánně a hezky mezi sebe přijali vlkodlaka... Teď už je to jen na nás, aby z nich vyrostli stejně báječní kouzelníci, jako z vás...“

Harry přikývl:

„Jsou v těch nejlepších rukách... nebojím se o ně.“

A přísný obličej profesorky McGonagallové se rozzářil nádherným, šťastným úsměvem.

Když dorazil ke svému stolu, tak mu Justin vyprávěl:

„Přiřítla se sem Sára a povídala, že tě z toho průšvihy vytáhli...“

Harry se rozesmál:

„To jsem zvládnul sám, ale nemusíš jí to říkat, opravdu se snažili...“ a pak všem vyprávěl, jak to v ředitelně probíhalo.

„... a tak jsem jí dal pusku, aby se na mě už nezlobila. Tvářila se zrovna tak překvapeně, jako ty Hermiono, ale pak se vzpamatovala, vytahala mě za ucho a nazvala mě roztomilým uličníkem.“

Všichni se rozesmáli. Ginny dodala:

„Ty jsi ale číslo...“ a pak se zeptala:

„Vážně si myslíš, že bychom měli mamku přesvědčovat jen sami dva?“

Harry pohlédl přes stůl na Hermionu a ta souhlasně přikývla.

„Možná bys to měla celé nechat jen na něm. Moje rodiče v Austrálii, také dokázal přesvědčit, aby se na mě nezlobili. Myslím, že mamku zvládneš taky tak.“

Harry si povzdechl:

„A co vy, už jste se dohodli, jestli se přidáte? Nebo je to na vás moc rychlé?“

Ron si smutně povzdechl:

„Na Hermionu jo. Já bych to bral...“

Hermiona se usmála:

„Ale slíbili jsme si, že se kvůli tomu hádat nebudeme...“

V úterý při snídani přišel za Harrym Krátura.

„Copak se děje Kráturo?“ zeptal se překvapeně. Krátura se zatvářil provinile:

„Kráturovi už se stýská po pánovi, tak přišel, protože mu to pán dovolil...“ Harry se usmál: „Dobře, tak se pojd' posadit...“ a přivolal mu židli vedle sebe.

„Dáš si s námi něco k jídlu?“ zeptala se Ginny.

Skřítek se krásně usmál:

„Děkuji paní, Krátura už snídal v Doupěti.“

Hermiona dostala nápad.

„Kráturo, můžeš se tady zdržet celý den? Mohl bys nám pomoci s tím naším rozlučkovým piknikem...“

Skřítek se rozzářil.

„Krátura moc rád pomůže, paní. Krátura je rád, že může být užitečný.“

A tak celé dopoledne dávali dohromady jídelníček, shromáždili své zásoby nápojů a v poledne se rozložili na palouku u jezera, kde Harry vyprávěl o hadech. Tentokrát nezapomněli ani na portrét a tak se zúčastnili i Harryho rodiče a Sirius. Někteří pozvaní se zastavili jen na chvíli, aby se s nimi rozloučili. Profesor Křiklan se zdržel, jen aby si dal pár zákusků a dojatě děkoval Harrymu:

„Jsem vám tak vděčný, že jste mě přesvědčil, abych se vrátil do školy... Jsem moc rád, že jsem mohl být u toho, že jsem se mohl zúčastnit a jsem moc pyšný na to, že jsem vás mohl ty dva roky učit, Harry...“

Profesorka McGonagallová si s nimi dala skleničku Hermionina vína, chvíli si s nimi povídala o jejich plánech a představách o budoucnosti a než odešla, tak jim s tajemným úsměvem řekla:

„Závěrečná slavnost bude dnes probíhat trochu jinak, než obvykle... Vyřídíte všem studentům sedmých ročníků, aby přišli na slavnost ve svých společenských hábitech. Budeme mít v jídelně zase kolejný uspořádání stolů a vy byste se měli posadit až dopředu, pod profesorský stůl...“ Když se pokusili vyzvídat, co se to bude dít, tak je jen s úsměvem odbyla: „To je překvapení, bude to velká sláva, uvidíte...“

Sturgis s Hestíí a Hagridem, kteří s nimi byli od začátku do konce, na jejich tázavé pohledy se smíchem odpovéděli:

„Nám nic neřekla. Bojí se, že bychom vám to prozradili a tak to všechno organizuje sama, za našimi zády...“

Harry a Ginny jim prozradili, jaké mají na léto s Bradavicemi plány a Harry se Sturgise a Hestie zeptal:

„Nechcete se k nám se svatbou připojit i vy?“

Ti dva se rozesmáli:

„My nemáme kam pospíchat Harry, máme času dost...“ řekla Hestie a Sturgis dodal:

„Nejsme tak známí, aby někoho zajímalo, jestli se chováme podle bontonu. Můžeme být spolu, aniž by to někoho nějak pohoršovalo... Docela ale chápu, proč chcete pospíchat vy... Rita Holoubková už se začala ve svém článku zamýšlet nad tím, jestli by slečna Johnsonová měla strávit noc u ministra v bytě, když jsou zatím jen zasnoubení. Dovedu si představit, jak se jí bude líbit, že jsi pod jednou střechou s Ginny ty...“

Harry na něj vyvalil oči:

„Vždyť v Doupěti bydlím už několik let...“

„Jistě,“ přikývl Sturgis, „a ona si toho zajisté všimla. Jí určitě nezajímá, že tam s vámi bydlí i ostatní Weasleyovi. Zajisté se toho chytne, ale to by mohl být další argument, na přesvědčení Molly, proč je se svatbou potřeba pospíchat...“

Harry se obrátil na Hermionu:

„Ty už neodebíráš Denního věštce? Jak to, že nevíme, že se Rita trefuje do Angeliny a Kingsleyho?“

Hermiona pokrčila rameny:

„Jak mi začaly docházet finance, tak jsem ho přestala kupovat. Před zkouškama jsem stejně na pročitání novin neměla čas, ani náladu...”

Ginny Harryho uklidnila:

„Neboj, Lee určitě Denního věštce i ostatní časopisy sleduje, a protože jsi z něj udělal svého tiskového mluvčího, tak nám určitě řekne, kdyby se do nás někdo navážel...”

Skvěle se bavili až skoro do večera, než jim Hestie připomněla:

„Už byste to asi měli zabalit, jestli se máte připravit na tu velkou slávu...”

A tak po sobě uklidili zvalený palouk, poslali šťastného Kráturu domů a šli se připravit na slavnost. Oblékli si své společenské hábity, zabalili si všechny věci a nechali si venku jen oblečení na snídani a na cestu domů. Všichni se shodli na tom, že pojedou domů Bradavickým expresem, aby si tu poslední cestu náležitě užili. Pak se plni napjetí a očekávání odebrali do Velké síně.

První čeho si povšimli, byla neutrální výzdoba síně, jako na začátku školního roku. Na konci roku byla obvykle Velká síň vyzdobena v barvách koleje, která zvítězila ve školním poháru... Plni očekávání si sedli na místa přímo pod profesorským stolem, jako všichni ostatní z jejich ročníku. A právě v tom okamžiku do Velké síně vstoupila profesorka McGonagallová doprovázená profesorkou Marchbanksovou a profesorem Toftym ze zkušební komise. Došla ke své židli uprostřed profesorského stolu a členové zkušební komise se usadili po její levé ruce. Všichni studenti zmlkli a upřeli na ředitelku zvědavé pohledy. Ta do hrobového ticha spustila se svým projevem k ukončení školního roku:

„Tak nám končí další školní rok. Ale letos jsme zažili zcela výjimečný ročník. Bylo překonáno hned několik mnohaletých rekordů... Ano, tento ročník byl opravdu výjimečný a tak bude nestandardní i rozloučení s ním. Členové zkušební komise se slavnostní hostiny normálně nezúčastní a tak teď předávám slovo profesorce Marchbanksové, aby vám řekla, proč jsou dnes s námi...”

Staříčká profesorka přikývla, zůstala sedět a silným, i když trochu chraplavým hlasem začala vysvětlovat:

„Jsme tady právě kvůli jednomu z rekordů, který byl letos překonán. Od doby před osmdesáti lety, kdy byly zavedeny ročníkové práce a možnost pro nadané studenty, získat Diplom z oboru ve kterém vynikají, je to letos poprvé, co se přihlásilo šest studentů z jednoho ročníku. Je to výjimečné nejen proto, že všichni uspěli, ale také nám převrátili naruby hodnocení, které jsme doposud používali. Vytvořili jsme letos nové hodnocení a rozhodli jsme se, že je to důvod k tomu, abychom vám diplomy nerozesílali sovi poštou zároveň s výsledky zkoušek, jako doposud, ale předali vám je výjimečně osobně...” odmlčela se a pohledem předala slovo profesoru Toftymu.

Ten se postavil, rozhlédl se po studentech sedmých ročníků, sedících ve slavnostních hábitech pod ním a začal vysvětlovat:

„Až doposud jsme používali hodnocení Nepřesvědčivé pro ročníkové práce, které si nezasloužily Diplom. Hodnocení Nadějně jsme ocenili Diplomem modré barvy a Velmi nadějně Diplomem červené barvy. Za posledních osmdesát let se vyskytli jen dva studenti, kteří se tomuto hodnocení vymykali a

dostali od nás Diplom červený se zlatým orámováním, s hodnocením Velmi nadějně a dovětkem obdivuhodné. Byli to Albus Brumbál a Tom Raddle..." na chvíli se odmlčel a pak pokračoval:

„Letos jsme přidali dva nové stupně hodnocení, ale k těm se dostanu během předávání diplomů. Takže začneme?“ zeptal se ředitelky a profesorky Marchbankové. Obě přikývly a tak si profesor Tofty přivolal první diplom. Byl uložen v červeném válcovém pouzdru. Vzal ho do ruky a přečetl z něj:

„John Barrett.“

Od Havraspárského stolu vstal vytáhlý primus, zrudnul a přistoupil ke starému profesorovi. „Pane Barrette, vaše nadšení a cit pro zkoumání kouzelnické historie nás přesvědčilo. Doufáme, že budete takto pokračovat dál a obohatíte současnost o skvělé historické objevy..."

„Já... budu se snažit..." odpověděl plaše John, převzal z rukou profesora svůj diplom a šel se posadit ke svým spolužákům. Ti ho s úsměvem poplácávali po zádech a vítali ho jako vítěze. Ostatní studenti ze všech kolejí ho odměnili bouřlivým potleskem. Profesor mávnul hůlkou a přivolal další červený diplom.

„Dean Thomas.“

Dean se s úsměvem zvedl a předstoupil.

„Pane Thomasi, máte neobyčejné technické nadání a vaše znalosti mudlovské techniky jsou neobyčejně rozsáhlé. Doufáme, že je dokážete uplatnit i v našem světě..."

Dean se na profesora usmál:

„Také v to doufám, pane profesore... děkuji..." a převzal z jeho rukou svůj diplom.

Další červený diplom a „Ginnerva Weasleyová“ se s úsměvem zvedla a přistoupila k profesorovi.

„Svou prací jste nás přesvědčila nejen o svých schopnostech, ale hlavně o velké morální síle a čistotě své duše. Doufáme, že budete šťastná, ať už vás osud postaví do jakékoliv situace..." Ginny se usmála a jen prostě poděkovala. Když si přišla sednout zpět, tak přijala gratulace, letmý polibek od Harryho a také bouřlivý potlesk.

Profesoru Toftymu se v rukách objevilo stříbrné pouzdro a řekl:

„Tento Diplom je první stupeň nového hodnocení, které jsme letos přidali. Pan Bartoloměj Harper... Vaše ročníková práce byla ohodnocena jako Obdivuhodná. Prokázal jste výjimečný talent pro tvorbu lektvarů, vytrvalost i nesmírnou fantazii a přesvědčil jste nás, že od vás můžeme očekávat ještě další zajímavé objevy a nové užitečné lektvary. Přeji vám mnoho zdaru do vaší další práce, pane Harpere..."

Bartův bledý obličej zrudl a on ze sebe vykoktal:

„Vynasnažím se... ehm... a děkuji..."

Chvíli trvalo, než se aplaus ve Velké síni tentokrát uklidnil a Harry s Hermionou po sobě nejistě koukali v očekávání, co přijde teď.

Profesorovi Toftymu se v rukách objevilo zlaté pouzdro a když se Velká síň uklidnila tak řekl:

„Ročníková práce, za kterou udělíme tento diplom, byla ohodnocena jako Úžasná. Prosím slečnu Hermionu Grangerovou...”

Hermiona pohlédla rozzářenýma očima na Harryho a šla si převzít svůj zlatý diplom.

„O svém obrovském nadání a mravní síle jste nás přesvědčila již dříve, slečno. Teď jste za jeden školní rok dokázala něco, o co se snažilo mnoho kouzelníků už celá desetiletí. Velmi si přejeme, abyste svůj talent plně využila i v letech následujících a doufáme, že se od vás dočkáme ještě mnoha úspěchů v oborech léčitelství a lektvarnictví...”

Hermiona převzala svůj diplom a odpověděla:

„Já se vynasnažím, pane profesore...”

A opět mohutný aplaus, který trval tak dlouho, že se Harry začal bát, aby se na něj dnes ještě dostalo. Ale když se v rukách profesora Toftyho objevil další zlatý diplom, tak začal aplaus pomalu utichat.

„Pan Harry Potter.”

Když Harry předstoupil, tak profesor pokračoval:

„Od vás už jsme se velkých činů dočkali, pane Pottere. Vaše práce nám jen potvrdila, jak je váš potenciál obrovský a dala nám naději, že od vás můžeme očekávat další velké věci...” Harry se usmál a odpověděl:

„Já nicméně doufám, že to ještě dlouho nebude zapotřebí, pane profesore...”

Profesor Tofty se rozesmál:

„Tak to nevím, pane Pottere. Já osobně od vás očekávám velké činy už během letošního léta. Anglie už totiž čeká na titul mistrů světa ve famfrpálu mnoho let...”

Harry si povzdechl, zakroutil hlavou, ale odpověděl:

„Udělám vše, co je v mých silách, abych vás nezarmoutil, pane profesore...” a převzal si od směřícího se Toftyho svůj diplom.

Aplaus, který se rozpoutal, vypadal, jako nekonečný, ale když povstala profesorka McGonagallová, tak začal pomalu utichat.

„Studenti, kteří letos ukončili studium na naší škole, nasadili vám ostatním laťku hodně vysoko. Byla bych šťastná, kdybyste si je vzali za svůj vzor, a doufám, že se budete snažit, abychom nečekali na další překonání rekordu opět několik desítek let...” rozhlédla se pomalu po Velké síni a pokračovala.

„Myslím, že už je nejvyšší čas postarat se o správnou výzdobu této síně a vyhlásit letošního vítěze Školního poháru. Podle zvyklostí začneme od čtvrtého místa. To, se ziskem pět set osmdesát šest bodů letos obsadil Zmijozel...” odmlčela se a Zmijozelští s trochu rozmrzelými výrazy přijímali potlesk ostatních kolejí.

„Na třetím místě se, s šesti sty dvaceti třemi body, umístil Mrzimir...” opět uznalý potlesk a ředitelka pokračovala:

„Na druhém místě se s neuvěřitelnými sedmi sty dvanácti body umístil Havraspár...” opět se odmlčela a počkala, až utichne mohutný potlesk.

„A teď je nejvyšší čas změnit výzdobu – “ mávla hůlkou a Velká síň se převlékla do červené a zlaté. Od stropu visely desítky červených vlajek se zlatými lvy.

„Školní pohár letos vyhrál Nebelvír, ale nejen to. S osmi sty padesáti osmi body dokonce překonal rekord starý přes dvě stě let... Sláva Nebelvíru!” zvolala a mávnutím hůlky spustila ze stropu déšť zlatých a červených konfet.

Rozpoutala se bouře obrovského nadšení. Do vzduchu létaly ze všech stran kouzelnické čapky. Nebelvírští se objímali mezi sebou i se studenty z ostatních kolejí. Profesoři se na ten zmatek dívali se šťastnými úsměvy, a když se ten mumraj trochu zmírnil a oslavy se trochu uklidnily, tak ředitelka zvolala:

„Slavnostní hostina začíná!” a stoly se začaly prohýbat pod takovou spoustou dobrot a exoticky vypadajících jídel, že i Harrymu se objevil v obličeji užaslý výraz. Kolejním uspořádáním stolů už se teď nikdo netrápil. Studenti se promíchali navzájem, profesoři se přidali ke skupinkám svých oblíbených studentů a všichni se cpali, jako by několik dní hladověli...

Slavnost trvala velmi dlouho. Večerka byla pro dnešek zrušena a tak si všichni užívali až do úplného vyčerpání. Harry a Ginny po deváté hodině odvedli na kolej prváky, kteří již usínali na stole, uklidili si své diplomy a vydali se na dlouhou procházku po Bradavickém hradě. Rozloučili se svým způsobem... Obešli celý hrad, všechna svá tajná zákoutí a do svých ložnic se dostali až v jednu hodinu v noci. Ráno se jim z postelí moc nechtělo, ale nakonec se navzájem zburcovali. Sbalili si pyžama, Harry nechal zmizet Fawkesovo bidýlko, uklidil do batůžku portrét, pak se oblékli a už se svými batůžky se vydali na snídani.

Vstupní síň byla plná zavazadel a klecí se sovami a ostatními mazlíčky, které skřítky postupně dopravovali na nádraží. Děvčata i ostatní na ně čekali u jejich stolu a všichni se tvářili zasmušile. Jejich výraz přesně odrážel i Harryho náladu. Byla to ta nejsmutnější a nejpochemurnější snídaně v Bradavicích, protože byla poslední... Přisedl si k nim Sturgis a s úsměvem jim řekl:

„Netvařte se tak nešťastně... Máte před sebou prázdniny, přemýšlejte o tom, jak si je užijete, co podniknete, aby to byly ty nejlepší poslední prázdniny na světě. Doufám, že zůstaneme v kontaktu...”

Harry se usmál.

„Já doufám, že se uvidíme dřív, než za měsíc na svatbě. My asi nebudeme mít moc času pobíhat po návštěvách, takže od vás očekávám, že se občas zastavíte v Doupěti... Weasleyovi vás určitě taky rádi uvítají...”

Sturgis se rozesmál:

„Neboj Harry, já a Hestie se určitě stavíme...”

„My taky...” usmála se Lenka a chytila Deana za ruku.

„My nevíme, kde je Doupě, Harry...“ posmutněla Terry a Justin ji uklidnil:

„Ernie už tam byl, řekne mi, jak to najdu. Neboj, Harry, také přijdeme na návštěvu...“ Harrymu se trochu zvedla nálada a Ron se rozesmál:

„To bude mamka štěstím bez sebe, když bude narychlo chystat svatbu a přitom se jí doma dveře netrhnou...“

A pak už nasedli do kočárů, poslední pohled na hrad, než zmizel za zatáčkou, pohladit na rozloučenou testrály, rozloučit se s Hagridem a nastoupit do vlaku. V jejich kupé bylo celou cestu dost živo. Přišla za nimi spousta lidí, kteří se s nimi chtěli rozloučit, tak neměli moc času na zasmušilou náladu... a na nádraží je radostně vítala mamka...